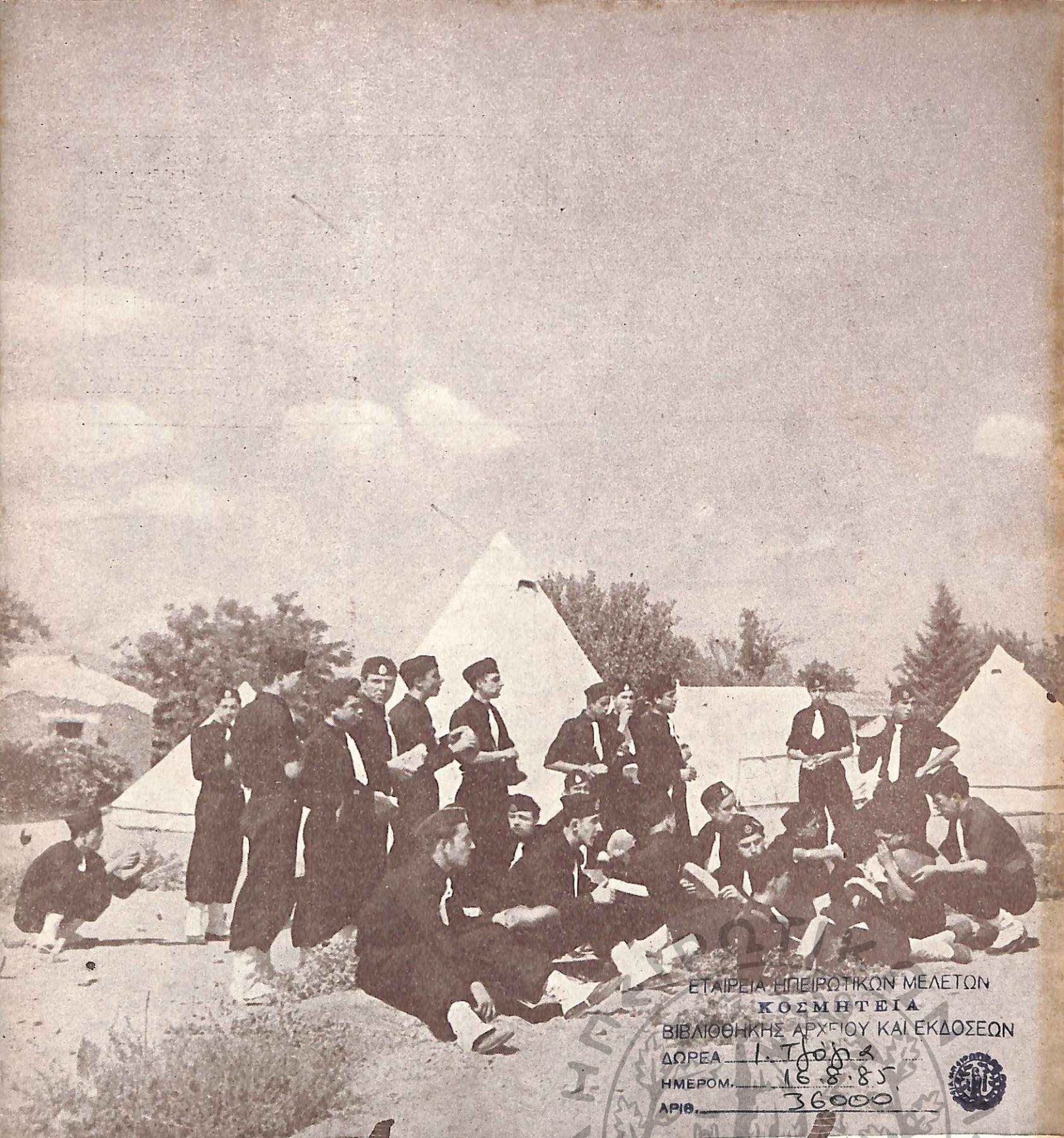

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Ι. Τζορτζ
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36000

4 Νεοσολία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου υπό 'Ανατάτου Διοικητικού Συμβουλίου
προεδρευομένου υπό της Α. Ε. του 'Αρχηγού
της Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, όστις
καί εκπροσωπεί ταύτην, αναπληρούμενος υπό
του Κυβερνητικού 'Επιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
'Οδός Λεωγάρους 19 (Β' όροφος)
'Αριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικόν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
'Οδός Λεωγάρους 19

'Αριθ. Τεύχ. 46 — 26 Αυγούστου 1939

ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διά πάσαν πληρωμήν πρέπει να λαμβάνητε από δειξιν φέρουσαν την υπογραφήν του Γεν. Γραμ-
ματέως της Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συναγματούχου έ. ά. και την σφραγίδα της Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελών και μη
μαθητών μελών
ΕΤΗΣΙΑ (Έσωτερικού) Δρ. 160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ » 40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. 'Αγγλίας 1
'Αμερικής Δολ. 6
Αιγύπτου Λίρ. 1

Διά Νομικά Πρόσωπα Δημοσίου και 'Ιδιω-
τικού Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεία Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συναγματος

Νέοι τής 'Ελλάδος

Ἡ «Νεολαία» εἶναι τὸ μοναδικὸν περιοδικόν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς πλουσίας ὕλης του, τῆς ἐθνικῆς, ἱστο-
ρικῆς καὶ ἐγκυκλοπαιδικῆς, τῶν ψυχαγωγούντων ἀλλὰ
καὶ ἡδικοποιούντων ἀναγνωσμάτων του, δὲν ἀπομα-
κρύνει τὸν ἀναπαυόμενον μαθητὴν ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ
κύκλου, ἀλλὰ τούναντίον τονώνει καὶ τὰς γνώσεις καὶ
τὸ πνεῦμα του, ὥστε ἀκόπως νὰ συνεχίσῃ τὰς σπου-
δὰς του.

Ἐπίσης οἱ Φαλαγγῖται καὶ οἱ Σκαπανεῖς, αἱ Φαλαγ-
γίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι μετὰ τὴν «Νεολαίαν», ἐκτὸς
τῶν ἄλλων, διατηροῦσι πλήρη τὸν πνευματικὸν των σύν-
δεσμον πρὸς τὴν ὅλην Ὁργάνωσιν, τὴν κίνησιν τῆς
ὁποίας εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς δράσεώς της παρέχει μετὰ
τόσην ἐνημερότητα ὥς ἐπίσημον ὄργανόν της.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐργαζομένη νεότης εἰς τὴν «Νεολαίαν»
εὐρίσκει ἐκεῖνο ἀκριβῶς, τὸ ὁποῖον τὴν προάγει πνευ-
ματικῶς καὶ ἡθικῶς καὶ τὴν ἐνισχύει εἰς τὸ κύριον
ἔργον της.

Ἡ «Νεολαία» εἶναι τὸ περιοδικὸν τὸ ὁποῖον συνιστᾷ
ὁ Ἀρχηγὸς ὡς τὸν πολῦτιμον πνευματικὸν σύντροφον
ὅλων τῶν Νέων τῆς Ἑλλάδος.

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗ-
ΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡ-
ΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

ΨΥΧΗ, ΟΜΟΝΟΙΑ, ΟΠΛΙΣΜΟΣ

Γεμάτες καὶ πάλιν αἱ ἐφημερίδες ὅλου τοῦ
κόσμου ἀπὸ πληροφορίας, ποὺ ἂν τις ἐπίστευε
κανεὶς θὰ ἔπρεπε νὰ φαντασθῇ ὅτι ἀπὸ τῆς μιᾶς
στὴν ἄλλη στιγμή θὰ ἤχησιν τὸ πυροβόλον. Ὁ
κίτρινος ἰδίᾳ Τύπος τίποτε ἄλλο δὲν κάμνει παρὰ
νὰ φαντάζεται εἰδήσεις ποὺ τὸν βοηθοῦν μὲν ν'
αὐξάνῃ τὴν κυκλοφορίαν του, δὲν ἐπιτρέπουν
ὅμως στοὺς λαοὺς νὰ συνεχίσουν τὴν παραγω-
γικὴν τους ἐργασίαν. Ἡ μαυρίλα τοῦ περασμένου
Σεπτεμβρίου ἀπλώσεν ἐκ νέου στὸν ὀρίζοντα καὶ
κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ νῆαι βέβαιος, ὅταν διαβάσῃ
ὅσα διαβάσῃ, ὅτι ἡ θύελλα δὲν θὰ ξεσπάσῃ ἀπὸ
τῆς μιᾶς στιγμῆς στὴν ἄλλη. Βέβαια, ἡ λογικὴ ἀπα-
γορεύει νὰ φανταζώμεθα ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ
1939 θὰ ριφθοῦν στὴ μάχη γιὰ νὰ λύσουν διαφο-
ρὰς ποὺ δὲν εἶναι δυσκατόρθωτο νὰ λυθοῦν γύρω
ἀπὸ ἓνα τραπέζι διασκέψεως. Ἀλλ' ἡ λογικὴ δὲν
ἐπεκράτησε πάντοτε στὶς σχέσεις τῶν λαῶν. Γι'
αὐτὸ καὶ οἱ Κυβερνήσεις, ἐνῶ δὲν παύουν νὰ δια-
κηρύσσουν τὴν προσήλωσίν τους στὴν εἰρήνη, δὲν
παύουν καὶ νὰ λαμβάνουν τὰ κατάλληλα μέτρα
ποὺ θὰ ἐξασφαλίσουν τὶς χώρας τους ἀπὸ κάθε
ἀπρόοπτο. Δυστυχῶς, δὲν ζοῦμε πιά στὴν ἐποχὴ
ποὺ ἓνας πόλεμος ἀρχίζε καὶ τελείωνε στὰ
σύνορα μετὰ τὴ θυσίαν ὀλίγων ἑκατοντάδων ἀνθρώ-
πων. Ὁ ἄνθρωπος ἐπενόησε μέσα ποὺ κατορθώ-
νουν νὰ μεταβάλουν μιὰ ὁλόκληρη χώρα σὲ μέ-
τωπο πολέμου. Σήμερα οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων
δὲν εἶναι ἐκτεθειμένοι ὀλιγώτερο ἀπὸ τοὺς μαχη-
τὰς τοῦ μετώπου. Τὰ ἀεροπλάνα ἔχουν ἀκτίνα
δράσεως πολλῶν ἑκατοντάδων χιλιομέτρων καὶ

εἶναι φορτωμένα μετὰ βόμβας ἑκατοντάδων χιλιο-
γράμμων καὶ μετὰ βαρύτατα ἀκόμη πολυβόλα. Αὐτὸ
ἀκριβῶς κάμνει τὶς Κυβερνήσεις νὰ μὴ ὀχυρώ-
νουν μόνον τὰ σύνορα, νὰ μὴ ὀπλίζουν μόνον ὅσο
μποροῦν καλύτερα τὸ στρατὸ καὶ νὰ πυκνώνουν
τὶς τάξεις τῆς ἀεροπορίας των, ἀλλὰ νὰ θωρακί-
ζουν καὶ τὶς ψυχὰς τῶν κατοίκων τῶν πόλεων,
ποὺ κάποια στιγμή μποροῦν νὰ βρεθοῦν σὲ μιὰ
ζώνη φλεγομένη καὶ δονουμένη ἀπὸ τὶς ἐκρή-
ξεις τῶν ὀβίδων. Ὑπάρχουν, βεβαίως, τὰ ἀν-
τιαεροπορικὰ πυροβόλα καὶ τὰ ἀεροπλάνα τῆς
ἐθνικῆς ἀεροπορίας ποὺ θὰ κάμουν ὅ,τι ἐπιβάλ-
λει τὸ καθήκον καὶ ἡ ἀνάγκη. Ὅλα αὐτὰ ὅμως
σημαίνουν μάχες καὶ γι' αὐτὸ οἱ κάτοικοι τῶν
πόλεων πρέπει νὰ εἶναι τόσο καλὰ θωρακισμέ-
νοι, ὅσον καὶ οἱ μαχηταὶ τῆς πρώτης γραμμῆς. Ὁ
Θεὸς νὰ μὴ δώσῃ σὲ μιὰ χώρα νὰ βρεθῇ στὸν
κύκλο ποὺ θὰ διαγράψῃ ὁ πόλεμος, ἂν ὅμως
βρεθῇ πρέπει νὰ τὸ ξέρῃ καλὰ ὅτι ἀπὸ τὴν μιὰ
ὥς τὴν ἄλλη ἄκρῃ τῶν ἐδαφῶν της μπορεῖ νὰ τὴν
συγκλονίσῃ ὁ αἰμοχαρὴς Ἀρης. Αὐτὰ τὰ λίγα
ἐξηγοῦν γιὰτὶ ἓνα Κράτος ποὺ θέλει νὰ ζήσῃ,
ποὺ θέλει νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀκεραιότητά του
καὶ τὴν ἐργασίαν τῶν κατοίκων του, πρέπει νὰ
εἶναι ἐτοιμὸς ν' ἀπαντήσῃ μετὰ σταθερότητα καὶ μετὰ
χέρι καλὰ ὀπλισμένο, μετὰ ψυχικὴ ἐνότητα καὶ
ἐθνικὴ πεποίθησιν, σὲ κάθε ἀπόπειρα, ὀποθενδή-
ποτε καὶ ἂν προέρχεται, στὴν ἀμεσο ἐπίθεσιν, ἢ
στὴν ὑπουλο ἀπόπειραν νὰ ἐξουδετερωθῇ ἡ δύνα-
μις του, ἢ νὰ θιγοῦν τὰ συμφέροντά του. Γι' αὐτὸ
καὶ τὰ λόγια τοῦ Ἀρχηγοῦ στοῦ διάγγελμα ποὺ

ἀπηύθυνε πρὸς τὸν ἑλληνικὸ λαὸ στίς 4 Αὐγού-
στου ἔχουν ὅλως ἰδιαιτέραν σημασίαν τίς στιγμὲς
μάλιστα αὐτές, πού εἶναι γεμάτες φροντίδα, ἀγω-
νία καὶ ὄλο ἔντασι νεύρων.

«Ἐνωθήκαμεν, εἶπε, ὅλοι εἰς ἓνα ἀδιάσπαστον
σύνολον. Ἐμεῖς οἱ πρὶν ἀλληλομισούμενοι καὶ
ἀλληλοεχθρεύμενοι, ἐμεῖς διὰ τοὺς ὁποίους εἶχε
γίνει μὸδα νὰ λέγουν ὅσοι μὲ τὰ ξένα των μάτια
ἔβλεπαν τὴν ἱστορίαν μας, ὅτι τὸ κύριον χαρα-
κτηριστικὸν τῆς φυλῆς μας ἦταν ἡ διχόνοια καὶ
ἡ διαίρεσις, ἔχωνευσθήκαμεν μέσα εἰς μίαν χοάνην
καὶ ἐξήλθομεν ἀπὸ αὐτὴν ἓνα ὁμοιογενές, ὁμο-
νοῦν, ὁμοιόμορφον, πειθαρχημένον καὶ ἀδιάσπα-
στον σύνολον. Καὶ τοῦτο δὲν ἐπετεύχθη ὑπὸ τὴν
πίεσιν ἐξωτερικῶν κινδύνων καὶ ἀπειλῶν, ἀλλὰ
πρὶν ἀπὸ αὐτὰ καὶ μόνον ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν
ἀνάγκην τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία ἠθέλησε καὶ
ἠδυνήθη ν' ἀνανήψη. Ὅταν ἦλθαν οἱ ἀπὸ τοῦ
ἐξωτερικοῦ κίνδυνοι, μᾶς εὗρον ἐτοιμούς. Ἡ διε-
θνὴς κρίσις τοῦ ἐφετεινοῦ Ἀπριλίου μᾶς εὗρε
σφικτὰ ἠνωμένους ἀπὸ πρὶν, ἰσχυροὺς καὶ ἀπο-
φασισμένους δι' ὅλα. Καὶ ἔτσι, θὰ εἴμεθα πάντοτε
πλέον καὶ ὅσον διαρκεῖ ἡ διεθνὴς λαίλαψ καὶ
δὲν τὰ σύννεφά της ἀποπεράσουν καὶ διαλυθοῦν
καὶ ἀναλάμψῃ ὁ ἥλιος τῆς εἰρήνης. Τίποτε δὲν
θὰ μᾶς χωρίσῃ πλέον. Κι' ἐκείνον πού θὰ ἐπιζη-
τήσῃ νὰ ρίψῃ καὶ πάλιν τὸν σπόρον τῆς διχονοίας,
θὰ τὸν πνίξωμεν. Ἐννοήσαμεν ὅλοι ὅτι ἡ γεωγρα-
φικὴ μας θέσις μέσα εἰς τὸν μεσογειακὸν κόσμον
καὶ ἡ ἰδιομορφία τῆς χώρας μας ἐπιβάλλουν νὰ
εἴμεθα ἰσχυροί, ἄλλως θ' ἀντιμετωπίσωμεν τὸν
κίνδυνον τῆς ἐξαφανίσεως, ὅπως πολλάκις μᾶς
συνέβη κατὰ τὸ παρελθόν. Ἰσχυροὶ πρῶτον πολε-
μικῶς καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν κάμνομεν ὅλας
τάς σχετικὰς θυσίας. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ ἡ πολε-
μικὴ ἰσχὺς. Πρέπει νὰ εἴμεθα ἰσχυροὶ καὶ εἰς τὸν
πολιτισμὸν καὶ τὸν τεχνικόν, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς
τὸν ἠθικὸν πολιτισμὸν, νὰ ἔχωμεν δὲ πρὸ πάντων
ἰδικὸν μας πολιτισμὸν, πού νὰ πηγάζῃ ἀπὸ τὰ
ἔγκατα τῆς ψυχῆς μας. Ἀλλως, ἐὰν εἴμεθα μόν-
ον πολεμικῶς ἰσχυροὶ καὶ ὄχι ἰσχυροὶ κατὰ τὸν
πολιτισμὸν, θὰ ὁμοιάζωμεν μὲ τὰ σιδηρόφρακτα
ὁμοιώματα τῶν ἵπποτικῶν πολεμιστῶν πού τὰ
βλέπομεν εἰς τὰ μουσεῖα φοθερὰ μὲν τὴν ὄψιν,
ἀλλὰ ἀδειανὰ ἀπὸ μέσα».

Ψυχὴ, ὁμόνοια, ὁπλισμός, αὐτὰ εἶναι τὰ τρία
πράγματα πού χρειάζεται ἓνα ἔθνος συντεταγμένον
σὲ Κράτος. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες, πού ἤμεθα ἐτοιμοὶ
ἄλλοτε ν' ἀλληλοσφαγούμεε γιατί ἓνας κομμα-
τάρχης μετέθεσεν ἓνα ὁποιοδήποτε ὄργανο τῆς
κρατικῆς μηχανῆς, ἢ γιατί οἱ πράκτορες τῆς ἀνα-
τρεπτικῆς προπαγάνδας κατάρθωναν νὰ ἐνσπεί-
ρουν τὰ γνωστὰ ζιζάνια μεταξὺ τῶν ἀσπῶν, μπο-
ροῦν νὰ φαντασθῶν, ἔμπρὸς στὰ διεθνή γεγο-
νότα καὶ τὴν παγκόσμιον ἀγωνίαν, ποῖα ὑπηρεσία
προσέφερε στὸ ἔθνος τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγού-
στου, πού ἀναθεμελίωσε τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐπραγ-
ματοποίησεν ἐκεῖνο πού ἐσάλπισεν ὁ ἐθνικὸς
ποιοτής:

Ἡ Εὐρώπη τὴν κυττάει πῶς θὲ νὰ πράξῃ
τῆς Εὐρώπης κυττάει κατὰ τὰ μέρη
χωρὶς ὄψιν τὸ πρόσωπο νάλλάξῃ,
ἀπάνου εἰς τὴν ρομφαίαν βάνει τὸ χέρι
βασιλικὰ καὶ μὲ πολέμιαν τάξι
ἔκαμε νεῦμα, ὁποῦ ἔλεγε: Ἀ κ α ρ τ έ ρ ε ι.

Ἀς φαντασθῶν γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν προαυγου-
στιανὴ Ἑλλάδα, τὴν ἄσπλο, τὴν σπαρσασμένη
ἀπὸ τοὺς ἐσωτερικοὺς ἀγῶνας καὶ ἄς δοξολογή-
σουν τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου πού ἐπωμίσθη μὲ
θάρρος, θέλησιν καὶ πίστιν τὸ ἔργον τῆς ἀναδη-
μιουργίας. Μέσα ὅμως εἰς τὴν Ἑλλάδα αὐτὴν τὸ
Ἑλληνόπουλο ἔχει ὅλως ἰδιαιτέρη θέσι. Στὰ δη-
μοτικά μας τραγούδια γίνεται συχνὰ μιὰ παρα-
στατικὴ παρομοίωσις ὅταν θέλῃ ὁ ἄγνωστος λαϊ-
κὸς τραγουδιστὴς νὰ μιλήσῃ γιὰ κάτι πού εἶναι
βαθεῖα θεμελιωμένο. «Σὰν τὸ ριζιμιό, μᾶς λέει,
λιθάρι» καὶ ριζιμιό λιθάρι εἶναι στὴν περιστάσι
αὐτὴ τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἐπάνω σ' αὐτὸ ἐστηρίχθη
ὅλη ἡ ἀναδημιουργία καὶ στὰ χέρια του θὰ παρα-
δοθῇ μιὰ ὑπερήφανος καὶ πανίσχυρος Ἑλλάς,
ἱκανὴ νὰ ἐπιβάλῃ τὰ δικαιώματά της καὶ τὸ σε-
βασμὸ σὲ ὅλους. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶρα τὸ Ἑλλη-
νόπουλο εἶναι ἔτοιμο γιὰ ὅλα.

Κανείς, βέβαια, δὲν ὑπάρχει πού νὰ εὐχεται
ἓνα πόλεμο πού θὰ στρώσῃ ἀπέραντες ἐκτάσεις
μὲ κορμιά, θὰ ἐρειπώσῃ πόλεις καὶ θὰ ἐξαφανίσῃ
χωριά. Ἀλλ' ἂν ἔλθῃ, ἂν ὁ κίτρινος Τύπος καὶ
οἱ διεθνεῖς ὑποποιοὶ πράκτορες τὸν προκαλέσουν,
ὅλοι οἱ λαοὶ θὰ εὐρεθοῦν στίς ἐπάλξεις. Καὶ ἡ
Ἑλλάς, στὸ σταυροδρόμι αὐτὸ Ἀνατολῆς καὶ Δύ-
σεως, πρέπει νὰ εἶναι μὲ τὸ ὄπλο στὸ χέρι γιὰ νὰ
ἐξασφαλίσῃ τὴν εἰρήνην, τὰ ἐδάφη καὶ τὰ συμφέ-
ροντά της. Στὸ συναγερμὸ τοῦ ἔθνους θὰ φω-
νάζουν καὶ τὰ Ἑλληνόπουλα μὲ φωνὴν στεντο-
ρεῖαν τὸ «παρών». Ἐχουν ἤδη χαλυβδώσει τὴν
ἑλληνικὴν ψυχὴν τῶν στὴν πείρα, ἔχουν πλήρη
συνείδησιν ὅτι ἂν ἡ ἡλικία τους δὲν τοὺς ἐπι-
τρέπῃ νὰ βρεθοῦν στὸ μέτωπο, ἔχουν ἄλλα
σημαντικὰ ἐπίοδος καθήκοντα μέσα στίς πόλεις
πού στὸν ἴδιο βαθμὸ μὲ τὴν παραμεθόριον ζώνην
εἶναι ἐκτεθειμένες στίς συνεισφορὰς τοῦ πολέ-
μου. Εἶναι καθήκοντα ἐξ ἴσου ὑψηλά, πού
ἀπαιτοῦν εὐτολμία, ψυχικὴ δύναμι, ἀδιαφορία
μπρὸς στὸν κίνδυνον, γιὰ νὰ προστατευθοῦν οἱ
ἀδυνατώτεροι, νὰ ἐξασφαλισθοῦν ζωτικὲς ὑπηρε-
σίαι καὶ γιὰ νὰ μένῃ ἀκλόνητον τὸ ἠθικὸν ὅλων
τὴν ὥρα πού θὰ διεξάγεται ὁ ἀγὼν στὸ ἀληθινὸ
πολεμικὸ μέτωπο.

Πῶς θὰ ἐκπληρώσουν τὸ καθήκον των τὰ Ἑλ-
ληνόπουλα τὸ ξεύρουμε καλά. Καθημερινῶς οἱ
στῆλες τῶν ἐφημερίδων ἀναφέρουν χαρακτηρι-
στικὰ ἐπεισόδια πού εἶναι τιμὴ καὶ δόξα γιὰ τὰ
Ἑλληνόπουλα. Τιμὴ καὶ δόξα, γιατί βλέπουμε νὰ
προκινδυνεύουν σὲ κάθε στιγμὴ, γιὰ τὸν ἀδύ-
νατο, γιὰ κείνον πού ἔχει ἀνάγκη, γιὰ ἓνα ὁποιο-
δήποτε ἔργο κοινῆς ὠφελείας. Κι' ὅταν αὐτὸ τὸ
παραδείγμα μᾶς δίνουν σὲ κάθε στιγμὴ, μπο-
ροῦμε ἀπὸ τῶρα νὰ φαντασθῶμε μὲ πόση αὐτο-
θυσία καὶ αὐτοπεποίθησι θ' ἀναλάθουν οἱ μικροὶ
αὐτοὶ στρατιῶται τὰ καθήκοντά των ἂν τὸ ἀπαι-
τήσῃ ἡ στιγμὴ, στὰ μετόπισθεν, μέσα στὸ ἐπι-
στρατευμένο ἔθνος.

Ἡ Ἑλλάδα θὰ ἡμπορῇ νὰ ὑπολογίξῃ σὲ μιὰ
ἄλλη στρατιὰ πού θὰ ἔχῃ ὡς πρῶτον γνώρισμα τὸν
ἐνθουσιασμόν, τὴν πίστιν, τὴν θέλησιν καὶ ὄνειρον
νὰ ζωντανέψῃ τίς παλαιότερες σελίδες τοῦ ἑλλη-
νικοῦ κλέους.

Η Ε.Ο.Ν. ΕΙΝΑΙ Η ΣΥΝΙΣΤΑΜΕΝΗ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΕΩΣ ΟΛΩΝ ΜΑΣ

(Ἀπόσπασμα λόγου τοῦ συνεργάτου τῆς Ε.Ο.Ν. δικηγόρου κ. Στεφανίδου ἐν Σάμῳ)

Ὅλοι μας ξέρουμε πῶς εἴμαστε λαὸς προ-
νομιούχος, προνομιούχος σ' ὅλη τὴν ὑφήλιο, κι'
ἐπειδὴ εἴμαστε ἀπόγονοι τῶν Ἀρχαίων Ἑλλή-
νων πού τὸ δυναμικὸ τους φῶς φώτισε καὶ φω-
τίζει τὴν ἀνθρωπότητα ὁλόκληρη, ἔχουμε μιὰ
βαρεῖα κληρονομιά πού μᾶς ἐπιβάλλει ἓνα
δύσκολο καὶ ὑψηλὸ καθήκον, νὰ ἐξυψώσουμε
πάλιν τὸν τόπον αὐτὸ καὶ νὰ τὸν φέρουμε στὸ
ἐπίπεδο τοῦ πολιτισμοῦ πού εἶχε ἄλλοτε. Πρέ-
πει ὅλοι νὰ ποτισθοῦμε μὲ τὴν συνείδησιν πῶς
δὲν εἴμαστε λαὸς σὰν τοὺς ἄλλους. Σκιάφουμε
τὴ γῆ μας νὰ φυτέψουμε στάρρι καὶ βρίσκουμε
θαμμένα μάρμαρα μὲ σοφὲς ἐπιγραφές, ρίχνου-
με τὰ δίχτυα μας στὴ θάλασσα νὰ πιάσουμε
ψάρια καὶ βγαίνουν ἀγάλατα. Τὸ κάθε τι
ἐδῶ μιλάει γιὰ τὸ πνεῦμα τῆς Ἀρχαίας Ἑλλά-
δος κι' ἡ Ἀκρόπολις μέσα στὸ πέρασμα τῶν
χρόνων καὶ τὸ κυκλογύρισμα τῶν αἰώνων ὑψώ-
νει θριαμβευτικὸ τὸ ἀνάστημά της στὸν ὁλο-
γάλανο Ἑλληνικὸ οὐρανὸ καὶ στὸ δικὸ μας
ἐδῶ τὸ νησί, τὸ διαμάντι αὐτὸ τοῦ Αἰγαίου, οἱ
σπόνδυλοι τῆς μαρμαρένιας στήλης τοῦ Ἡ-
ραίου, περήφανοι στὸν ἥλιο, διαλαλοῦνε στὰ
πέρατα τοῦ κόσμου τὴν καταγωγὴν μας τὴν
εὐγενικιά.

Οἱ θάμνοι τοῦ κάθε λόγγου, καὶ τὰ χαλίκια
τῆς κάθε ἀκρογιαλίας ψιθυρίζουν στὸ πρωῒνόν
τους ξύπνημα τὴν ἱστορίαν τους, ποῦναι καὶ
δικιά μας ἱστορία. Λίγη συγκίνησι αἰσθανόμα-
στε, ὅταν νοιώθουμε πῶς ἡ γλῶσσα πού μιλάμε
σήμερα μιλιώτανε ἀπ' τὸν Ὀμηρὸν, τὸν Πλά-
τωνα, τὸν Σωκράτη, τὸν Πυθαγόρα; Οἱ τύποι
τῆς ἔχουν ἀλλάξει λίγο μὲ τὸν καιρὸ, ἀλλὰ οἱ
λέξεις καὶ τὸ πνεῦμα τῆς εἶναι τὸ ἴδιο.

Τὸ νέο Κράτος βάλθηκε στὴν ἐργῶδη προ-
πάθεια τῆς δημιουργίας νέου πολιτισμοῦ Ἑλ-
ληνικοῦ καὶ ἀπέβλεπε κατὰ πρῶτον λόγον στοὺς
νέους. Τόπο στοὺς νέους. Τόπο γιὰ τὰ παιδιὰ...
Σὴκω ἐπάνω ἑλληνικὴ νεολαία, βροντοφώνησε
ὁ Ἀρχηγός, κι' ἡ ἑλληνικὴ νεολαία σηκώθηκε,
στάθηκε καὶ στέκεται στὸ πλευρὸν τοῦ... Σκέ-
φεται γιὰ τὴν νεολαία καὶ συγκινεῖται, μιλάει
γιὰ τὴν νεολαία καὶ δακρύζει, βάζει τὸν ἑαυτό
του στὴν ὑπηρεσία τῶν παιδιῶν καὶ γίνεται κι'
ὁ ἴδιος παιδί. Ἡ Ε.Ο.Ν. πού ξεπήδησε ἀπ' τὸ
ζυμωτήριο τῶν ἀρχῶν τῆς 4ης Αὐγούστου εἶναι
ἡ συνισταμένη τῶν θελήσεων ὅλων μας, εἶναι

ἐκεῖνο πού ὅλοι θέλαμε μὰ ἔπρεπε νὰ βρεθῇ
ἓνας Ἀρχηγός σὰν τὸν σημερινὸ γιὰ νὰ μᾶς
μετατρέψῃ τὴ φαντασίωσιν σὲ πραγματικό-
τητα... Ἡ Ε.Ο.Ν. εἶναι μιὰ ὁργάνωσις μὲ βάθος,
μὲ προοπτική, μὲ περιεχόμενο, μὲ μέλλον, γιατί
τὸ σημερινὸ Κράτος σ' αὐτὴν στηρίζει τίς ἐλπί-
δες του. Ἀπέβλεψε στὸ νέο καὶ μονάχα στὸ νέο,
πού ἡ ψυχὴ του εἶναι παρθένα ἀπ' τίς κακίες
τοῦ παρελθόντος, στὸ νέο πού ἡ καρδιά του
σκιρτάει γιὰ κατακτήσεις, στὸ νέο πού ἡ σκέψις
του φτερογυρίζει στίς ἀσύλληπτες ὠμορφιὰς τῆς
ζωῆς, καὶ στὰ χέρια αὐτὰ τὰ νεανικά πού
ἀπλώνονται μὲ καλωσύνη γιὰ ν' ἀγκαλιάσουν
τὸν κόσμον ὅλο, ἦρθε καὶ ἐμπιστεύθηκε τὴν δη-
μιουργίαν τοῦ νέου πολιτισμοῦ.

Τὰ παιδιὰ μαθαίνουν πῶς ἡ ζωὴ δὲν εἶναι
μόνον ἐπάγγελμα καὶ μέσον γιὰ νὰ πλουτίσῃ
κανείς, ἀλλὰ πῶς ἡ ζωὴ εἶναι ἀποστολή, ἡ ὁποία
ἔχει ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τὸ φτάσιμο στὴν
ἐθνικὴ τελειότητα, στὸ ἀπόλυτον, καὶ συνεπῶς
στὸ θεῖον. Τὰ παιδιὰ μαθαίνουν πῶς ὁ σημερι-
νός μας πολιτισμός, αὐτὸς ὁ πολιτισμὸς τῶν
νεωτέρων χρόνων εἶναι πολιτισμὸς μηχανικὸς,
πολιτισμὸς ἐξωτερικὸς καὶ συνεπῶς ψεύτικος
καὶ πῶς πλάϊ σ' αὐτὸν τὸν ἐπιφανειακὸν πολιτι-
σμὸν ὑπάρχει κι' ἓνας ἄλλος πνευματικὸς πολι-
τισμός, ὁ ἐσωτερικὸς, ἓνας πολιτισμὸς βαθύς
καὶ στερεὸς πού ἔχει ὡς σκοπὸν τοῦ τὸν ἐξωραϊ-
σμὸν τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς καὶ τὸν ἐξευγενισμόν
τῶν ἀνθρώπων αἰσθημάτων.

Στὴ προσπάθειά της ὅμως ἡ Ε.Ο.Ν. θέλει
βοηθοῦς καὶ συμπαράστατας τοὺς γονεῖς καὶ
πρὸ πάντων τίς μητέρες. Πρέπει οἱ γονεῖς ν'
ἀγαπήσουν τὴν Ὀργάνωσιν, γιατί μὲ τὴν ἀγάπην
αὐτὴ θὰ ἀποδείξουν πῶς ἐνδιαφέρονται γιὰ
τὸ παιδί τους. Πρέπει νὰ τὴν συνδράμουν καὶ νὰ
τὴν βοηθήσουν γιὰ νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν μεγάλην
ἀποστολήν. Ἐμπιστεύοντας τὰ παιδιὰ τους στὴν
Ε.Ο.Ν. τὰ ἐμπιστεύονται σὲ καλά χέρια, σὲ χέ-
ρια σὲ μιὰς στοργικῆς μάνας... Ἀς ἀφοσιω-
θοῦμε ὅλοι μας στὸ ὑψηλὸ αὐτὸ καθήκον κι' ἄς
ἀγαπήσουμε τὴν προσπάθειαν αὐτὴν πού μοιάζει
σὰν μιὰ πνευματικὴ ἀνάστασις, στὴν νεωτέρα
μας ἱστορία. Ἀς μὴ ξεχνοῦμε σὲ κάθε μας
ἐκφανσιν, σὲ κάθε μας ἐκδήλωσιν πῶς εἴμα-
στε Ἕλληνες.

ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΕΣ

Είναι γεγονός ότι η Κεντρική Διοίκηση της Ε. Ο. Ν. εις συνεχείς και λεπτομερείς έγκυκλίους της δίδει όλα τα στοιχεία εις τους ήγητορας των σχηματισμών διά τόν καταρτισμόν προγραμμάτων δι' έπωφελεί, αλλά και ενδιαφερούσας άπασχολήσεις κατά τας συγκεντρώσεις των Φαλαγγιτών και Σκαπανέων. Αί έγκυκλιοί όμως και αι οδηγίαι τότε μόνον αποδίδουν, όταν τας ζωντανεύη εις τό έργον ή πρωτοβουλία των ήγετων. Η έκλογή άπασχολήσεων συναφών προς την ήλικίαν, την μόρφωσιν και τας κλίσεις των συγκεντρουμένων, τοιούτων άπασχολήσεων που να είναι ικαναί να έλκύουν και να κινούν τό ενδιαφέρον, δέν είναι ή όλιγώτερον σημαντική υπόθεσις. Διά τοϋτο ίσα ίσα ό ήγέτης πρέπει να κατέχη τό μυστικόν του να εισδύη εις την ψυχήν εκείνων που διοικεί. Μόνον όταν έχη αυτό τό προσόν, θα ήμπορη να πιστεύη ότι αι έμπνεύσεις του θα έλκύσουν τους διοικουμένους. Ο νέος—κάθε νέος—κλείει μέσα του ζωήν, όρμην προς δράσιν, που έχουν ανάγκην και θέλουν να έκδηλωθούν. Και αυτό άκριβώς έξυπηρετεί ό κανονισμός του προγράμματος, με την συνεχή έναλλαγήν ευχαρίστων και έπωφελών άπασχολήσεων.

Εις τας άπασχολήσεις αυτάς, όλα, ή άσκήσις, ή ψυχαγωγία, ακόμα και ή διδασκαλία, πρέπει να δίδονται κατά τρόπον ευχάριστον και ζωηρόν, σύμφωνα με την νεανικήν φύσιν και να μη προκαλούν ανίαν. Έτσι μόνον τό ενδιαφέρον θα διατηρηται άδιάπτωτον, πράγμα που είναι άπαραίτητον, άπολύτως, διά την έπιτυχίαν του επιδιωκομένου σκοπού. Ίδιως οι όμιληταί πρέπει ν' άποφεύγουν τας άφηρημένα και «ύψηλά» θέματα. Να ξεκινούν από την πραγματικότητα, από την ζωήν και να μη την χάνουν ποτέ από τα μάτια των. Να είναι κύριοι του θέματος των. Να όμιλούν γλώσσαν άπλην, με φράσεις μικράς και να μη φεύγουν από τό μορφωτικόν επίπεδον των ακροατών.

Η κοινοβουλευτική άερολογία έχει κάμει φοβερόν κακόν εις τόν τόπον γι' αυτό πρέπει έπίμονα να την άποφεύγωμε. Ν' άποφεύγωμε κάθε τι που είναι στόφος, ήχος και κενή ρητορεία. Οι νέοι της 4ης Αυγούστου, οι νέοι της Ε. Ο. Ν. πρέπει να είναι άπλοί και άληθινοί εις όλα των. Εις τας έργα και εις τους λόγους. Να παίρνουν τα θέματά των από τας ζωντανά προβλήματα που αντιμετωπίζουν κάθε μέρα και να προχωρούν κατ' ευθείαν εις την ουσίαν των. Οι λόγοι του Άρχηγού είναι ύποδείγματα για κείνους που θέλουν να διδάσκονται και από της άπόψεως αυτής.

Έπίσης κάτι άλλο: Εις τας συγκεντρώσεις να τηρηται αυστηρά ή άκρίβεια εις τας προγράμματα. Να μαζεύνονται όλοι έγκαίρως και την ώρισμένην ώραν ν' αρχίζη χωρίς άναβολήν ούτε λεπτού ή έκτέλεισις του προγράμματος, τό όποιον πρέπει να τελειώνη την όρισθείσαν ώραν, ώστε οι συγκεντρουόμενοι όχι να μη χάνουν καιρόν, αλλά και να διδάσκονται εις την τάξιν και πρό παντός να διδάσκονται να ύπολογίζουν τόν χρόνον και να μη τόν σπαταλούν άσκοπα και άδικα.

Οι έξ Αιγύπτου Φαλαγγίται άποθιβάζόμενοι εις Πειραιά.

ΟΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Γεμάτοι από ένθουσιασμόν, από σφρίγγος, με λαμπρόν παράσημα οι Φαλαγγίται του τμήματος Ε. Ο. Ν. Αιγύπτου φιλοξενούνται από ήμερών από τους συναδέλφους των των Αθηνών. Ο Άρχηγός, ό Κυβερνητικός Έπίτροπος, ή Κεντρική Διοίκησης άπασα, περιέβαλον, με όλην την συναδελφικήν αγάπην τα καλά αυτά παιδιά, τα όποια προέρχονται από ένα τόπον όπου ή Έλληνική παροικία δέν έπαυσε ποτέ να φλέγεται από θερμόν προς την μεγάλην μητέρα ένδιαφέρον και ένθουσιασμόν.

Ο Σχηματισμός πυρήνος της Ε. Ο. Ν. εις την Αίγυπτον δεικνύει άλλην μίαν φοράν πόσον ό εκεί Έλληνισμός είναι ήνωμένος ψυχικώς μετά της έλευθέρας Πατρίδος, αλλά μαρτυρεί συγχρόνως πίστιν και αγάπην προς τό Νέον Κράτος.

Όταν μεθαύριον οι Φαλαγγίται επιστρέψουν εις την Αίγυπτον ως μεταφέρουν εις όλους εκεί κάτω τόν θερμόν χαιρετισμόν της Ε. Ο. Ν., όχι μόνον εις τους Έλληνας Νέους, αλλά και προς όλους τους Νέους της καλής και φιλοξένου χώρας, ή όποια με τόσην στοργήν περιβάλλει εις τους κόλπους της τα ξενιτευμένα παιδιά μας.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Δέν παρέρχεται ήμέρα που να μην έκδηλώνεται κατά τόν πιό έμπρακτο τρόπο ή στοργή του Νέου Κράτους για ό,τι άφορά τό παιδί και ειδικώτερα την ανάπτυξιν του και την υγεία του.

Χίλια τριακόσια άκόμη παιδάκια θα περάσουν τό τρέχον δεκαπενθήμερον κάτω από τα πεύκα των παιδικών έξοχών της Βούλας και της Πεντέλης.

Πρόκειται δε για γερά παιδιά πωχών εργατικών οικογενειών, τα όποια χωρίς την κρατική στοργή, θα περνούσαν τό καλοκαίρι των σε ανήλια και ύγρα ύπόγεια εις βάρος της υγείας των.

Έξ άλλου, τό Υφυπουργείον Έργασίας ένέκρινεν άπόφασιν του Διοικητικού Συμβουλίου του Ταμείου Ασφαλίσεως Καπνεργατών περί διαθέσεως 400.000 δραχμών για την άποστολή στις παιδικές έξοχες για παραθερισμό και ύπερσιτισμό, όσο τό δυνατόν μεγαλύτερου αριθμού παιδιών καπνεργατών ήσφαλισμένων εις τό Ταμείον καπνεργατών.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ ΜΑΣ

Εις την Α' σελίδα: Μία ώραία άποψις κατασηκνωσας εις τό Στρατόπεδον της Ε. Ο. Ν.

Εις την τελευταίαν: Τοπίον εις τα Αιγύθινα-Πόρτο Γερμενό» επίκειν των Βιλλίων, εις τό όποιον διακρίνεται και ή άρχαιοτάτη Βυζαντινή εκκλησία του Αγ-Γεωργίου.

ΗΣΥΧΟΣ ΔΙ' ΕΑΥΤΗΝ

«Δέν πρέπει να έχετε καμμίαν άνησυχίαν διά την Έλλάδα την στιγμήν που έχει όλόγουρά της όλα τα παιδιά της, άποφασισμένα να την ύποστηρίξουν και να θυσιάσουν τα πάντα δι' αυτήν». Άέζει να έξαρθή Ιδιαίτέρως αυτή ή περικοπή από την άπάντησιν του Άρχηγού εις την προσφώνησιν της λαϊκής έπιτροπής της Νέας Ίωνίας και διά την πίστιν και την βεβαιότητα που περιέχει, αλλά και δι' ένα επί πλέον λόγον: Διά τόν λόγον ότι κανείς από τους ανθρώπους που έξυβέρνησαν την Χώραν αυτήν πρό της Αυγουστιανής Μεταβολής δέν θα έδοκίμαζε ποτέ να όμιλήση τέτοια γλώσσα εις τόν λαόν, και αν άπετόλμα άκόμη να όμιλήση, δέν θα είχεν οι λόγοι του άπήχησιν. Διότι έπρεπε να προηγηθούν όλα όσα έγιναν από τριετίας, έπρεπε ν' άνασυνδεθώ έργω αυτή ή ένότης, που δέν ύπήρχε πρό τριετίας εις τόν Τόπον, και ν' άνασφυρηλατηθούν από τα βάθη των οι παλαιοί δεσμοί του, δεσμοί αγάπης και όμονοίας, ν' άποκατασταθώ ή έθνική και ή κοινωνική ειρήνη, να παγιωθώ ή Ιεραρχία εις τό Κράτος, εις την Κοινωνίαν, εις την συνείδησιν του Λαού, να αισθανθώ ή όλόκληρος ό Λαός, εις όλα του τα στρώματα, ίσην την στοργήν και ίσην την μέριμναν του Κράτους, δια να γίνη πάλιν ζωντανά και άληθινά αισθητή ή Πατρίδα ως κοινή στέγη και σκέπη και ν' άνακτήσθ ηλην την άκατανίκητον εκείνην έλξιν και όλην την θερμήν γοητείαν, που, χωρίς αυτάς, δέν θα ήτο δυνατόν να συγκεντρώση γύρω της τα παιδιά της και να τα καταστήσθ ικανά να την προασπίσουν και έτοιμα να θυσιάσουν τα πάντα δι' αυτήν.

Εις την ταραγμένην και όλην αυτήν έποχήν τό μέγιστον άγαθόν, εκείνο που ύπερβαίνει και καλύπτει όλα τα άλλα, και που αν έλειπαν όλα τα άλλα θα έφθανε, μόνον αυτό, να δικαιώση εις την κρίσιν της Ιστορίας την άπόφασιν του Βασιλέως και τό τόλμημα του Άρχηγού, είναι αυτό τό άπόκτημα της ένότητος της έθνικής συνειδήσεως και της ένότητος της άποφάσεως του Έθνους ν' αντιμετωπίση ως εις άνθρωπος οιοδήποτε πιθανόν κίνδυνον και οϊανδήποτε άπειλήν. Την στιγμήν που πνεύμα άθεβαιότητος ταλανίζει τα Κράτη και δέος συνέχει τόν Κόσμον, ή ένότης αυτή του αισθήματος και του πνεύματος του Λαού μας και ή ένιαία συνείδησις του χρέους του προς την Πατρίδα, προς τας έπερχόμενας γενεάς, προς τό μέλλον, είναι άνεκτίμητον στοιχείον βεβαιότητος. Ώπλισμένη με την βεβαιότητα αυτήν ή Έλλάς, δικαιούται άσφαλώς να είναι ήσυχος δι' εαυτήν και ό Λαός της ήρεμος δια τό μέλλον του.

Από τας έορτάς έν Θεσ)νική «Η άποθέωσις της 4ης Αυγούστου».

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Η Διοίκησης Άνωτάτων Σχολών της Ε. Ο. Ν. προέκηρυξε διαγωνισμόν τας λεπτομερείας του όποιου έδημοσιεύσαμεν ήδη.

Η πρωτοβουλία αυτή της Δ. Α. Σ. αξία πάσης τιμής και έξάρσεως, στρεφόμενη προς την Πανεπιστημιακήν νεότητα της Έλλάδος, από την όποιαν ζητεί να άγωνισθώ εις τόν ευγενή πνευματικόν στίβον, επί θεμάτων τοιούτων ως εκείνα τα όποια καθορίζονται έν τη προκήρυξιν της, έχει δι' έλπίδος ότι θα κινήσθ τό ενδιαφέρον των δυναμένων όχι άπλώς να άσχοληθούν, αλλά να ύπεισέλθουν εις τό πνεύμα του διαγωνισμού, τό όποιον ζητεί την διαπραγματεύσιν των θεμάτων με την νέαν πνοήν, με την νέαν προσοπτικήν, την όποιαν νοεί τό Κράτος της 4ης Αυγούστου.

Από την Πανεπιστημιακήν Νεολαίαν, ήτις θα άποτελέσθ την ήγετικήν δύναμιν του μέλλοντος τό Νέον Κράτος άναμένει να προπορεύεται εις όλα και να προχωρή όπως της επιβάλλεται και από τό καθήκον προς τόν έαυτόν της και προς τόν τόπον και από την ειδικήν θέση της ως του πλέον συνειδητού φορέως της νέας τάξεως των πραγμάτων, ως την έχάραξεν ό Άρχηγός και ή κοινή Πίστις όλων των Έλλήνων.

ΑΣΤΥΦΙΛΙΑ

Η παρατηρηθείσα τάσις της άφίξεως εις την πρωτεύουσάν Φαλαγγιτών εκ των έπαρχιών προς έξεύρεσιν έργασίας έγένετο άφορμή ίνα ή Κεντρική Διοίκησης της Ε. Ο. Ν. δι' έγκυκλίου της έπιστήσθ την προσοχήν των άρμοδίων Περιφερειακών Διοικητών προς πρόληψιν και άναστολήν του γεγονότος τούτου.

Η θέσις των νέων μας της άγροτικής ύπαίθρου είναι πλησίον των οικογενειών των και πλησίον των άγροτικών άσχολιών των γονέων των. Εκεί εις τόν άγρόν καθίστανται πολύτιμα στοιχεία της έθνικής παραγωγής, ζωσι μέσα εις τό ύναιενόν περιβάλλον της ύπαίθρου, μακράν των άπειρών κινδύνων, ήθικών και όλικών, τους όποιους περικλείει ή ζωή της πόλεως.

Οι άγρόται νέοι της Ε. Ο. Ν. ως άναπτύξουν τας ικανότητάς των και ως ζητήσουν τό έπάγγελμά των μεταξύ των πλουτοπαραγωγικών κλάδων του γεωργικού των περιβάλλοντος, διότι έτσι καθίστανται χρησιμώτεροι και εις έαυτούς και εις τό σύνολον. Η άστυφιλία ύπήρξεν άλλοτε μία των χειρότερων κοινωνικών πληγών την όποιαν τό Κράτος της 4ης Αυγούστου τείνει διά της έξυψώσεως του Άγρότου να έξαφανίσθ.

ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΟΙ ΣΚΑΠΑΝΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ

16 Φεβρουαρίου 1821

Ή Ρωσσία είναι κατάφορτη από χιόνι!...

Τὸ κρύο τσουχτερό καὶ ἀβάσταχτο! Οἱ Ρῶσοι ὅλης τῆς αὐτοκρατορίας σφιχτοκουκουλωμένοι στίς γούνες τους πηγαίνουν με νωχέλεια στίς καθημερινές δουλειές τους.... Τίποτε δὲν τοὺς συγκινεῖ!...

Στὸ Κισνόβι ἡ ζωὴ κυλᾷ, ὅπως καὶ σ' ὅλη τὴ χώρα, ἡρεμα κι' ὁ κόσμος ἀναζητᾷ τὴ ζεστασιά στοῦ σπιτιοῦ τὴν θαλπωρὴ ἢ τῆς βότκας τὸ ἀλλεπάλληλο πιόσιμο!

Τίποτε δὲν διαταράσσει τὴν ἡσυχία τοῦ Ρωσικοῦ πληθυσμοῦ...

Μόνον οἱ Ἕλληνες τῆς Ρωσικῆς πόλεως—δίπλα στοὺς Ρώσσους—δὲν αἰσθάνονται τὴν ἴδια ξεγνοιασιά... Στὸ πρόσωπό τους διαφαίνεται ἡ ἀγωνία γιὰ τὴν ἐκπλήρωσι τοῦ κρυφοῦ πόθου τους...

Στὸ ἀρχοντικό τοῦ Ὑψηλάντη ὁ ἴδιος πυρετός τῆς προπαρσκευῆς.

Εἶναι εὐτυχισμένοι οἱ Ὑψηλάντες. Θέσεις καὶ μισθοὺς στὴν Ρωσικὴ Αὐλὴ, περιουσίες, εἰσοδήματα, ἑκατομμύρια ὀλόκληρα, ποὺ ἡ Τουρκία ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ τοὺς δώσῃ μόλις τὸ Μάτι!... Μὰ τοὺς λείπει κάτι ἄλλο ποὺ δὲν ἀντισταθμίζεται με τὰ πλούτη, τίς δόξες κι' ὅλα τ' ἀγαθὰ τῆς φιλόξενης Ρωσικῆς χώρας:

Ἡ ἀνεξαρτησία τῆς πατρίδος τους! Ἡ ἐλευθερία τῶν Ἑλλήνων... Ὁ θάνατος τοῦ γέρω-Ὑψηλάντη ποὺ πέθανε ἀπὸ τὰ βασανιστήρια τῶν κατακτητῶν δὲν ἔχει πάρει ἐκδίκησιν. Ἡ ἐντολὴ τοῦ πατέρα Ὑψηλάντη γιὰ τὴν πατρίδα δὲν ἔχει πραγματοποιηθῇ...

Καὶ οἱ Ὑψηλάντες, ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Δημήτριος, ὁ Νικόλαος καὶ ὁ Γεώργιος καθισμένοι σ' ἓνα μεγάλο τραπέζι με τοὺς γραμματικούς τους, τὸν Γ. Λασσάνη καὶ τὸν Γ. Τυπάλδο, γράφουν τὴν προκήρυξι, τὴν ἱστορικὴ προκήρυξι τοῦ Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου ποὺ κυκλοφόρησε με τὴν διάβασι τοῦ Προῦθου...

Εἶναι τὸ ἔναυσμα στὴ μεγάλη πυρκαϊὰ ποὺ πρόκειται νὰ ἐκραγῇ σ' ὅλη τὴν Τουρκία γιὰ νὰ διαλαλήσῃ σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη, πὼς ἓνα μικρὸ ἔθνος, μὰ ἔνδοξο καὶ με θαρεῖα κληρονομιά μέσα ἀπὸ τῶν αἰώνων τὰ βάθη ζητᾷ τὴν ἐλευθερία του...

Νομίζει κανεὶς πὼς τὴ στιγμή ἐκείνη μιά μυσταγωγία συντελεῖται μέσα στοῦ σπίτι τῶν Ὑψηλάντων. Ἡ προκήρυξις γράφεται λέξι πρὸς λέξι... Ὁ Τυπάλδος γράφει, ὁ Λασσάνης διορθώνει, οἱ Ὑψηλάνται δίδουν τὴν κατεύθυνσι. Κάθε λέξις ζυγίζεται καλὰ προτοῦ γραφῇ...

Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ὁμιλεῖ:

«Ὅλα θὰ τὰ προσφέρωμεν θυσίαν πατριωτικὴν!... Ἄς γὰ προσφέρωμεν ὅλα. Τὰ κτή-

ματά μας εἰς τὴν Βλαχίαν, ἔξ ἑκατομμυρίων ρουβλίων. Τοὺς βαθμούς μας καὶ τοὺς μισθοὺς μας εἰς τὴν Ρωσσίαν. Ὅλα γιὰ τὴ πατρίδα».

Διαβάσθηκε κατόπιν ἡ προκήρυξις ποὺ ἦταν ἔτοιμη, τὴν δέχτηκαν ὅλοι με πατριωτικὸν ἐνθουσιασμό καὶ ὁ Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης προσέθεσε:

«Εἶναι καὶ κάποια ἄλλη θυσία».

Καὶ βῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς διασκέψεως, τράβηξε στὰ διαμερίσματα τῆς μητέρας του ποὺ τὴν βρῆκε καθ' ὁμῆνη ἔχοντας δίπλα τῆς τὸ μικρότερο Ὑψηλάντη, τὸ Γρηγόρη, ἡλικίας τότε μόλις 14 χρονῶν.

Ἡ μητέρα του, ἡ ἀρχόντισσα Ἐλισάβετ, χήρα τοῦ Κωνσταντίνου Ὑψηλάντου, δέχτηκε με χτυποκάρδι τὸ μεγαλειότερο γυιό της, τὸν μονόχειρα, ποὺ τὸν ἔνα του βραχίονα τὸν εἶχε προσφέρει ὑπὲρ τῆς Ρωσσίας καὶ τοῦ Αὐτοκράτορος. Ὁ Ὑψηλάντης προσκύνει με σεβασμὸ τὴν μητέρα του, τῆς προσέφερε τὸ γερό του βραχίονα καὶ τὴν ὠδήγησε στὸ θάλαμο τῆς διασκέψεως.

Ὁ Ἀλέξανδρος τῆς εἶπε ἐπίσημα μπροστὰ σ' ὅλους: «Μητέρα, ἡ σωτηρία τῆς πατρίδος ἡμπορεῖ νὰ ἀπαιτήσῃ καὶ τὴν θυσίαν τοῦ κτήματός μας τῆς Κοζνίτσας, τὸ ὁποῖον διὰ 40 ἀκόμη χρόνους θὰ ἀποδίδῃ ἔσοδον εἰς τὸν οἶκόν σου 54 χιλιάδες ρούβλια χρονικῶς. Προσφέρεις αὐτὸ τὸ κτήμα, μητέρα, στὴν πατρίδα;»

Ἡ ἀρχόντισσα δακρυσμένη κοντοστάθηκε γιὰ νὰ μπόρῃ νὰ πνίξῃ τὴν συγκίνησί της:

«Παιδιά μου, τοὺς εἶπε: Ἐγὼ προσφέρω σᾶς, τὰ φίλτατά μου παιδιά, καὶ θὰ λυπηθῶ τὰ δύο ἑκατομμύρια ρούβλια...»

Καὶ με τίς λέξεις αὐτὲς τῆς μητέρας του ὁ Ὑψηλάντης ὑπέγραψε τὴν προκήρυξι...

Εἶχαν δοθῇ ὅλα γιὰ τὴν πατρίδα...

Τὰ παιδιά τῆς Ὑψηλάνταινας εἶχαν φύγει πιά... Μόνο ὁ Δημήτρης εἶχε ἀπομείνει...

Μὰ σ' ἓνα συγγενικὸ συμβούλιο ξεπροβόδιζε κι' αὐτὸν μ' αὐτὰ τὰ ἀθάνατα λόγια:

«Ὅταν εἶναι νὰ ἐλευθερωθῇ ἡ Ἑλλάς ἀπὸ τὴν ἀποστολὴν κι' αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ μου ποὺ μοῦ ἔμεινε, στεροῦμαι κι' αὐτό. Ἄς ὑπάγῃ με τὴν εὐχή μου...»

Καὶ ἐπῆγε...

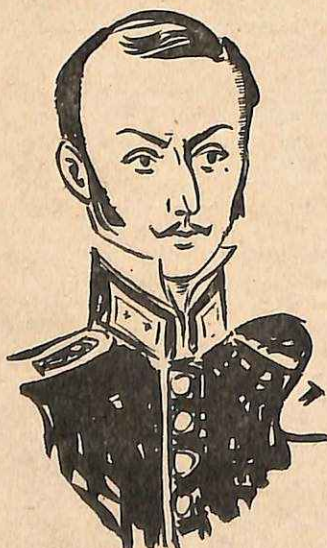
Καὶ στὴν Ἐλισάβετ Ὑψηλάντη δὲν ἔμεινε τίποτε. Ἄλλο... Κάτι κοσμήματα ποὺ εἶχε τὰ ἔδωσε καὶ αὐτὰ γιὰ τὸν ἀγῶνα...

Τίποτα παρ' ἀπὸ τὴν παρηγοριά νὰ βλέπῃ τίς εἰκόνες τῶν παιδιῶν της κι' ἡ προσδοκία νὰ δῇ τὴν Ἑλλάδα ἐλεύθερη...

Ἀγγ. Μεταξᾶς

Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης

Δημήτριος Ὑψηλάντης

ἈΜΑΡΙ

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΕΠΙΟΙΚΗΤΟΥ ΤΗΣ ΕΡΩΦΙΛΗΣ

Ἀπὸ τὸ Ρέθυμνο στὸ Ἀμάρι, στὴν καρδιά τοῦ Νομοῦ στοὺς πρόποδας τοῦ Ψηλορείτη. Τὸ αὐτοκίνητο ξεκινᾷ ἐπάνω στὴν παραλιακὴ ὁδὸ Ρεθύμνου—Ἡρακλείου. Ἀριστερὰ ἢ θάλασσα. Σὲ μιά στιγμὴ τὴν ἀφίνει καὶ εἰσέρχεται μέσα στὸν ἀρχαῖο ἐλαιῶνα του. Εἶναι ἀλήθεια ἀτελείωτος. Μ' ἀνακούφισί μου βλέπω τὴν περιποίησί του, τὸ ἐλάφρωμα τῶν κλώνων του, κάτω τὰ ὀργώματα. Ἡ ἐλαιοκομία ἐδῶ δὲν βρίσκεται στὸ ἀπογοητευτικὸ ἐκεῖνο κατάντημα τῶν κατσιασμένων καὶ ἀπομαυρισμένων ἐλαιῶνων τοῦ Ἀποκορώνου. Ἐδῶ αἱ ἀρόσεις σχεδὸν γενικαί, τὰ κλαδέματα ἐπαρκῆ, αἱ δημητριακαὶ φυτεῖαι μέσα στὰ ἐλαιοκλήματα ὀλίγη. Μονάχα χαρουπιές ἀνάμεσα, στολισμένες μ' ἄφθονες πράσινες φασόλες. Αὐτὸ εἶναι φυσικὸ γιὰ ἓναν τόπο ποὺ μοναδικὸ τοῦ προϊόν ἔχει τὴν ἐλαία καὶ κατὰ δεύτερο λόγο τὸ χαροῦπι καὶ τὴν κτηνοτροφία. Καὶ νὰ ποὺ ἀπὸ τίς Πρασιές, κατὰ τὴν ἐξοδο τοῦ ἐλαιῶνα, μπηκνέει μέσα στίς καταπράσινες θαμνώδεις περιοχὲς τὸν, γεμινῶνὰ βοσκοτόπια τῶν κοπαδιῶν τοῦ Ψηλορείτη.

Τὴν κάπως ἀγριωπὴ φύσιν τὴν ἡμερώνει ἐδῶ ἡ ἀνθισμένη ροδοδάφνη ποὺ στολίζει παντοῦ με χαρωποὺς τόνους τίς πλαγιὰς καὶ τὰ ρεμάτια τῆς Κρήτης. Κάπου κάπου καφενεῖα ἢ μικρὰ χωριουδάκια πάνω στὸ δρόμο. Τὸ αὐτοκίνητο τὰ προσπερνᾷ, περιελίσσεται διαρκῶς, ἀναρριχᾶται κι' ἔπειτα κατέρχεται μέσα στὸ μεγάλο φαράγγι. Κατόπι μιά βαθμιαία ἀνάβασις καὶ πέφτουμε πιά μέσα στὴν ὀρεινὴ κοιλάδα τοῦ Ἀμαρίου. Ἐνὰ θέαμα ἀπείρων μικροσυνοικισμῶν ποὺ ξεχωρίζουν μέσα ἀπὸ καταφύτους ἐκτάσεις. Πέρα στὸ βάθος χαμογελᾷ ἀπὸ μακριὰ τὸ Λιθυκὸν πέλαγος. Κατερχόμεθα ἀπὸ τὸ ὄροστο, μιά ἀπὸ τίς 80 μινωϊκὲς πόλεις καὶ προχωροῦμε — ἀφίνοντάς το ἀριστερὰ—πρὸς τὸ κέντρο τῆς κοιλάδος ὅπου ἡ πλουσία μονὴ τῶν Ἀσωμάτων.

Μιά μεγάλῃ ἑκτασίς σπανιστάτης βλαστήσεως. Παντοειδὲς φυτεῖται σὲ ὅλους τοὺς τόνους τοῦ πρασίνου. Ἡ μεγάλῃ δεξαμενὴ τοῦ ἔξω θὰ μοῦ θυμίξῃ τὰ μοναστήρια τοῦ Ἀθῶ ἂν τὸ θέαμα γύρω δὲν ἦταν τόσο ἡμερωμένο.

Ὁ ἥλιος βασιλεύει πιά. Οἱ γυμνοὶ ὄγκοι ποὺ στέφουν γύρω τὸ τοπίο ροδίζουν, ἐνῶ τὸ βαθὺ πράσινο τῆς κοιλάδος ὁλοένα σκουραίνει. Ἐνας κρύος ἀγέρας χύνεται ἀπὸ τίς κορφὲς κάτω δίχως νὰ φυσᾷ. Μιά στιγμὴ, μιά ἱεροπρέπεια παντοῦ, διάχυτο μέσα στὴν ἑσπέρα εἶναι ἓνα λυρικὸ τραγούδι:

Τοῦτ' εἶν' οἱ τόποι οἱ ὁμορφοὶ ψυχῇ μου καὶ καρδίᾳ μου
Κόσμοι ἀγαθοὶ καὶ σιγανοὶ καὶ μυριαγαπημένοι
Κι' ἀπὸ μαλιές καὶ σύγχυτες περίσσεια ἀναπαυμένοι
Παντοτινὴ παράδεισος πᾶσα λογὴς ἀνθρώπου.
Ξεκούρασι τοῦ λογισμοῦ κι' ἀνάπασι τοῦ κόπου
Τοῦ πόθου περιδιάβασι τὸ ἀγάπης περιβόλι.

Γεωργίου Χορτάτζη «Ερῶφιλη»
Ἰντερμέτζο Ἀρμύνα

Ἐδῶ εἶν' ὁ τάφος του. Αὐτὸ γιὰ μένα ἦταν μιά ἀνάντεχη ἐκπληξις. Με τὴ βαθεῖα συγκίνησι ποὺ ἀπομωρώνει, μεσ' ἀπὸ ὥραϊα λησμονημένα μονοπάτια, πηγαῖνω νὰ τὸν προσκυνήσω μέσα στὸ μικρὸ κτητορικὸ τοῦ ἐκκλησιδάκι. Ἀνοίγω τὴν πόρτα του. Γυμνὸ. Στὴ θέσι τῆς Πλατυτέρας ὁ Χριστὸς εὐλογῶντας με τὰ δύο του χέρια μορφὲς μισοσθυσμένες. Δὲν σώζεται ἀκέρια παρὰ μονάχα ἡ

δική του. Ἀπὸ πάνω τῆς με δυσκολία διαβάζω. Γεωργίου τοῦ Χορτάτζη καὶ τῆ συμβία αὐτοῦ. Ἀπὸ κάτω, στὴ θέσι τοῦ Βήματος, ὁ τάφος του' ἂν εἶναι ἐκεῖνου. Στὴν ποδιά του φθαρμένη μιά παράστασις ἀποχαριτισμοῦ δύο νέων. Ὁ πατέρας τους, τοὺς προσφέρει κάτι, ἴσως χρήματα. Ἡ μητέρα λουλούδια. Λένε πὼς εἶναι οἱ γναῶστοι, δύο ἀδελφοί, πρόγονοί του, ποὺ ἀγωνίστηκαν στὴν πρώτη χρόνια τῆς Βενετοκρατίας.

Τότε τὴν Κρήτη τὴν ξερρίζωναν ἀσπαίρουσαν ἀπὸ τὸ ἐθνικὸ σῶμα. Τώρα, στὰ χρόνια τοῦ ποιητῆ, οἱ Βεντοὶ πιά ἦσαν ἀπορροφημένοι τόσο, ποὺ κάποτε τοὺς βρίσκουμε ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀπελευθερωτικῶν τῆς ἀγῶνας. Ἡ Κρήτη οὐσιαστικὰ εἶναι ἐλεύθερη. Ὁ Τοῦρκος ἀκόμα δὲν τὴν ἔχει πατήσῃ. Ὁ ποιητὴς τραγουδᾷ τὸ κύκνειο ὄσμα τῆς εἰδυλλιακῆς ἀμεριμνησίας τῆς:

Τάρματα αὐτὰνα ἀφέντη μου μπορεῖς νὰ βγάλῃς τώρα
Γιατὶ μαλιὰς δὲ γίνονται στὴν ἐδικὴ μας χώρα
Γάμοι καὶ περιδιάβασες, ξεφάντωμα καὶ σκόλες
Γίνονται σ' τούτους τὸ' ὁμορφους τόπους τοῖς μέρες ὅλες.

Δὲν πρόφθασαν τὰ μάτια του νὰ δοῦν τοὺς μαύρους καπνοὺς νὰ σκεπάζουν καὶ πάλιν τοὺς ἀγαπημένους τούτους τόπους. Κοιμήθηκε ἐν εἰρήνῃ κάπου περὶ τὸ 1630.

Βγαίνω ἔξω. Εἶναι νύχτα πιά, μὰ μέσα στὸ σκοτάδι φέγγουν οἱ κορφὲς τοῦ Ψηλορείτη. Μὲ συνοδεῖα βοσκῶν πηγαῖνω νὰ φιλοξενηθῶ στὴν ὥραϊα βουνήσια Μπισταγῇ. Ἐνὰ χωριουδάκι ὀλόασπρο. Ποτὲς δὲν ἔχω περάσει μιά φεγγερότερη νύχτα. Ὁ ξύπνος ἔχει γίνει ἓνα με τὸν ὕπνο μου. Οἱ αἰσθήσεις με τὸνειρο. Βλέποντας σεβάσιμες μορφὲς ἀνάμεσα ἀπὸ τῆς νύχτης τὸ ἀγγελικώτερο σχῆμα, βλέποντάς τις περιτριγυρισμένες ἀπὸ ἐγγόνια καὶ ἐγγύγονα, τραγουδοῦσα πλαγιασμένους, μαζὶ με τὸν

ποιητὴ, τὸ τραγούδι τῆς ἀνθρώπινης εὐτυχίας.

Περίσσεια καλορρίζικοι πλησία χαριτωμένοι
Σ' τοῦτο τὸν κόσμο κείν' οἱ νιοὶ νὰ κράζονται τυχαίνει
Ὅπου βρουν εἰς τὴν τύχην τους χάρι νὰ λυτρωθοῦσι
Π' τὰ πάθη, ἀπὸ τοῖς λογισμοῦς πάντα ποὺ τυραννοῦσι
Κι' εἰς τοῖς χαρὲς κι' εἰς τοῖς δροσιὰς τὸ ἀνάπαυσι κ' εἰς ἄλλες

Καλομοιριὲς δοθοῦσινε τὸ ἀγάπης τοῖς μεγάλες,
Καὶ κορασίδαν ὁμορφὴ φιλοῦσιν καὶ φιλοῦνται
Κι' ὡς μιστεμένοι ποθητοὶ πιστότατα ποθοῦνται
Γιατὶ οὐδεμιὰ δὲ βρίσκεται καλομοιριά μεγάλη
Σὰν εἰς τῇ κόρης τὸ φιλὶ κι' ἡ σπλαχνικὴ τῇ ἀγκάλῃ.

Τὸ ἔγνονιες τυχαίνει εἰς μιά μερὰ ν' ἀφήσῃ ὅπως λογιᾶσαι.

Σὲ τοῦτο τ' ὁμορφότατο περβόλι νὰ περάσῃ
Καὶ ν' ἀρδινιάσῃ τὴν καρδίαν νὰ πιάσῃ ἀπὸ τὴ χέρα
Τοῦ πόθου περιδιάβασες περίσσειες κάθε μέρα.
Καὶ τὸν ἄλλοτινὸ καιρὸ ποὺ χρυσαφιὸν ὅλοι κράζουν
Σ' τοῦτο τὸν τόπο μονάχα ὅλοι τὸν δοκιμάζουν.

Στρατῆς Δούκας

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Μὲ τὴν αὐτὴν λοιπὸν οἱ Θεσσαλονικιοὶ ξεστάθηκαν νὰ δοῦνε τέτοιο πρᾶμα, ποῦ οὔτε νὰ τὸ φανταστοῦνε δὲν μπορούσαν... Κατάλαθαν ὡς τόσο εὐτὺς τὸ τί σχεδιάζανε οἱ κουρσάροι καὶ προσπάτησαν μὲ κάθε τρόπο ν' ἀντισκόψουν τὴ συμφορά... Ὁμῶς μ' ἀδύνατη καρδιά, γιατί ὁ πανικός εἶχε ἀρχίσαι κιόλας στὴν πολιτεία... Ἄλλοι θρηνοῦσαν γονατιστοὶ στὶς ἐκκλησιὰς καὶ χτυποῦσαν τὰ στήθη καὶ τραβοῦσαν τὰ μαλλιά τους... Ἄλλοι ἀνεθασμένοι στὰ ψηλά λιακωτὰ ἀγνάντευαν κατὰ τὴ θάλασσα ἐλπίζοντας πὼς ὅπου ὅπου δὲ φανοῦν τὰ βασιλικά πλῶμα γιὰ νὰ τοὺς σώσουν... Καὶ οἱ πό πολλοί, μαζεμένοι στὶς στεριανὲς πόρτες τοῦ κάστρου, φώναζαν «Ἀνοίξτε, ἀνοίξτε, νὰ φύγουμε ὅσο εἶναι καιρὸς ἀκόμα...», νομίζοντας πὼς εἶναι κεῖθε λεύτεροι ὁ δρόμος...

Ἐξ ἄλλου μιά ψευτοπροφητεία, ὅπως συμβαίνει πάντα σὲ κάτι τέτοιες στιγμές, γύριζε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα καὶ φούντωνε ὅσο πήγαινε, σὰν τὴ φωτιά ποὺ βρίσκει χόρτα ξερά στὸ πέρασμά της, πὼς τάχα κάθε ἀντίσταση εἶναι ἀνώφελη γιατί ὁ Θεὸς τ' ἀποφάσισε πᾶν νὰ καταστρέψῃ τὴν πολιτεία, ὅπως ἄλλοτε τὴν ἄνομη Βαβυλῶνα... Κι' οὔτε στὴν παράκληση τοῦ «Ἀνδρέα τοῦ συγκλίνου», κι' οὔτε στὰ δάκρυα τῆς Παναγίας...

Πὼς καταντάει ἀλήθεια ὁ ἀνθρώπος σὰν τὸν συνεπάρη ὁ φόβος!...

Ὁ νόμος ποὺ σὰν ἀφέντης στέκει πάνω ἀπ' ὅλα καὶ συνταίριζε τὶς θέλησες καὶ τὶς βάζει στὸν ἴσιο δρόμο μὲ τὸ λόγο καὶ τὸ παράδειγμα, λίγο-πολύ πᾶν στὸν ἀψηλὸ τοῦ θρόνου καὶ ἡ ἀγία τάξη χάνεται... Ὁ καθένας πᾶ κάνει ὅ, τι τοῦρθε κι' ἂν βρεθῇ γκρεμὸς μπροστὰ τοῦ πάει ἴσια κατ' αὐτόν... Ὁ καθένας πὼς ἡ κρίση καὶ ἡ ἀνθρωπιά, ποὺ τόσα χρόνια χρειάζονταν γιὰ νὰ στεριωθοῦν στὸ μυαλὸ καὶ τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου κι' εἶναι τ' ἅγιο φῶς ποὺ τὸν ὁδηγᾷ, σθῆνεται σὲ μιά στιγμή, σὰ νὰ τὶς καταπνίξῃ τὸ σκοτάδι...

Τέτοιες ὥρες εἶναι καταραμένες: ὁ ἀνθρώπος ἀπαρνιέται τὸ Θεὸ του... γιατί ὁ Θεὸς εἶναι θέληση καὶ δύναμη κι' ἀγάπη κ' ἐλπίδα... Ποῦθε λοιπὸν νὰ λάμψῃ τὸ θάυμα ποὺ περιμένεις νὰ σὲ σώσῃ;

Σὲ μιά κατάσταση τί νὰ σοὺ κάνουν κι' οἱ λίγοι ἀντρες ποὺ μᾶχονταν στὸ κάστρο;

Τὰ κουρσάρικα σίμωναν σιγά-σιγά, διπλωρῶσαν τοὺς θαλασσινοὺς πύργους, ἔρριξαν τὶς γέφυρες, ἀπὸ-τυχὰν μιά δυὸ φορές, μὰ τελικὰ τὶς

στερέωσαν κι' ἀρχισαν νὰ περνοῦν κεῖθε... κύμα ἀνθρώπινο, μανιασμένο... Σὰν ὅταν ἀνοίξῃ ξαφνικὰ μιά τρύπα στὸ πλεῖρό τοῦ πλεούμενου καὶ χυθῇ μέσα στὸ κουφάρι τοῦ καὶ τὸ πλημμυρίσῃ μὲ βοὴ ἀφρίζοντας καὶ συνεπαίρνοντας τὸ κάθε τί στὴν ὀρμή του, τὸ μαῦρο νερὸ τοῦ πόντου... Καὶ τὸ κύμα τοῦτο ἀπὸ τὸ κάστρο ξεχείλισε στοὺς δρόμους καὶ τοὺς πλημμύρισε, ἔσπασε στὶς πόρτες τῶν σπιτιῶν, χύθηκε στὶς ἐκκλησιές...

«Ποῖος λόγος, ποῖα γλῶσσα» λέει ὁ Βυζαντινὸς χρονγράφος «δύναται νὰ ἐκφράσῃ τὸ μέγεθος τῆς συμφοράς;»

Τοὺς γέρους τοὺς σφάζουν, ἐκτὸς ἂν μπορούν νὰ τοὺς δώσουν κρυμμένο χρυσάφι καὶ νὰ ξαγοράσουν ἔτσι τὴ ζωὴ τους... Τοὺς νέους, τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παῖδιά τους σώριάζουν δεμένους στ' ἀμπάρια τῶν καραβιῶν γιὰ νὰ τοὺς πουλήσουν σκλάβους στὸ μεγάλο σκλαβοπάζαρο τοῦ Χάντακα...

Τὸ κούρσο δὲ λέγεται... Ὁ καθένας μπορεῖ ὡς τόσο νὰ φανταστῇ τί θὰ μπορούσαν νὰ βροῦν καὶ ν' ἀρπάξουν ἀπὸ μιά μεγάλη βυζαντινὴ πολιτεία: μάλαμα κι' ἀσῆμι, πολὺτιμα πετράδια καὶ καλλιτεχνήματα, σκεῦη ἐκκλησιαστικά καὶ ὅπλα καὶ χαλιὰ καὶ κάθε λογῆς προματεία, πέπλα χρυσοκέντητα καὶ μεταξωτά...

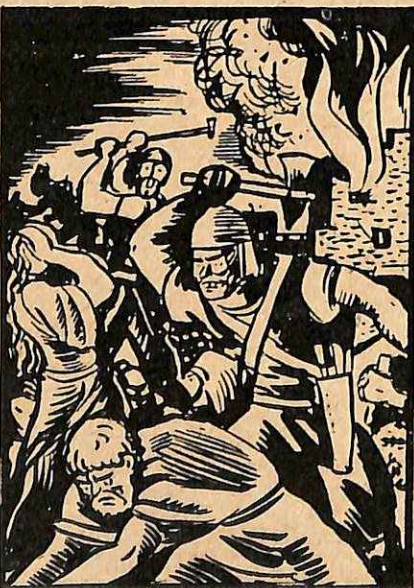
Σὰ νύχτωσε ἀναψαν μεγάλες φωτιές στοὺς δρόμους, ἐπάνω στοὺς πύργους τοῦ κάστρου, στοὺς δρόμους καὶ κάτω στὸ λιμάνι, γιὰ νὰ εὐκολύνουν ἔτσι τὴ μεταφορά. Αἱματερὴ λάμψη φώτισε τὴ ρημαγμένη πολιτεία, τὰ σπῖτια μὲ τ' ἀνοιχτὰ πορτοπαράθυρα... τὰ κούρσα ποὺ ἀστραποβολοῦσαν στοιθαγμένα σὲ μεγάλους σω-

ρούς... τὰ πρόσωπα τῶν κουρσάρων ποὺ ἔτρεχαν πάνω κάτω ἢ εἶχαν τελέσει πᾶ τὴ δουλειά τους καὶ χόρευαν χτυπώντας τουμπελέκια... Νὰ, οἱ σκλάβες ἀρχοντοπούλες μὲ θωριὰ σὰν τὸ κρίνο, μὲ λυμένα μαλλιά καὶ μάτια μεγαλωμένα ἀπὸ τὸν τρόμο... κι' ἀρχόντοι σεβαστοὶ κι' ἀρχοντίσσαι καὶ χιλιάδες ἄλλοι μισόγυμνοι, ἀνάκατα ριγμένοι μέσα σὲ μεγάλες βάρκες ἔβλεπαν γιὰ στερεὴ φορὰ τ' ἀγαπημένα χρώματα... Βοὴ καὶ θρήνος ἀνέβαινε ἀπὸ τὸ πλῆθος, ἔτσι κατὰ πὼς θρηνοῦν τὰ κοπάδια ποὺ τὰ πάνε στὸ σφαγεῖο... Καὶ τόσο γοργὰ κι' ἀναπάντεχα εἶχαν γίνῃ ὅλα τοῦτα ποὺ δὲν μπορούσε τὸ μυαλὸ τους ἀκόμα νὰ συνηθίσῃ καὶ νὰ πιστέψῃ πὼς δὲν εἶναι βραχνὰς κακός... Τώρα, νὰ, ἴσως τοὺς σπρώξῃ ἕνα ἀγαπητὸ χέρι καὶ θὰ ξυπνήσουν... Ὁ ἀνακαθίσουν ἀνακουφισμένοι στὸ κρεβάτι τους καὶ θὰ κοιτᾶσουν ὁλόγυρα τὴ γινώριμη ὄψη τῆς κάμαράς τους...

Οἱ κουρσάροι γυρίζοντας δὲν τράβηξαν ἴσια γιὰ τὴν Κρήτη... Φοβήθηκαν πὼς μπορούσε νὰ τοὺς κυνηγήσῃ ὁ βασιλικὸς στόλος καὶ νὰ τοὺς προφτάσῃ στὸ πέλαγος — καὶ θὰ τοὺς πρόφτανε χωρὶς ἄλλο καθὼς ἦταν βαροφορτωμένα τὰ καράβια τους ἀπὸ τὸ κούρσο. Ἀραξαν λοιπὸν πρώτα σὲ διάφορα νησιά καὶ στερνὰ ἕνα πρῶτ' φτάσανε στὸ Χάντακα... Πόσοι σκλάβοι φορτώθηκαν τὸ ὄλο καὶ πόσο ξεμπάρκαρον, γιατί πολλοὶ πέθαναν μεσοστρατὶς ἀπὸ τὶς κακουχίες καὶ τὴ θλίψη, δὲν ἔξερουμε ἀκριβῶς, μὰ βέβαιον εἶναι πὼς ἦσαν κάμποσες χιλιάδες καὶ πὼς ὅλοι τοῦτοι πουλήθηκαν στὶς τέσσερες ἄκρες τοῦ κόσμου κι' ἔζησαν τὴν ὑπόλοιπὴ ζωὴ τους μακριὰ ἀπὸ τὴ γλυκεῖα πατρίδα...

Στὴ Θεσσαλονίκη ἀπόμειναν μερικοὶ γέροι ἀρχόντοι ποὺ μπόρεσαν νὰ ξαγοράσουν τὴ λευτεριά τους κι' ἄλλοι ἀρκετοὶ ποὺ κρύφθηκαν σὲ λαγούμια, πηγάδια καὶ λογιῆς λογιῆς καταφύγια, σὲ σπηλιές κλπ. Βλέπεις οἱ κουρσάροι δὲν εἶχαν καιρὸ μπροστὰ τους νὰ ψάξουν, εἶδεμ' οὔτε τοῦτοι δὲ θὰ γλύτωναν... Ὡς τόσο ὅλα τὰ σπῖτια εἶχαν νὰ κλάψουν ἕναν δικὸ τους κι' ἔτσι τὸ πένθος ἦταν γενικό...

Ἡ κυρὰ Σταύραινα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη θάταν δεκατεσσάρων χρονῶν κοπελούδα... Ἡ μάνα της δὲ ζοῦσε μὰ ὁ πατέρας της ποὺ ξαναπαντρεύτηκε ὕστερα ἀπὸ χρόνια ἀπόκτησε κι' ἄλλο παιδί ἀπὸ τὴ δεύτερη γυναῖκα του, ποὺ ἦταν μωρὸ τότε στὴν κόυνη. Τὴν ὥρα τοῦ χαλασμοῦ — αὐτὸ συχνὰ τὸ ἱστοροῦσε ἡ κυρὰ Σταύραινα καὶ δὲν ἦταν ἀνθρώπος γνωστός της ποὺ νὰ μὴν ἤξερε ὅλα τὰ καθέκαστα ὡς τὶς παραμικρότερες καὶ τὶς πιὸ ἀσημάντες λεπτομέρειες — τὴν ὥρα τοῦ χαλασμοῦ τὸ λοιπὸν, ἔτρεξε στὸ

Οἱ Κουρσάροι σκότωναν ἀλύπητα...

σταῦλο καὶ κρύφτηκε κάτω ἀπὸ τ' ἄχερὰ ποὺ ἦσαν στοιθαγμένα σὲ μιά γωνιά... Ἐκεῖ ἔμεινε ὅλη τὴν ἡμέρα... Ἀκούσε τοὺς κουρσάρους ποὺ χύθηκαν μὲ ἀλαλητὸ στὸ σπῖτι... Ὑστερα τὶς φωνὲς τῆς μητριῆς της ποὺ τὴν πήραν τραβώντας τὴν ἀπὸ τὰ μαλλιά μὲ τὸ μωρὸ στὴν ἀγκαλιά της... Αὐτὸ βέβαιον δὲν τὸ εἶδε κι' ὡς τόσο τὸ βεβαίωσε, ἀγνωστο γιὰ τί... Θυμάται πὼς κάποιος μπῆκε στὸ σταῦλο καὶ κλώτσησε μάλιστα μὲ τὸ πόδι τοῦ τ' ἄχερὰ, λίγο πιὸ πάνω ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρισκόταν τὸ κεφάλι της... Θυμάται... θυμάται... σὰμ-πως βᾶσταξε ἕναν αἰῶνα ἢ φοβερὴ τούτῃ μέρα... Ξαφνικὰ πλάκωσε τέτοια σιωπὴ, θαρρεῖς πὼς δὲν ὑπῆρχε πᾶ ζωντανὴ ψυχὴ στὸν κόσμον καὶ πὼς τώρα δά, νὰ, θάκουες νὰ σημάζουν οἱ σάλπιγγες τῆς δεύτερης παρουσίας... Πρόβαλε σιγά-σιγά τὸ κεφάλι... Σκοτάδι παντοῦ... Μονάχα ἀπὸ τὴν ὀρθάνοιχτὴ πόρτα εἶδε ψηλὰ στὸν οὐρανὸ νὰ λάμπουν τ' ἀστέρια... γλυκὰ, ἡσυχὰ... ποὺ ἡ πονεμένη καρδιά της ἀπὸρρηξε. «Πὼς γίνεται, Θεέ μου!», Ξανακρύφτηκε... Πόση ὥρα πέρασε; Δὲν ξέρει. Ὑστερα ἄκουσε πάλι ῥάλα στὴν αὐλή... Κάποιος φώναζε τ' ὄνομα τοῦ πατέρα της, ὕστερα τὸ δικό της... καὶ τῆς φωνῇ τῇ γνώρισε... Ἦταν κάποιος μπάριμπαρ της... Ξεθάρρεψε καὶ βγήκε. Ἀπ' ὅλο τὸ σπιτικό της αὐτὴ μονάχα εἶχε σωθῇ... Τοὺς ἄλλους τοὺς πήραν σκλάβους οἱ κουρσάροι!...

«Τώρα καὶ πενήντα χρόνια» τῆς εἶχε πῇ ὁ ξένος... Ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς κυρὰ Σταύραινας πέρασαν σὰν ἀστραπὴ ὅλα τοῦτα τὰ περιστατικά ποὺ ἔγιναν τόσα ἀκριβῶς χρόνια πρὶν, κι' ἀποροῦσε καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ πιστέψῃ πὼς μπορούσαν νὰ ἔχουν σγῆση μὲ τὸ νῆο τοῦτο ποὺ ἦταν δὲν ἦταν ἀκόμα στὰ εἰκοσιπέντε του... Γιατί; Πῶς;...

Ὡς τόσο αὐτὸς ἐξακολούθησε:

— Πολλὲς φορές γίνονται πράματα ποὺ δὲν τὰ περιμένει κανεὶς, γιατί εἶναι πάνω ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη φύση καὶ τὴ μόρση... Κι' αὐτὲς τὶς μέρες μάλιστα ἄκουσα τόσα πολλὰ ποὺ τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου ξεσταίνεται ἀλήθεια... Στους δρόμους, στὸ φόρο, ἀκόμα καὶ στὴν ἐκκλησιὰ ἱστοροῦνε τὰ θαύματα τοῦ μεγαλομάρτυ Δημητρίου ποὺ προστατεύει τὴν πολιτεία τούτῃ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς της...

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἔκαμε τὸ σταυρὸ τοῦ ἀφοῦ σηκώθηκε καὶ στράφηκε ἀνατολικά... Τὸ ἴδιο καὶ ἡ κυρὰ Σταύραινα ποὺ κρεμόταν νὰ πῆς ἀπὸ τὰ χεῖλη του...

— Ὡς τόσο αὐτὸ ποὺ θὰ σοὺ πῶ, κυρὰ μου, παράξενο βέβαιον εἶναι, μὰ συμβαίνει συχνά... Δικοί σου δηλαδὴ ποὺ θάρρεψες πὼς εἶναι χαμένοι ἀπὸ καιρὸ καὶ μάλιστα ἔκαμες κιόλας τὰ μνημόσυνά τους καὶ τοὺς ἀπόκλαψες... Ἐάφνου νὰ παρουσιαστοῦνε οἱ ἴδιοι ἢ νὰ σοὺ στείλουν τὰ παιδιὰ καὶ κάποτε καὶ τ' ἀγγόνια τους...

Τὰ μάτια τῆς κυρὰ Σταύραινας γλῶμιαν μονομιάς δάκρυα... Σηκώθηκε καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους...

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Εἶπεν ὁ Κύριος αὐτὴν τὴν παραβολήν: Ἐνας ἄνθρωπος ἦταν νοικοκύρ- ειδαν τὸν υἱὸν τοῦ ἀφεντικοῦ τῶν ἐ- μος: ἔλατε νὰ τὸν φονεύσωμεν γιὰ νὰ μείνῃ σὲ μᾶς ἡ περιουσία. Καὶ ἀφοῦ τὸν ἔπιασαν τὸν ἔ- θγαλαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμπέλι καὶ τὸν ἐφόνευσαν.

Τώρα (ἐρωτᾷ ὁ Ἰησοῦς) ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος τοῦ ἀμπελιοῦ τί θὰ κάμῃ τοὺς γεωργοὺς αὐ- τοὺς; Καὶ οἱ μαθη- ταὶ τοῦ τοῦ ἀπάν- τησαν: Ὅθ' ἀφαι- νίσῃ τοὺς κακοὺς γεωργοὺς καὶ τὸ ἀμπέλι θὰ τὸ δώ- σῃ εἰς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι θὰ τοῦ δι- νουν τὸ ἀνάλογο εἰ- σόδημα ὅταν ἔρχε- ται ὁ καιρὸς. Λέγει τότε εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς. Δὲν ἐδια- βάσατε ποτὲ εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ὅτι ἡ πέτρα ποὺ οἱ κτίσται δὲν τὴν ἤ- θελαν αὐτὴ ἔγινε τὸ θεμέλιον τοῦ σπιτιοῦ; Διότι αὕτη εἶναι δι- μιούργημα τοῦ Θεοῦ καὶ γι' αὐτὸ φαίνε- ται στὰ μάτια σας σὰν κάποιο θαῦμα.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύ- την. Ἀνθρώπος τις ἦν οἰκοδεσπότης, ὅστις ἐφύτευεν ἀμπέλωνα καὶ φρα- γμὸν αὐτῷ περιέθηκε καὶ ὥρυεν ἐν αὐτῷ ληνὸν καὶ ὠκοδόμησε πύργον, καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς καὶ ἀ- πεδήμησεν. Ὅτε δὲ ἤγγισεν ὁ και- ρὸς τῶν καρπῶν, ἀπέστειλε τοὺς δού- λους αὐτοῦ πρὸς τοὺς γεωργοὺς λα- βεῖν τοὺς καρποὺς αὐτοῦ. Καὶ λα- βόντες οἱ γεωργοὶ τοὺς δούλους αὐ- τοῦ ὃν μὲν ἔδειραν, ὃν δὲ ἀπέκτει- ναν, ὃν δὲ ἐλιθοβόλησαν. Πάλιν ἀ- πέστειλεν ἄλλους δούλους πλείονας τῶν πρώτων, καὶ ἐποίησαν αὐτοὺς ὡσαύτως. Ὑστερον δὲ ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς τὸν υἱὸν αὐτοῦ λέγων: Ἐντραπήνουνται τὸν υἱὸν μου. Οἱ δὲ γεωργοὶ ἰδόντες τὸν υἱὸν εἶπον ἐν ἑαυτοῖς: οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος· δευτε ἀποκτείνωμεν αὐτὸν καὶ κα- τάσχωμεν τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ. Καὶ λαβόντες αὐτὸν ἐξέβαλον ἔξω τοῦ ἀμπέλωνος καὶ ἀπέκτειναν. Ὅ- ταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπέλω- νος, τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκεῖ- νους; Λέγουσιν αὐτῷ: κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς, καὶ τὸν ἀμπέλωνα ἐκδώσεται ἄλλοις γεωργοῖς, ὅτινες ἀποδώσουσιν αὐτῷ τοὺς καρποὺς ἐν τῷ καιρῷ αὐτῶν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς: οὐδέποτε ἀνέγνωτε ἐν ταῖς γραφαῖς, λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κε- φαλήν γωνίας: παρὰ Κυρίου ἐγένε- το αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ εἰς ὁ- φθαλμοὺς ἡμῶν.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ἀπ' τὸ αὐριανὸν Εὐαγγέλιον καὶ μὲ τὴν παραβολὴν ποὺ αὐτὸ ἔχει διδασκό- μεθα ὅτι γιὰ νὰ γίνωμε ἀξιοὶ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ κληρονομήσωμε τὴν ἐπουράνιον βασιλείαν πρέπει νὰ φροντίζωμε νὰ εἰμεθα στοὺς ἄλλους τὸ καλὸ παράδειγμα. Πρέπει μὲ τὰς πράξεις μας ν' ἀποδίδῃ καρποὺς ἢ διδασκαλία ποὺ μᾶς δίδουν τὰ Εὐαγ- γέλια καὶ ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία. Πρέπει νὰ μὴν κάνωμε ὅπως οἱ κακοὶ γεωργοὶ τῆς παραβολῆς τοῦ αὐριανοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ ὅ, τι κάμνουν οἱ κα- λοὶ καὶ ἐντρέτοι γεωργοί.

Ἡ παραβολὴ αὕτη τοῦ Θεοανθρώπου ἐξομῶναι μὲ τοὺς κακοὺς γεωργοὺς τοὺς Ἰουδαίους, οἱ ὁποῖοι ἔως τότε ἦ- σαν ὁ ἐκλεκτὸς λαὸς τοῦ Θεοῦ. Βλέπον- τας δὲ ὁ Θεὸς ὅτι αὐτοὶ εἶχαν παρα- συρθεῖ ἀπὸ τὸν διάβολον, ἔστειλε εἰς τοὺς εὐσεβεῖς καιροὺς καθὼς ἔξερμε ἀπ' τὴν Παλαιὰν Διαθήκην διαφόρους ἀν- θρώπους ποὺ εἶχαν τὴν ἐμπνευσί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ πολλοὺς προ- φήτας νὰ τοὺς σώσωσιν ἀπ' τὴν ἀμαρ- τία. Ἀλλὰ ἐκεῖνοι τοὺς περισσοτέρους ἀπ' τοὺς ἁγίους αὐτοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐφόνευσαν καὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ζοῦν βουτηγμένοι στὴν ἀμαρτία. Στὸ τέλος ἔστειλε καὶ τὸν μονογενῆ τοῦ Υἱοῦ νομίζοντας ὅτι αὐτὸς θὰ κα- τορθώσῃ, ὅτι δὲν κατόρθωσαν οἱ Προ-

φήται. Ἀλλὰ καθὼς ἔξερουμε καὶ αὐ- τὸν οἱ Ἰουδαῖοι ἐκρέμασαν ἐπάνω στὸ Σταυρὸ.

Κατόπιν ὁμῶς τί ἐγινε; Ὁ θάνατος τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ποῖα ἀποτελέσμα- τα ἔφερε; Ὁ δὲ τὴν ἀνθρωπότητα; Οἱ καλοὶ γεωργοὶ (οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ) ἐδίδαν τὸ Εὐαγγέλιον ὅλο τὸν Κόσμον καὶ ἡ διδασκαλία τοὺς ἐκαρποφόρησε κι' ἐξακολουθεῖ καὶ τώρα καὶ πάντοτε νὰ καρποφο- ρῇ, ἐνῶ οἱ κακοὶ γεωργοὶ (οἱ Ἰου- δαῖοι) ἔμειναν κι' ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν στὴν ἀμαρτία.

Ἡ μεγάλη σὲ νοήματα παραβολὴ αὕτη τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι- στοῦ δὲν ἐφαρμόζεται μόνο στοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς καλοὺς μαθητάς τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ἰδιαίτερως ὁ ὅλος τοὺς ἀνθρώπους. Ὅλοι οἱ ἀν- θρώποι μὲ τὰς πράξεις ὅ, ἔλθῃ τοὺς τῇ ζωῇ μποροῦν νὰ μιμηθοῦν ἢ τοὺς κα- λοὺς ἢ τοὺς κακοὺς γεωργοὺς τῆς παραβολῆς. Πρέπει νὰ μὴ ἀφήνωμε τὸν Διάβολον νὰ μᾶς παρασύρῃ στὴν ἀμαρτία μὲ τὰ διάφορα καλὰ στὴν ἐμ- φάνισι δολωμάτων, ἀλλὰ νὰ μᾶς κυριεύῃ ἡ σκέψις πὼς θὰ μπορούσαμε νὰ κάμωμε τὴν διδασκαλία τοῦ Κυ- ρίου νὰ καρποφορήσῃ, καὶ μὲ τί τρό- πον θὰ κατορθώσωμε νὰ γίνωμε οἱ καλοὶ γεωργοὶ τῆς παραβολῆς.

Τὰ Πρώτα Γένεα

Τὰ ἀρχαιότερα γεφύρια πού ἔχρησιμοποίησεν ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ περάσῃ τὰ μεγάλα ποτάμια, ἦσαν τὰ ἄλογα καὶ τὰ βόδια. Καὶ σήμερὰ ἀκόμη εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ ἄλογα χρησιμοποιοῦνται ὡς γεφύρια. Γίνεται τὸ πέρασμα τοῦ ποταμοῦ μὲ τὸ ἄλογο ἐκεῖ πού δὲν ὑπάρχει γεφύρι.

Ἐπιτελεῖται ὁ δὲ ὅπως ζῶν εἰς τὸ κολύμπι εἶναι τὸ βόδι. Ἐχει μάλιστα μεγαλειότητα ἀντοχή εἰς τὸ νερό. Ὅταν γίνονται ξαφνικὰ πλημμύραι καὶ κατεβαίνουν μεγάλα ρεύματα ἀφρίζοντος θολοῦ νεροῦ πού παρὰσέρνουν τὸ πᾶν, βλέπουν οἱ ἄνθρωποι τὰ βόδια νὰ πλέουν χωρὶς νὰ ἐκδηλώνουν φόβο. Τὰ ρεύματα φθάνουν ὡς τὴ θάλασσα καὶ προχωροῦν μὲ ὁρμή εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασι. Τὰ βόδια πού παρεσύρθησαν ἀπὸ τὸ ξαφνικὸ ποτάμι πλέουν στὴν θάλασσα, καὶ ἐκεῖ πού λιγοστεύει ἡ δύναμις τοῦ ρεύματος, κάνουν στροφή καὶ βγαίνουν εἰς τὴν παραλία σῶα καὶ ἀβλαβή. Μάλιστα διηγούνται ἀνέκδοτα βοδιῶν πού τὰ εἶχαν σὲ ἐρημονήσια καὶ τὰ ὁποῖα ἔφευγαν καὶ ἔπλεαν εἰς τὴν ἀπέναντι στεριά, ἔβρισκαν καὶ ὕστερα ξαναγύριζαν πρὶν στὸ ἐρημονήσι.

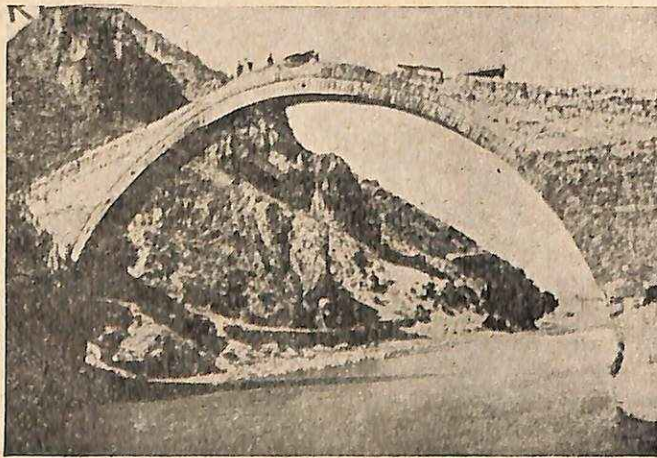
Ἐνὰ βόδι εἶχε συνθίσει νὰ πλέῃ σὲ μεγάλην ἀπόστασι. Τὸ ἐρημονήσι πού τὸ εἶχαν μαζί μὲ μιὰ ἀγέλη νὰ βόσκει, ἀπείχε περὶ τὰ δύο μίλια ἀπὸ τὴν ξηρά. Οἱ γεωργοὶ παρατήρουν στὰ χωράφια τῶν ζῴων. Κάποιο βόδι ἔτρωγε τὰ σπαρτά. Τριγύρω βόδια δὲν ὑπῆρχαν. Πῶς ἐγένετο ἡ ζημία; Παρεφύλαξαν τὴν ἡμέρα, δὲν ἔβλεπαν τίποτα. Παρεφύλαξαν τὴν νύκτα καὶ εἶδαν νὰ βγαίνει ἕνα βόδι ἀπὸ τὴν θάλασσα. Ἐνόμισαν πὼς ἦτο στοιχειωμένο καὶ οἱ ἄνθρωποι παραμέρισαν φοβισμένοι. Τὸ βόδι ἐβόσκησε ὅσο ἤθελε. Ὑστερὰ πῆγε πάλι στὴν παραλία, ἔπεσε στὴ θάλασσα καὶ ἄρχισε νὰ κολυμπᾷ. Ἐτράβηξε στὸ ἐρημονήσι.

Πολλὰ βόδια πού τὰ βόσκουν στὸν κάμπο τῆς Θεσσαλίας, φεύγουν ἀπὸ τὴν ἀγέλη, πέφτουν στὸ ποτάμι καὶ βγαίνουν ἀπέναντι. Οἱ μικροὶ βοῖδοσκοποὶ ὑποχρεώνονται καὶ αὐτοὶ νὰ μαθαίνουν κολύμπι. Πέφτουν στὰ ποτάμια, τὰ κυνηγοῦν καὶ τὰ φέρνουν στὴν ἀπέναντι ὄχθη. Ὅπως δὲ βλέπομε στὴν θάλασσα ἄνδρες καὶ παιδιὰ καθάλα στὴν ράχι τῶν ἁλόνων τώρα τὸ καλοκαίρι, εἶσι βλέπομε στὰ

ποτάμια καὶ τὶς λίμνες τῆς Θεσσαλίας, τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης παιδιὰ καθάλα στὴ ράχι τῶν βοδιῶν νὰ κολυμποῦν. Καὶ ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ τόποι πού ἐπῆραν τὸ ὄνομα ἀπὸ τὴν κολυμβητικὴν ιδιότητα τῶν βοδιῶν. Τὸ στενὸ πού χωρίζει τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὴν Ἀσίαν εἶναι ὁ Βόσπορος. Στὴν εὐρωπαϊκὴ ἀκτὴ εἶναι τὸ Βυζάντιον ἢ ἡ Κωνσταντινούπολις. Στὴν ἀνατολικὴν ἀκτὴ εἶναι ὁ Γαλατᾶς. Τὸ ὄνομα Βόσπορος σημαίνει πέρασμα βοδιοῦ. Θὰ ἐπερνοῦσαν βόδια ἀπὸ τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλαν κολυμπῶντας. Καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ παλαιοὶ ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτὸ ὠνόμασαν τὸ θαλάσσιο αὐτὸ στενὸ πού χωρίζει τὴν Εὐρώπην ἀπὸ τὴν Ἀσίαν Βόσπορον. Ἡ μυθολογικὴ δὲ παρὰδοσις λέγει ὅτι τὸ στενὸ ὠνομάσθη εἴτα διότι τὸ ἐπέρασαν ἢ ἰώ, ἡ κόρη τοῦ βασιλέως τοῦ Ἀργεῖος Ἀγχινοῦρος, καθισμένη εἰς τὴν ράχιν ἑνὸς βοδιοῦ.

Ἐπῆρχε δὲ καὶ ἄλλη παράδοσις, ὅτι ἡ ἰώ ἐπέρασεν ἐπάνω σὲ ράχι βοδιοῦ τὸν Κιμμέριον Βόσπορον, καὶ ὠνομάσθη καὶ τὸ στενὸ ἐκεῖνο Βόσπορος. Ὁ δὲ Κιμμέριος Βόσπορος εἶναι εἰς τὴν σημερινὴν Κριμαίαν εἰς τὸν Εὐξείνιον Πόντον. Ἐλεγαν δὲ τὸ μέρος αὐτὸ οἱ ἀρχαῖοι καὶ Ταυρικὴν. Καὶ ἔχομεν μαζί μὲ τὸ ὄνομα τοῦ βοδὸς εἰς τὸν Βόσπορον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ταύρου εἰς τὴν Ταυρικὴν.

Μεγαλῆτερον ὅμως ταξεῖδι θαλάσσιον ἀναφέρει ἡ μυθολογία τὸ ταξεῖδι τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ἡ ἀρχαία νύμφη Εὐρώπη, ἡ θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος. Ἡ Εὐρώπη διέπλευσεν ὁλόκληρον τὸ Αἰγαῖον ἐπὶ τῶν ὤμων ἑνὸς βοδιοῦ, καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν Κρήτη. Μητέρα δὲ τοῦ περιφήμου βασιλέως τῆς Εὐρώπης Μίνως ἦτο ἡ Εὐρώπη.

Παλαιὰ γέφυρα στὴ Θεσσαλία.

Ὁ συσχετισμὸς τῶν θαλασσίων περασμάτων μὲ τὸ βόδι δείχνει ὅτι παλαιότερα ὁ ἄνθρωπος ἐχρησιμοποίησε τὸ ζῶον αὐτὸ ὡς γέφυραν καὶ πλοῖον διὰ νὰ περάσῃ μεγάλα ποτάμια, λίμνες καὶ θαλάσσας. Τὸ ἄλογο πολλὰ φορὲς δειλιάζει, ὅταν θέλῃ νὰ περάσῃ ἕνα ὀρμητικὸ ποτάμι. Τὸ βόδι δὲν δειλιάζει ποτέ. Ἀλλὰ καὶ τὸ βουβάλι αἰσθάνεται ἡδονὴν εἰς τὸ νερὸ καὶ τοῦ ἀρέσει πολὺ νὰ κολυμπᾷ. Τώρα δὲ τὸ καλοκαίρι τὰ βουβάδια περὶσσότερον μένουν στὰ ποτάμια παρὰ στὴν στεριά.

Καὶ τὰ πρόβατα καὶ οἱ κατσῆκες καὶ τὰ γουρούνια κολυμποῦν. Τὰ δὲ σκυλιὰ ρίχνονται μόνον στὸ νερὸ. Εἶναι ζῶα ὀδροχαρή. Κυνηγοῦν μέσα στὶς λίμνες καὶ στὰ ἔλη καὶ τὰ πουλιά. Τὸ καλοκαίρι φέρνομε τοὺς σκύλους εἰς τὴν θάλασσα καὶ τοὺς ἀφίνομε νὰ κολυμποῦν. Μόνον τὰ γαϊδουρία ἀπὸ τὰ οἰκιακὰ ζῶα αἰσθάνονται φόβον εἰς τὸ νερὸ. Ὅταν πέσουν στὸ νερὸ τεντώνουν τὰ πόδια τῶν γιὰ νὰ πιάσουν τὸ στερεὸ ἔδαφος. Ὅταν δὲ ὁ βυθὸς εἶναι πολὺ τὰ καυμένα τὰ γαϊδουρία τεντώνουν τὰ πόδια τῶν ἀντὶ νὰ τὰ κινοῦν καὶ πνίγονται. Γι' αὐτὸ διάφορα ποτάμια πού κατεβάζουν ἔξαφνα ρεῦμα λέγονται γαϊδουροπνίχτες. Ὑπάρχει καὶ ἕνας γαϊδουροπνίχτης εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Εἶναι τὸ ποτάμι πού παίρνει τὰ νερά τῆς λίμνης Νεζεροῦ καὶ τὰ φέρνει εἰς τὸν Πηνειόν. Ἐπειδὴ δὲ περνᾷ ἀπὸ τὴν κωμόπολιν Σοφάδες, λέγεται καὶ Σοφαδίτικος. Γενικῶς δὲ τὰ ποτάμια πού κατεβάζουν ἔξαφνικὰ ρεύματα καὶ προκαλοῦν καταστροφάς, τὰ λέγουν εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος «γαϊδουροπνίχτες».

Τὰ βόδια λοιπὸν καὶ τὰ ἄλογα ὑπῆρξαν τὰ ἀρχαιότερα ζωντανὰ γεφύρια, τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποίησεν ὁ ἄνθρωπος γιὰ νὰ περάσῃ τοὺς ποταμούς. Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ ζωντανὰ πλοῖα μὲ τὰ ὁποῖα οἱ ἄνθρωποι ἐπέρασαν μεγάλα θαλάσσια ἀποστάσεις. Πλεῖ δὲ πολὺ τὸ ἄλογο, ἀλλὰ περὶσσότερον τὸ βόδι. Γι' αὐτὰ διάφορα περάσματα τῆς θαλάσσης ἐπῆραν τὸ ὄνομα Βόσπορος καὶ ἡ ἀρχαία ἐλληνικὴ μυθολογία μᾶς δεικνύει γιὰ πολλὰ τέτοια περάσματα θαλασσίων μὲ ζῶα καὶ πρὸ παντὸς βόδια.

Κ. Φαλτάιτς

© ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΡΥΛΟΥΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝ. ΛΑΟΥ ©

Η ΛΙΟΓΕΝΝΗΤΗ

Ὁ θρύλος τῆς Λιογέννητης ἀνήκει στὸν κύκλο ἐκεῖνο τῶν θρύλων πού καὶ μέχρι σήμερὰ διασώζονται μέσα στὰ ἀκριτικά τραγούδια.

«Ἀκριτικά τραγούδια», ὅταν λέμε, ἐννοοῦμε τὰ δημοτικὰ ἐκεῖνα τραγούδια πού ἀναφέρονται στὴ μεσαιωνικὴ Ἑλλάδα καὶ συγκεκριμένα τὰ τραγούδια πού μοιοῦν γιὰ τὰ κατορθώματα τῶν Βυζαντινῶν ἡρώων, τῶν ἀκριτῶν.

Ἡρώες τέτοιοι, ἀκριτές (φρουροὶ τῶν συνόρων τῆς μεγάλῃς Βυζαντινῆς αυτοκρατορίας) μνημονεύονται μέσα στὰ τραγούδια αὐτὰ πολλοί, σπουδαιότεροι δὲ ἀπ' αὐτοὺς εἶναι ὁ Βάρδας, ὁ Φωκάς, ὁ Τρεμαντάχειλος ἢ Πετροτράχειλος, ὁ Χιλιόπαππος ἢ Φιλόπαππος καὶ γενναίος ἀπ' ὅλους ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας.

Ὁ Διγενὴς κυρίως ἐνσαρκώνει τὴν ὁρμὴ καὶ τοὺς πόθους τῆς μεγάλης καὶ ἀλάνιας φυλῆς μας. Σχετικὰ ὁ ἱστορικός Ν. Γ. Πολίτης πού ἀφιέρωσε ὅλη τὴ ζωὴ του μελετώντας τὰ δημοτικὰ τραγούδια καὶ τοὺς θρύλους τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, γράφει τὰ ἑξῆς:

«Εἰς τὰ ἀκριτικά ἄσματα περὶ τοῦ Διγενῆ ἢ φαντασία τοῦ λαοῦ ἐγκατέπλεξε μύθους ἀνὰ τοὺς πλείστους παρελάσαν ἀνακαίνισαν ἕκ τῆς πλουσίας μυθικῆς κληρονομίας τῆς ἀρχαίότητος καὶ ἀπῆρτισε τὸν ἰδεώδη τύπον Ἡρώος νεαροῦ ὡς ὁ Ἀχιλλεύς, κραταιοῦ ὡς ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἐνδόξου ὡς ὁ Ἀλέξανδρος».

Ὁ θρύλος τῆς Λιογέννητης εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς παραλλαγές πού ἀναφέρονται στὴ μνηστεια τοῦ Διγενῆ.

Τὸ σχετικὸ τραγούδι, πού διηγεῖται τὸν θρύλον αὐτόν, εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ ωραιότερα καὶ ποιητικώτερα δημιουργήματα τοῦ λαοῦ.

Ὁ ἥρωας τοῦ θρύλου τούτου, τὸν ὁποῖον θὰ διηγηθοῦμε παρακάτω, ὀνομάζεται Κωσταντῆς. (Σ' ἄλλες παραλλαγές τὸν συναντᾶμε Διγενή, Διόνη, Μαυροδὴ ἢ Χαριζιανή). Ἡ δὲ ἡρώϊδα ἀπλῶς Λιογέννητη, ἐνῶ σ' ἄλλες παραλλαγές τὴ συναντᾶμε μὲ τὸ ὄνομα Εὐδοκίαν, Ἡλιογέννητη ἢ Ἡλιογεννημένη.

Ὁ Κωσταντῆς, τὸ ἀρχοντόπουλο, βγήκε μιὰ μέρα νὰ κυνηγήσῃ. Ἐνῶ δὲ περνοῦσε ἀπὸ μιὰ πλατεῖα εἶδε τὴν περίφημη ἀρχοντοπούλα Λιογέννητη, ἢ ὁποῖα κατὰ τὸ σχετικὸ δημοτικὸ τραγούδι:

Σὲ κρεμεζιά τριαντάφυλλα ἦταν ἀκουμπησμένη
Κι' εἶχε τὰ φρύδια τ'ορνέυτ' αὐτὰ μᾶτια σὰ ζαφεῖρι....
Καὶ στὸ μικρὸ τὸ δάχτυλο εἶχε τὸ δαχτυλίδι
καλλιὰ λαμπρὸ τὸ δάχτυλο παρὰ τὸ δαχτυλίδι.

Ὁ Κωσταντῆς μόλις ἀντίκρισε τὴν ὁμορφὴν κόρην τὴν ἐρωτεύθηκε σὲ σημεῖο ὥστε νὰ «θερμανθῇ χωρὶς θερμὴ καὶ χωρὶς πονοκέφαλο νὰ πέσῃ στὸ κρεβάτι», ὅπως ἀναφέρει ὁ θρύλος. Σὲ σχετικὴ ἐρώτησι τῆς μητέρας τοῦ τῆς ἐκμυστηρεῖται τὴν ἀγάπην του γιὰ τὴν ὡραία Λιογέννητη καὶ τὴν παρακαλεῖ «νὰ κράξῃ ἀρχόντες καὶ μητροπολίτ' αὐτῆς» γιὰ νὰ κάμουν προξενεῖα νὰ τὴν παντρευθῇ.

Πράγματι πηγαίνουν στὸ σπίτι τῆς Λιογέννητης οἱ ἀρχόντες, μεταξύ τῶν ὁποίων ὁ Φωκάς ὁ Νικηφόρος καὶ ὁ

Τρεμαντάχειλος, γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν σὲ λίγο φέρνοντας τὴν ἀρνητικὴ ἀπάντησιν τῆς κόρης:

Γιὰ πῆτε τοῦ τοῦ Κωσταντῆ τοῦ μοσκαναθρεμμένου
δὲ θέλω τον, δὲ χρήζω τον, δὲν καταδέχομαι τον.
Σὰν ἔρρη ἢ μᾶνα μ' ἀπ' τῆ γῆς κι' ὁ κύρης μ' ἀπ' τὸν Ἄδη,

τὰ δύο μ' ἀδέρφια τὰ καλὰ ἀπὸ τὸν κάτω κόσμον
νὰ σπείρουν τὴ θάλασσα σιτάρη νὰ καρπίσῃ
χρυσάγανο, χρυσόσταχο καὶ χρυσοκονδυλάτο
καὶ μὲ τ' ἀργυροδρέπανα νὰ μποῦν νὰ τὸ θερίσουν
μηδὲ καὶ τ' ἄχυρο βραχὴ μηδὲ καὶ τὸ σιτᾶρι
μηδὲ τὴν πάχνη τ' ἄλωνιό ἀέρας νὰ τὴν πάρῃ,
τότε καὶ ἐγὼ τὸν Κωσταντῆ θὰ τότε πάρω γιάντρα
καὶ πάλι καὶ πάλι ὄχι καὶ πάλι σὰν μοῦ δόξῃ
ὁρίστε τὴν πλεξίδα μου τὸν ἰδικὸ σας κόπο.

Πόσο μεγαλόπνοες εἶναι οἱ γραμμὲς αὐτές! Θέλουν νὰ δείξουν τὸ μεγάλο ἐγωῖσμό τῆς κόρης καὶ τὸν παρουσιάζουν τόσο ἀδρά μὲ τὸ κορύφωμα τοῦ τελευταίου στίχου: «Καὶ πάλι καὶ καὶ πάλι ὄχι καὶ πάλι σὰν μοῦ δόξῃ...».

Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ μεταβιβάζουν, ὅπως ἀναφέρει ὁ θρύλος, ἐπὶ λέξεις στὸν ἀρχόντα τὸν Κωσταντῆ, ὁ ὁποῖος πέφτει σὲ μεγάλο καῦμό. Ἀλλὰ σὲ λίγο συνέρχεται καὶ ἀφοῦ παίρνει ἀπὸ τοὺς ἀρχόντας τὴ χρυσὴν πλεξίδα τῆς Λιογέννητης, τὴν ὁποῖα ἐκεῖνη εἶχε δωρήσει στοὺς προξενιτᾶδες γιὰ ἀνταμοιβὴ τῶν κόπων τους, πηγαίνει σὲ μιὰ μάγισσα καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἡ μάγισσα αὐτὴ τοῦ προσφέρει τρία μῆλα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα —κατὰ τὴ συμβουλὴ τῆς πάντοτε —ἐρρίξε ἕνα «στὸ τριστητὸ νὰ πάθουν οἱ διαβάτες, τ' ἄλλο ἐρρίξε στὸν ποταμὸ νὰ πάθουν τὰ ποτάμια, τὸ τρίτο τὸ φαρμακερὸ στὴς λιγερῆς τὴν πόρτα».

Ἡ κόρη, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν μαγικῶν ἐνεργειῶν τοῦ Κωσταντῆ, τὰ μεσάνυχτα κατέθηκε μὲ ἔξπλεκα τὰ μαλλιά νὰ πάῃ στὸ σπίτι του. Στὸ δρόμο ὅμως τῆς ἦρξαν γιὰ λίγο τὰ λογικὰ καὶ εἶπε:

Θέ μου κι' ἂν εἶμαι καθαρὴ κι' ἂν εἶμαι γὰρ παρθένα
ἀστράψε καὶ μπουμπούνει νὰ χαλαστοῦν τὰ μάγια.

Ἐτοί κι' ἔγινε καθὼς λέει ὁ θρύλος. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Κωσταντῆς νύμφεται γυναῖκα καὶ πάει στὴ Λιογέννητη νὰ τὸν μάθῃ κεντήματα. Τὴν ἴδια νύχτα ἡ Λιογέννητη πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Κωσταντῆ. Ἐκεῖ τὴν δέχτηκε ἡ μητέρα του καὶ τὴν ὑποχρέωσε πρῶτα νὰ πῇ νερὸ τῆς γούρνας. Τὸ νερὸ ὅμως ἦταν φαρμακωμένο καὶ ἡ Λιογέννητη πέθανε. Κι' ὅταν κατέθηκε ὁ Κωσταντῆς καὶ εἶδε τὸ πτώμα τῆς:

Χρυσὸ μαχαῖρην ἔδωλε ἀπ' τὰργυρὸ θηκάρι
στὸν οὐρανὸ τὸ πέταξε μεσ' στὴν καρδιά του πάει.

Δημήτρης Σιατόπουλος

ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ "ΙΩΑΝ. ΜΕΤΑΞΑΣ,"

Ένα είκοσιτετράωρον μέ τούς Φαλαγγίτας μας

Λίγο ἀφοῦ περάσης τόν "Άγιο Άνδρέα, πρὶν φθάσης στήν Νέα Μάκρη, ἀκριβῶς στήν τοποθεσία «Ζούμπερι», ἀκολουθῶν τόν παραλιακὸ δρόμο, θά συναντήσης μέσα στὰ πεῦκα μιὰ ἐκτασι κλεισμένη μέ συρματόπλεγμα. Κάτι ξεχωριστὸ βλέπεις τότε. Ἡ γῆ εἶναι πεντακάθαρη, τὰ πεῦκα κι' αὐτὰ καθαρὰ, ἀπληλαγμένα ἀπὸ τὰ μαρμαμένα τους φύλλα. Κι' ἀνάμεσα σ' αὐτὰ θά δῇς σκόρπια πέντε-δέκα σπιτάκια ἐπίσης καθαρὰ μέ κόκκινα κεραμίδια στή στέγη.

Μὴ δοκιμάσης νὰ ἀκολουθήσης τὸ δρόμο, πὺ σχηματίζουν μικρὰ λιθαράκια στή γραμμὴ καὶ ὁδηγοῦν στήν πύλη. Ένας φρουρὸς Φαλαγγίτης θά σὲ σταματήσει καὶ θά σοῦ ἀπαγορεύσῃ τὴν εἴσοδο. Κι' ἂν τὸν ρωτήσης τί εἶναι κεί, θά σοῦ πῇ μέ ὑπερηφάνεια: «Τὸ στρατόπεδον Ἰωάννης Μεταξᾶς».

Στρατόπεδον. Εἶναι ἡ μοναδικὴ ὀνομασία πὺ τοῦ ἔπρεπε. Γιατί πραγματικὰ περὶ στρατοπέδου πρόκειται. Όταν ξεκίνησα γιὰ τὸ Ζούμπερι περίμενα νὰ βρῶ ἐκεῖ λίγα ἀντίσκηνα

Διανομὴ συσσιτίου εἰς τὸ Στρατόπεδον Ἰωάννης Μεταξᾶς.

μέσα στὰ ὁποῖα θά ζοῦσαν μερικοὶ Φαλαγγίται, θά παρεθέρizαν μᾶλλον, μέ ἐπὶ κεφαλῇς βέβαια τοὺς βαθμοφόρους τους, ὅπου θά περνοῦσαν εὐχάριστες στιγμὲς χωρὶς κόπους καὶ ἀγωνίες. Ἄκουα τὸ Στρατόπεδον καὶ φανταζόμουν ἕνα παραθεριστικὸ κέντρο τῶν νέων. Πόσο ὁμῶς ἤμουν ξεγελασμένος! Τὸ Ζούμπερι εἶναι ἕνα μεγάλο σχολεῖο, σὺ ὁποῖο ἐκπαιδεύονται, διαπλάθονται σωματικὰ καὶ ψυχικὰ, διακόσιοι νέοι κάθε εἰκοσι μέρες. Εἶναι τόσο συστηματικὴ ἡ ἐργασία πὺ γίνεται ἐκεῖ μέσα, εἶναι τόσο ἡ τάξις πὺ ἐπικρατεῖ ὥστε εἰκοσι μόνον μέρες νὰ εἶναι ἀρκετὲς γιὰ νὰ γίνῃ ἡ μεταμόρφωσις αὐτῶν τοὺς διακόσιους νέους πὺ παρελαύνουν ἀπὸ κεί μέ κάθε ἀποστολῇ.

Μὰ γιὰ νὰ καταλάβουμε καλλίτερα πὺς συντελεῖται τὸ γιγάντιο αὐτὸ ἔργο, θάταν καλλίτερα νὰ παρακολουθήσουμε μιὰν ὁλόκληρη ἡμέρα τὴ ζωὴ τοῦ Στρατοπέδου.

Ὑρα 5 π.μ. Τὸ χαροῦμένο σάλπισμα τοῦ ἐγερτηρίου καλεῖ τοὺς Φαλαγγίτας νὰ ἀφήσουν τὸ κρεβάτι τους. Σὲ πέντε λεπτά ὅλα τὰ παιδιά εἶναι ξύπνια καὶ ἔτσι ὅταν στὰς 5 καὶ

μισὴ θά σάλπισῃ ὁ σάλπιγκτὴς τὸ συσσίτιο, ὅλοι θά εἶναι πλυμένοι, κτενισμένοι, καθαροὶ καὶ θά σπεύσουν στήν αἴθουσα ἐστιατορίου γιὰ νὰ πάρουν τὸ πρωῒνὸ τους ρόφημα. Ἀποτελεῖται δὲ αὐτὸ ἀπὸ τσάι ἢ κακάο καὶ ψωμί.

Μετὰ τὸ ρόφημα ὅλοι θά κατευθυνθοῦν στοὺς θαλάμους των. Θά καθαρισθοῦν οἱ θάλαμοι, θά τακτοποιηθοῦν τὰ κρεβάτια, θά εἶναι ὅλα ἑτοιμα, ὥστε ὅταν σὲ λίγο ὁ Στρατοπεδάρχης θά κάμῃ τὴν ἡμερησίαν του ἐπιθεώρησι νὰ μὴν ἀναγκασθῇ καὶ κάμῃ παρατηρήσεις. Ἄλλως τε εἶναι τόσο σπάνια παρατηρήσεις καὶ ἐπιπλήξεις, γιατί τὰ ἐρίφια ξεχωρίζουν ἀπὸ τίς πρώτες ἡμέρες. Ἄλλοιμονον δὲ εἰς ἐκείνον πὺ δὲν θά εἶναι ἱκανὸς γιὰ νὰ μείνῃ σὺ στρατόπεδον. Θά ἀποκαλυφθῇ τὸ πολὺ τὴν δευτέρῃ ἡμέρα καὶ ὁ «μπόγιας» — ὅπως ὀνομάζουν οἱ Φαλαγγίται τὸ αὐτοκίνητο πὺ τοὺς μεταφέρει— θά τὸν ἐπιστρέψῃ στὰς Ἀθήνας. Τὸ Στρατόπεδον δὲν εἶναι γιὰ τοὺς ὀκνηροὺς καὶ τοὺς κακομαθημένους. Οἱ κακοὶ δὲν βρίσκουν θέσιν ἐκεῖ.

Στὰς 7.30 τὸ σάλπισμα ἀγγέλλει συγκέντρωσιν καὶ σὲ δύο λεπτά οἱ Φαλαγγίται ὅλοι εἶναι συγκεντρωμένοι εἰς πέντε λόχους, ὅσοι καὶ οἱ θάλαμοι, εἰς τὴν μπροστὰ εἰς τὸ Διοικητήριον πλατεία. Στὴ μέση τῆς πλατείας ὑψώνεται ἕνας τεράστιος κοντός, ὅπου ἐνῶ οἱ Φαλαγγίται θά ἀποδίδουν τιμὰς θά ὑψωθῇ ἡ σημαία. Θά ἐπακολουθήσῃ ὁ ὕμνος τῆς Νεολαίας, θά ἀναγνωσθῇ ἡ ἡμερησία διαταγὴ καὶ θά δοθῇ ἡ ἀναφορὰ τῶν ὁμαδάρχων. Εἰς τὴν ἡμερησίαν διαταγὴν θά φανῇ καὶ ἡ πρόσδος τῶν Φαλαγγιτῶν. Ἐκεῖ εἶναι τὸ κάτοπτρον τοῦ καθενός. Δι' αὐτῆς θά γίνωνται ἐπιπλήξεις τῶν τυχόν παρεκτραπέντων καὶ μ' αὐτὴν πάλιν θά ἐπαινεθοῦν ὅσοι ἔκαμαν κατὰ κανόν. Μὲ τὴν ἀναφορὰν θά βγοῦν καὶ οἱ ἄρρωστοι γιὰ τὸν γιατρό. Εἶναι δὲ αὐτὸ πολὺ σπάνιον. Ὅπως ὁποῖτε ὁ γιατρός τοῦ Στρατοπέδου, πὺ μένει μονίμως ἐκεῖ, θά τοὺς παρακολουθῇ καὶ ἂν μὲν εἶναι τίποτε τὸ ἐλαφρὸν θά παραμείνουν ἐλεύθεροι γυμνασίων εἰς τοὺς θαλάμους, ἄλλως θά μποῦν σὺ ἀναρρωτήριον, ὅπου, ὑπὸ τὴν παρακολούθησιν τοῦ γιατροῦ, θά τοὺς νοσηλεύουν εἰδικῶς ἐκπαιδευθέντες νοσοκόμοι - Φαλαγγίται.

Ἀπὸ τὰς 7.30 ὥς τὰς 8.30 περίπου γίνεται Σουηδικὴ γυμναστική. Αἱ ἀσκήσεις γίνονται χωριστὰ καθ' ὁμάδας. Κάθε δὲ ὁμάς ἔχει καὶ ἀπὸ ἕνα γυμναστήν, ἀπόφοιτον τῆς Γυμναστικῆς Ἀκαδημίας. Εἰς τὰς ἀσκήσεις, εἰς τοὺς θαλάμους, παντοῦ, ὑπάρχει ἡ ἀμίλλα τῶν ὁμάδων. Καὶ ἡ εὐγενὴς αὐτὴ ἀμίλλα, ποῖα ὁμάς θά εἶναι καλλίτερα, εἶναι ζωηρὴ καὶ ἀπασχολεῖ ὅλων τὰς σκέψεις καὶ τὴν φροντίδα.

Μιὰ μικρὴ διακοπὴ δι' ἀνάπαυσιν καὶ θά ἐπακολουθήσουν αἱ στρατιωτι-

καὶ ἀσκήσεις, πὺ θά παραταθοῦν ὥς τὰς 9.30.

Ὁ σάλπιγκτὴς τοὺς καλεῖ τώρα γιὰ τὸ πρόγευμα καὶ τὰ παιδιά κουρασμένα, πεινασμένα, γιομᾶτα δρεῖ τρέχουν σὺ ἐστιατόριο. Τὸ πρόγευμα ἀποτελεῖται ἀπὸ κρέμα ἢ ριζόγαλο, ἢ κομπόστα ἢ τυρὶ καὶ φρέσκο ψωμί κατὰ βούλησιν.

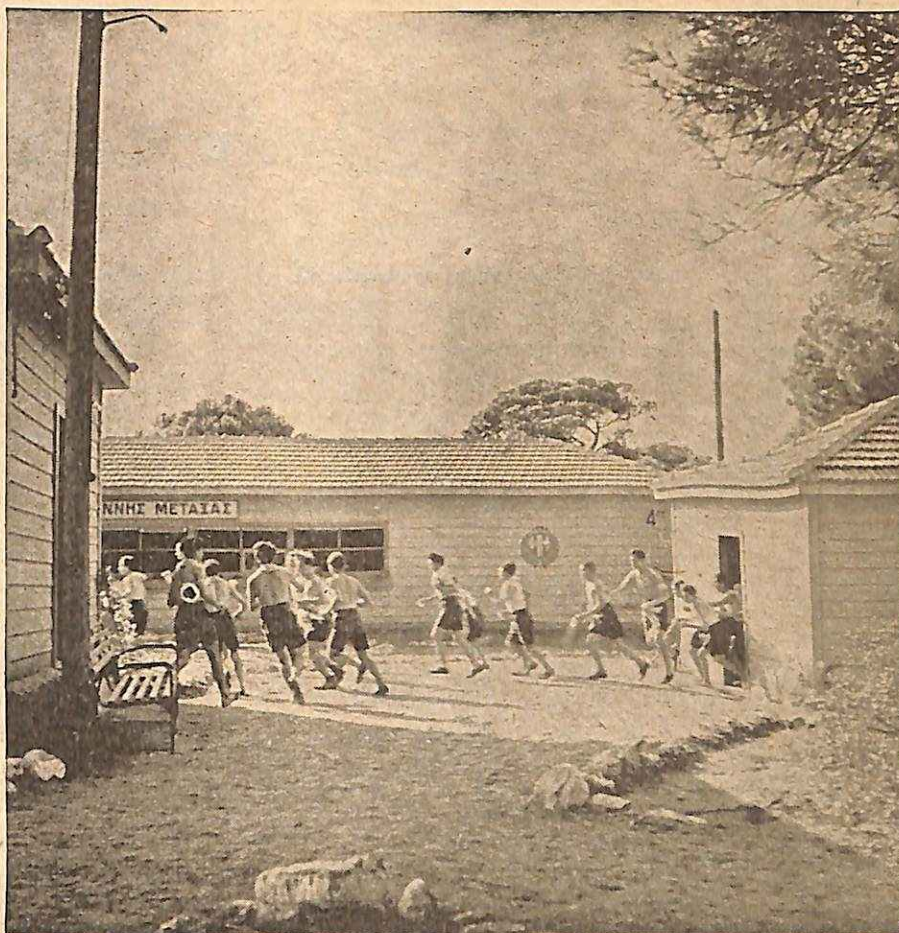
Ὁ ἥλιος τώρα εἶναι δυνατός, τὰ στομάχια γιομᾶτα, τὰ κορμιά κουρασμένα. Δὲν εἶναι ὥρα γιὰ ἀσκήσεις, ἀλλὰ καὶ δὲν πρέπει νὰ χαθῇ ὁ καιρός. Οἱ Φαλαγγίται θά συγκεντρωθοῦν εἰς τοὺς θαλάμους γιὰ νὰ διδασχθοῦν θεωρία. Τὸ θέμα τῆς θεωρίας εἶναι πάντα στρατιωτικῆς φύσεως. Ἐξάσκησις εἰς τὰ μέσα συνδέσεως καὶ διασυνδέσεως σημάτων, ὀπτική, τηλεφώνον, κατασκευὴ προχείρων γραμμῶν, θεωρία ὅπλου, χημικὸ πολέμου, μέσα προστασίας κλπ.

Μὲ πόσον ἐνδιαφέρον τὰ ἀκοῦν ὅλα αὐτὰ! Ἐτυχα σὲ μιὰ ὁμάδα πὺ ἐδιδάσκετο τὸν τρόπο τῆς χρήσεως τῆς προσωπίδος. Ἡ ἀμίλλα καὶ ἐδῶ τοὺς ἔκαμε νὰ συνηθίζων νὰ φοροῦν τὴν προσωπίδα, καλῶς προσηρμοσμένη, μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα.

Ὑρα 11 καὶ 30. Οἱ Φαλαγγίται ἔχουν χωνεύσει τὸ ἐλαφρὸν πρόγευμα καὶ μποροῦν νὰ πάρουν τὸ μπάνιο τους. Θά συνταχθοῦν πάλιν, ὁ γιατρός θά κρίνῃ ποῖοι πρέπει νὰ μὴ κολυμήσουν, οἱ ὁμαδάρχαι θά ἀναφέρουν σχετικῶς καὶ ὁ Στρατοπεδάρχης θά τοὺς ὁδηγήσῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Ὁ Στρατοπεδάρχης μέσα εἰς τὸ Στρατόπεδον εἶναι πανταχοῦ παρὼν καὶ μερικῶς δι' ὅλα καὶ ἔτσι γίνονται ὅλα τακτικά. Ἀκόμη καὶ εἰς τὸ κολύμβι, ὅπου ἡ πειθαρχία χαλαροῦται λιγάκι, καὶ ἐκεῖ δὲν μπορεῖ ὁ καθεὶς νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει. Ἡ ὥρα τῆς παραμονῆς σὺ θάλασσαν εἶναι καθωρισμένη, τὸ σημεῖον πὺ μποροῦν νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἐπίσης ὀρισμένον, ὅλα δ' αὐτὰ τηροῦνται μέ ἀκρίβειαν παραδειγματικῇ. Καὶ ἔτσι ὅταν στὰς 12 θά σάλπισῃ ἀποχώρησιν, ὅλοι μαζί θά βγοῦν ἀπὸ τὴν θάλασσαν διὰ νὰ κατευθυνθοῦν εἰς τὸ ντοῦ.

Μέσα σὺ ἐστιατόριο γίνεται τώρα ζωηρὴ κίνησι. Ἡ ὁμάδα τῆς ὑπηρεσίας — διότι ὑπάρχει ὁμάς ὑπηρεσίας — κάθε μέρα — στρώνει τὸ τραπέζι. Τὰ πιάτα ἀραδιάζονται, οἱ καθαῖνες μεταφέρονται, τὸ ψωμί σὲ σωροὺς εἶναι συγκεντρωμένο σὲ κάθε τραπέζι. Μὰ ὁ σάλπιγκτὴς ἀκόμη δὲν ἐσάλπισε τὸ συσσίτιον. Πρέπει νάρθῃ πρώτα ὁ Στρατοπεδάρχης, νὰ δῇ ἂν ὅλα εἶναι ἐν τάξει, νὰ κυττάξῃ διὰ μιαν ἀκόμη φοράν μαζί μέ τὸν διαχειριστὴν καὶ τὸν ἀρχιμάγειρον ἂν ὅλα εἶναι τακτικά καὶ ἐν τάξει. Νὰ βεβαιωθῇ ἀπολύτως διὰ τὴν ποιότητα τοῦ φαγητοῦ καὶ τὸ μέγεθος τῶν μερίδων καὶ τότε νὰ διατάξῃ τὸν σάλπιγκτὴν νὰ καλέσῃ τὰ παιδιά διὰ τὸ γεῦμα.

Μὲ πόσῃν δρεῖ τρέχουν ὅλα σὺ φαγῇ. Ἰκανοποιημένα ἀπὸ τὸ πρωῒνὸ πὺ περάσαν, γιομᾶτα κέφι καὶ χαρὰ παίρνουν θέσι στὰ τραπέζια. Τὸ φαγητὸ εἶναι περίφημὸ καὶ πλούσιο. Σχετικῶς ἐλήφθη ὥς βάσις τὸ διαιτο-

Φαλαγγίται τοῦ Στρατοπέδου σπεύδοντες εἰς τὰς πρωῒνὰς ἀσκήσεις των.

λόγιον τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ», κάθε βράδυ δὲ συνενοάζεται ὁ Στρατοπεδάρχης μέ τὸν διαχειριστὴν — ὁ ὁποῖος εἶναι ὑπαλληλὸς τῆς Ἑθνικῆς ἱρυπείας ἀπεσπασμένος ἐκεῖ — καὶ τὸν γιὰ τὸ Στρατοπέδου διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ διαιτολογίου τῆς ἐπομένης. Τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα παρέχεται κρέας καὶ μιὰ ψάρια, τὰ ὁποῖα ἀγοράζονται φρεσκότατα ἀπὸ τὸν γειτονικὸ συνοικισμό τῆς Νέας Μάκρης.

Τὸ φρούτο μεσημέρι καὶ βράδυ εἶναι ἀπαραίτητο, κάθε δὲ Κυριακὴ ἐκτὸς τοῦ φρούτου ὑπάρχει καὶ γλύκισμα. Γενικῶς οἱ μερίδες εἶναι ἱκανοποιητικώτατες. Τὸ ψωμί καλοζυμωμένο καὶ φρέσκο ἐπίσης ἀφθονον καθὼς καὶ τὰ φρούτα. Αὐτὸ δὲ τὸ ἀφθονον φαγητὸ φέρει ὥς ἀποτέλεσμα τὴν αὐξήσιν τοῦ βάρους τῶν Φαλαγγιτῶν, παρὰ τὰ μπάνια καὶ τὴν κοπιώδη σχετικῶς ἐργασία πὺ κάμνουν κατὰ τὰς εἰκοσι ἡμέρας πὺ παραμείνουν ἐκεῖ.

Εὐθὺς μετὰ τὸ φαγητὸν οἱ Φαλαγγίται θά ἀποσυρθοῦν εἰς τοὺς θαλάμους των. Ἡ μεσημερινὴ ἡσυχία ὥς τὰς 4 1/2 εἶναι ὑποχρεωτικὴ καὶ ἡ παραμονὴ ἐκτὸς τῶν θαλάμων τὰς ὥρας αὐτὰς ἀπαγορεύεται. Μιὰ ἀπέραντη ἡσυχία βασιλεύει τότε σὺ Στρατόπεδο, ἡ ὁποία διαρκεῖ περίπου ὥς τις 5, ὅτε οἱ Φαλαγγίται συγκεντροῦνται διὰ τὴν θεωρίαν. Ἡ ἀπογευματινὴ θεωρία, ἡ ὁποία διαρκεῖ ὥς τὰς 6, ἀφορᾷ

γενικώτερα θέματα καὶ κυρίως τὴν πολιτικὴ διαφώτισιν τῶν ἐκπαιδευμένων. Μετὰ δὲ τὴν θεωρίαν αὐτὴν ἐπακολουθοῦν πρακτικὰ ἐφαρμογὰ τῆς πρωῒνης θεωρίας ὥς τὰς 7 καὶ ἀκολουθῶς παιγνίδια ὥς τὰς 8 μ.μ. Τὴν ἰδίαν ὥρα πολλοὶ Φαλαγγίται φροντίζουν διὰ τὸ Στρατόπεδον. Καθαρίζονται οἱ δρόμοι καὶ τὰ δένδρα, πετάγονται πέτρες καὶ χαρτιά πὺ τυχόν ὑπάρχουν. Ἐν τῷ μεταξύ δὲ ὁποστέλλεται καὶ ἡ σημαία μέ τὰς δεούσας τιμὰς.

Εἰς τὰς 8 καλοῦνται καὶ πάλιν διὰ τὸ ἐσπερινὸ φαγητὸ. Ἀπὸ τὰς 9 δὲ ὥς τὰς 10 ἡ ὥρα ἀφιερῶνται διὰ ψυχγωγίας.

Ὅλη ἡ γύρω ἑκτασίς ἔχει σιγήσει πλέον καὶ τὸ σάλπισμα τοῦ προσκλητηρίου ἀκούγεται δυνατὸ μέσα σὺ νύχτα. Οἱ Φαλαγγίται συγκεντροῦνται τώρα γύρω ἀπὸ τὸ μικρὸ τους εἰκονοστάσι καὶ προσεύχονται μέ κατάνυξι, μετὰ δὲ τὴν προσευχὴν κατευθύνονται εἰς τοὺς θαλάμους των γιὰ κατὰκλιαι.

Μετὰ τὰς δεκάμισον μιὰ ἀπόλυτη σιγαλιὰ ἀπλώνεται σὺ Στρατόπεδον.

κ. ἀγ.

Προσέχως: Ἡ δευτέρῃ περίοδος τοῦ Στρατοπέδου μέ τὰς Φαλαγγιτίσας μας.

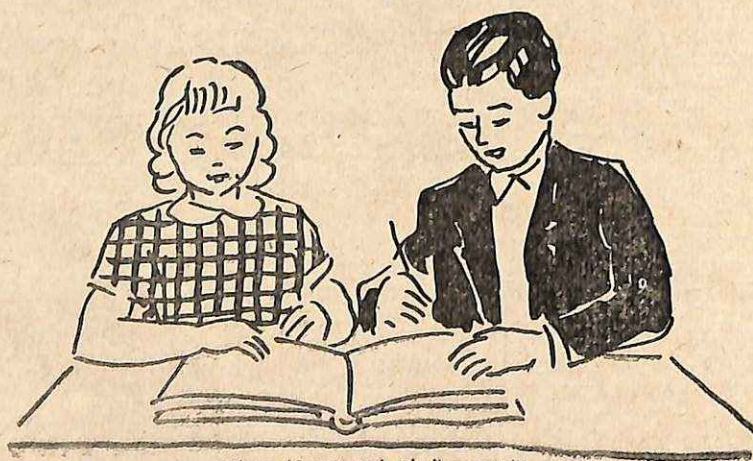
(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο πρώτος χειμώνας που πέρασα με την οικογένεια. Ακέν ήταν μακρύς και για πολλούς μήνες αναγκασθήκαμε να ναθάλοιμε τις κηπουρικές εργασίες ή να μη τις βιασθούμε. Έτσι είχαμε καιρό και, για να περνούμε τις βραδιές μας στο σπίτι, κοντά στη φωτιά, βγήκαν τα βιβλία από το άρμαρι και μας μοιράστηκαν. Τα περισσότερα ήταν γεωπονικά, φυτολογικά και μερικά ιστορίες ταξιδιών και περιηγήσεων. Ο Άλλεξ κι' ο Βενιαμίν δεν είχαν κληρονομήσει από τον πατέρα τους την αγάπη για το διάβασμα, και τακτικά, κάθε βράδυ, αφού άνοιγαν το βιβλίο τους, αποκοιμιούνταν άπανά στην τρίτη ή την τέταρτη σελίδα. Έγώ όμως που νύσταξα λιγότερο ή είχα περισσότερη περιέργεια, διάβαζα ως την ώρα που έπρεπε να πλαγιάσω. Τα μαθήματα που μου είχε δώσει ο Βιτάλι δεν ήταν χαμένα· αυτό συλλογιζόμουν και, καθώς πλάγιαζα, πάντα θυμώμουν τον πρώτο μου δάσκαλο μ' αγάπη κι' ευγνωμοσύνη.

Ο πόθος που είχα να μαθαίνω, θύμιζε στον πατέρα την εποχή που έκοβε μιά δεκάρα από κάθε του γεύμα για ν' αγοράζει βιβλία· έτσι, σ' εκείνα που υπήρχαν στο άρμαρι, προστέθηκαν και μερικά άλλα, που μούφερνε από το Παρίσι. Η έκλογή τους γίνονταν στην τύχη ή μόνο από τον τίτλο· πάντα όμως βιβλία ήταν κι' αν έφερνε τότε κάποια αταξία στο ανοδηγμένο μυαλό μου, ή αταξία αυτή αργότερα έφευγε κι' ό,τι καλό είχαν μέσα τους, μου έμεινε και μου μένει. Τόσο είναι αλήθεια πως κάθε ανάγνωσμα ωφελεί.

Η Λίζα δεν ήξερε γράμματα· μ' έπειθε μ' έβλεπε να πέφτω με τ' αμύδια στα βιβλία, κάθε φορά που είχα μιά ώρα ελεύθερη, μπήκε σε περιέργεια να μάθω τι με τραβούσε τόσο. Στην αρχή μου έπαιρνε τα βιβλία, γιατί μ' έμπόδιζαν να παίζω μαζί της· άμα είδε όμως πως έγώ πάντα ξαναγύριζα σ' αυτά, με παρεκάλεσε να της τα διαβάσω κι' έπειτα να την μάθω να τα διαβάσει κι' αυτή.

Ήταν τόσο έξυπνη, ώστε δεν δυσκολεύθηκα να τα κατορθώσω. Τα μάτια βοηθούσαν τ' αυτιά. Προτιμούσε όμως πάντα να της διαβάσω και ν' ακούει ή κάποτε να διαβάσει αυτή και ν' ακούω εγώ. Έτσι βρισκόμαστε σε δουλειά κι' οι δύο μαζί κι' αυτό ήταν καινούργιος δεσμός μεταξύ μας. Σέ λίγο, δεν την τραβούσαν ούτε τα παιχνίδια ούτε οι φλυαρίες της καθημερινής συναναστροφής. Αγάπησε το διάβασμα κι' εύρισκε σ' αυτό και διασκεδάσι και τροφή. Πόσες ώρες περάσαμε έτσι: εκείνη καθισμένη αντίκρυ μου, με τα μάτια της καρφωμένα άπανά μου, κι' εγώ να διαβάσω! Συχνά σταματούσα σε λέξεις ή φράσεις που δεν τις καταλάβαινα, και την κύταζα. Μένανε έτσι λίγες στιγμές, ώσπου να βρω με το νόημα, κι' άμα δεν το βρίσκαμε, μου έγενε να έξακολουθήσω μ' ένα κίνημα σ' να λέγε: «Δεν πειράζει, αργότερα». Την έμαθα επίσης να ζωγραφίζει, όσο τουλάχιστο ζωγράφιζα κι' εγώ. Χρειάστηκε πολύς καιρός και κόπος γι' αυτό, μ' α τ' ο κατώρθωσα. Συνεννοούμαστε, βλέπετε, κι' αυτό ήταν το σπουδαιότερο. «Αν γαρ όταν μπορείς να χαρά-

Την μάθαινα και να ζωγραφίζει.

ξη λίγες γραμμές και να παραστήση έν' αντικείμενο σε τρόπο που να τ' ο βλέπει ο άλλος και να τ' ο γνωρίζει! Ο κύρ Πέτρος μ' έφίλησε.

— Μπράβο, παιδί μου, είπε. Κάτι ήξερα εγώ που σκέφθηκαν να σε πάρω. Κι' η Λίζα θά σου τ' ο πληρώσει αυτό αργότερα.

Αργότερα, δηλαδή όταν θά μιλούσε· γιατί πάντα είχαν αυτή την ελπίδα. Μόνο που οι γιατροί τους είχαν πη πως για την ώρα δεν μπορούσε να γίνει τίποτα. Έπρεπε να περιμένουν την ευκαιρία, κάποια μεγάλη συγκίνηση, κάποια κρίσι.

«Αργότερα» μου έγενε λυπητερά κι' η ίδια, όταν της έλεγα τα τραγούδια μου. Θέλησε να μάθω να τ' ο παίζω στην άρπα και γρήγορα τ' ο δάκτυλά της συνήσαν να μιμούνται τα δικά μου. Φυσικά δεν μπορούσε και να τ' ο τραγουδή, κι' αυτό την έπικρανε. Πολλές φορές είδα στα μάτια της δάκρυα που μαρτυρούσαν τη λύπη της. Στην αγάπη της όμως και γλυκειά φύσι, η λύπη δεν στέκουσαν πολύ. Σκούπιζε τα μάτια της και με καρτερικό χαμόγελο μου έγενε: «Αργότερα!».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'.

Διασκορπισμός

Ο κύρ Πέτρος· Ακέν με είχε σάν παιδί του, τ' ο διά του σάν αδελφία τους, κι' ίσως θάμενα για πάντα στην Γκλασιέρα, αν δεν έρχονταν άξαφνα μιά συμφορά ν' αλλάξει πάλι τη ζωή μου.

Θάλεγε κανείς πως αυτή ήταν η Μοίρα μου, ή κακή μου Μοίρα: να μη μπορώ να μείνω πολλόν καιρό εύτυχής και τη στιγμή ακριβώς που θεωρούσα τον εαυτό μου ήσυχο κι' ασφαλισμένο, να ξαναρχίσουμαι πάλι, από περιστατικά άθελγη κι' απρόοπτα, στην πρώτη τυχοδιωκτική μου ζωή...

Ήταν ημέρες, ήταν στιγμές που, καθώς συλλογιζόμουν μονάχος μου, έλεγα:

«Είσαι πάρα πολύ εύτυχής, παιδί μου. Αυτό δεν θά βαστάξει!».

Πώς, από τι θάρχουνταν ή δυστυχία, δεν τ' ο ξερα. Ήμουν βέβαιος όμως, πως έτσι ή άλλοιως θάρχουνταν.

Αυτό πολύ συχνά μ' έκανε μελαγχολικό· από άλλο μέρος όμως είχε και τ' ο καλό του, γιατί, για ν' αποφύγω αυτή τη δυστυχία, έκανα τη δουλειά μου όσο μπορούσα καλύτερα, σ' αν φανταζόμουν πως από δικό μου λάθος θά δυστυχούσα.

Μά όχι, δεν θάταν από λάθος δικό μου· και μόνο σ' αυτό τ' ο σημειον γελιόμουν· γιατί ή δυστυχία ήλθε:

Είπα πως ο πατέρας καλλιεργούσε βιολέττες. Οι κηπουροί των περιχώρων του Παρισιού εϋδοκιμούν σ' αυτή την καλλιέργεια κι' άποδεις τα μεγάλα εκείνα κλαδιά, τα στολισμένα με λουλούδια από πάνω ως κάτω, που κουθαλούν στην 'Αγορά τόν 'Απρίλη και τ' ο Μάη. Ή μόνη να ποίμε είδικο τ' ο ης που χρειαζέται νάχη ο καλλιεργητής των βιολεττών είναι να γνωρίζει τα φυτά που κάνουν διπλά λουλούδια, γιατί τ' ο μονά δεν

έχουν άξια. Έπειδή όμως οι σπόροι που φυτεύουν, ανάκατα, δίνουν άλλοι διπλά κι' άλλοι μονά, σχεδόν μιά και μιά, τ' ο μεγάλο συμφέρο των κηπουρών είναι να μην κρατούν παρά μόνο τ' ο πρώτα· άλλοιωτικά θάρχουν τόν κίνδυνο, τη στιγμή του άνθιαματος, δηλαδή ύστερ' από ενός χρόνου κουραστική και πολυέξοδη καλλιέργεια, ν' αναγκασθούν να πετάξουν από τ' ο φυτά τους ένα πενήντα τοίς έκαστο. Λίγοι κηπουροί ξέρουν να κάνουν αυτό τ' ο ξεχωρίσμα στην ώρα του, από μερικά ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που παρουσιάζουν τ' ο φυτά σάν είναι μικρά. Είναι μάλιστα μυστικό, που τ' ο κατέχουν μερικές οικογένειες. Γι' αυτό, όταν οι άλλοι κηπουροί χρειάζονται να ξεχωρίσουν τ' ο μονά από τ' ο διπλά, προσκαλούν κανέν' από εκείνους που ξέρουν τ' ο μυστικό, άπαράλλακτα όπως τ' ο προσκαλούσαν ένα γιατρό ή ένα κτηνίατρο.

Ο κύρ Πέτρος· Ακέν ήταν ένας από τους καλύτερους ξεχωρίστες του Παρισιού. Γι' αυτό, την εποχή του ξεχωρίσματος γύριζε δεξιά κι' άριστερά άπ' τ' ο πρώι ως τ' ο βράδυ. Άσχημο αυτό για μ' ας, και προπάντων για την καυμένη τη Στεφανία. Γιατί σ' αυτές τις βίζιτες, πάντα τρατάρουν ένα ποτήρι κρασί, κάποτε δυο, κάποτε και τρία· κι' έτσι, αφού πήγαινε σε δυο-τρείς κηπουρούς, ο πατέρας γύριζε στο σπίτι με κόκκινη μύτη, με μπερδεμένη γλώσσα και με χέρια τρεμουλιάρικα...

Ποτέ ή Στεφανία δεν πλάγιαζε πρίν γυρίσει, κι' όταν άκόμα γύριζε άργά, πολύ άργά.

Τότε, αν ξυπνούσα ή αν με ξυπνούσε ο θόρυβος που έκανε, άκου· από την κάμαρά μου τη συνομιλία τους.

— Γιατί δεν πλάγιασες; έλεγε ο πατέρας.

— Για να μη χρειάζόσουν τίποτα...

— Θέλεις να μ' ο κάνης τ' ο χωροφύλακα, αυτό είναι!

— Μ' αν κοιμάμουν, με ποίον θά μιλούσες;

— Βάλεις να ιδής αν περπατώ ίσια, έ; Κύτταξε λοιπόν!

Θέλω σολίχημα να πάω ως την πόρτα των παιδιών, χωρίς να βγώ άπ' αυτή τη γραμμή των πλακών.

Ακούγονταν τότε κρότος παραπατημάτων στην κουζίνα κι' έπειτα σιωπή.

— Τι κάνει ή Λίζα; ρωτούσε σε λίγο.

— Κοιμάται. Μην κάνης κρότο, σε παρακαλώ.

— Έγώ κρότο; εγώ περπατώ ήσυχα!... Ορίστε μας!...

Και τ' ο είπε που δεν ήλθα να δειπνήσω;

— Τίποτα. Κύτταξε τη θέσι σου.

— Α, κύτταξε τη θέσι μου...

— Ναί.

— Πολλές φορές; Την κύτταξε πολλές φορές;

— Ναί· την κύτταξε όλοένα.

— Και τί έλεγε;

— Τα μάτια της έλεγαν πως έλειπες.

— Σε ρώτησε γιατί έλειπα και της είπες πως ήμουν με φίλους;

— Όχι, τίποτα δε μ' έρώτησε και τίποτα δεν της είπα.

Ήξερε καλά π' ο ήσου.

— Α ήξερε... Και κοιμήθηκε χωρίς;

— Όχι· δεν είναι ένα τέταρτο που την πήρε ο ύπνος.

Ήθελε να σε περιμένει.

— Έσύ όμως δεν θά την άφες...

— Έγώ δεν ήθελα να σε ιδή να γυρίζεις έτσι...

Πάλι σιωπή, και σε λίγο:

— Στεφανίτσα μου, είσαι καλό κορίτσι... Νά σου π' ο, αύριο θά πάω στο Λουζότη. Σου όρκίζομαι όμως, άκούς; Σου όρκίζομαι πως θά γυρίσω νωρίς. Δέ θέλω να χάνης έσύ τόν ύπνο σου για να με περιμένης, δεν θέλω να κοιμάται ή Λίζα λυπημένη.

Μά τ' ο κάκου οι όρκοι κι' οι καλές υποσχέσεις! Τ' ο ίδιο έπινε και τ' ο ίδιο άργοπορούσε και την άλλη μέρα. Στο σπίτι ή Λίζα ήταν παντοδύναμη· έξω ο πατέρας της την ξεχνούσε. Κι' έλεγε:

— Τ' ο πρώτο ποτήρι, βλέπεις, τ' ο πίνει κανείς έτσι, για να μη δυσαρεστήσει τους φίλους· τ' ο δεύτερο τ' ο πίνει γιατί ήπιε τ' ο πρώτο· τ' ο τρίτο άποφασίζει να μην π' ο, μ' α τ' ο ποτό φέρνει δίψα· έπειτα, τ' ο κρασί κυτ' ο στο κεφάλι· έξερεις, άμα είναι κανείς στο κέφι, ξεχνά τις πίκρες· δεν συλλογίζεται π' ο τ' ο δανειστές· όλα τ' ο βλέπει ήλιοφωτισμένα· και πίνει, να!

Πρέπει να π' ο πως αυτά δεν γίνονταν συχνά. Έπειτα ή εποχή του ξεχωρίσματος ήταν σύντομη κι' άμα περνούσε αυτή, ο πατέρας, μη έχοντας ατρία, δεν έβγαίνει π' ο άπ' τ' ο σπίτι. Δεν ήταν άνθρωπος να πηγαίνει μονάχος του στην ταβέρνα, ούτε να χάνη από τεμπελιά τόν καιρό του.

(Ακολουθεί)

Ένας καλός μελετητής της Ιστορίας, ο κ. Τάκης Λάππας, μ' ας έδωσε π' ο λίγων ημερών ένα νέον και αξιόλογον βιβλίο του υπό τόν τίτλον «Τ' ο στερνά του Ρουμελιώτη σταυραποτά».

Ρουμελιώτης σταυραποτάς είναι ο 'Οδυσσεύς 'Ανδρούτσος, αυτός που έγραψε τ' ο έπος του χανιού της Γραδιάς και την αρχή του 'Ιερού 'Αγώνος. Γεμάτος ψυχικόν σθένος, αλλά και στρατηγικότητα, δεν έδίστασε ν' αντιμετώπιση πολυάριθμον έχθρικήν φαλαγγα, διά να καλυφθή με δόξαν, να έμπνευσή την άμύλλαν και να παράσχη την άποδειξιν ότι ήτο δυνατή ή νίκη. Αυτό όμως, π' οπεί να επαναληφθή, εις την αρχήν του 'Αγώνος. Ακολουθώς, εύρεθη και αυτός εις ρήξιν με άλλους άνδρας του 'Αγώνος και με την κυβέρνησιν, διά να ύποστη εις τ' ο τέλος τόν φοβερόν θάνατον που γνωρίζομεν από την Ιστορίαν. Όπως εις την αρχήν διεδόθη και έπιστεύθη, έπεχείρησε να δραπέτευη από τόν πύργον της 'Ακροπόλεως, εις τόν οποίον ήτο αλυσοδετός, και κατακρημνισθείς έφονεύθη. 'Ακολουθώς, έγνώσθη ότι ο σταυραποτάς της Ρούμελης έδολοφονήθη και τ' ο πτώμα του έρρίφθη από τόν πύργον διά να πιστευθή ότι έπεχειρούσε να δραπέτευση. Ποίοι λόγοι ήγαγον εις τ' ο δραματικόν τούτο τέλος του 'Ανδρούτσου δεν πρόκειται να εκτεθούν εδώ, έφ' οσον άλλωστε ούτε και εις τ' ο βιβλίον του κ. Λάππα εκτίθενται. Π' οπεί μόνον να σημειώψι ότι εός έγράφησαν εις τ' ος άρχάς της έλληνικής ανεξαρτησίας και κατά την διάρκεια του 'Αγώνος δεν είναι πλέον πιστευτά, μέχρι σημείου ώστε και ή μνήμη του 'Ανδρούτσου ν' αποκαταστήται και εις τόν τόπον του έπους του, εις τόν χώρον του χανιού της Γραδιάς, να ύπαρξη μνημείον διαμνίζον τόν ήρωϊκόν του θάλον.

Ο κ. Λάππας εις τ' ο βιβλίον του αυτό μ' ας εκθέτει τ' ος τελευταίος ήμέρας του 'Ανδρούτσου, από την όραν που συνελήφθη παρά τόν κυβερνητικόν στρατευμάτων, μέχρι της στιγμής που άνέδωσε την τελευταίαν πνοήν. Σκοπός προφανής του συγγραφέως είναι να διαλύση μυσέτηματα και πλάναις, να κλονίση έπιχειρήματα και εις την προσπάθειαν του γίνεται πολέμιος και έπιθετικός. Παρ' όλα αυτά όμως ή έπιχειρηματολογία του είναι σταθερά, είναι άκλόνητος ως έπί τ' ο πολύ, διότι ο κ. Λάππας δεν βασίζεται μόνον εις όλας τ' ος γνωστές πηγάς, αλλά και εις έγγραφα πρώτην φοράν έρχόμενα εις φώς των Γενικών 'Αρχείων του Κράτους.

Ο άναγνώστης του βιβλίου του κ. Λάππα δεν δύναται κλειών τόν τόμον που έδιάβασε, να διασκεδάση εύκολα την θλίψιν που δοκιμάζει διά την τραγωδίαν του πύργου της 'Ακροπόλεως και να μη σκεφθή άλλην μίαν φοράν ποιόν κατάραν άποτελεί διά την έλληνικήν φυλήν ή διχνομία. Διότι αυτό τ' ο φοβερόν ελάττωμα, αυτήν την τρομεράν πληγήν, της οποίας έπωφελήθησαν όλοι οι δυνάσται της 'Ελλάδος, π' οπεί ν' αναζητήσωμεν και εις τ' ο τέλος του σταυραποτά της Ρούμελης.

Αείζει το βιβλίο του κ. Στέλιου Χιλιδάκη «Βυζαντινόν τρίπτυχον» να γίνη κτήμα των πολλών. Εις την εποχήν της προχειρογραφίας και των μεγάλων φιλοδοξιών, ο κ. Χιλιδάκης μ' ας δίνει ένα βιβλίο που είναι τ' ο πρώτον βενίκης μελέτης και έρεύνης. Τ' ο τίτλοφορεί «Βυζαντινόν τρίπτυχον», διότι πράγματι εκτείνεται εις την μελέτην τριών θεμάτων, που έχουν σέσους με την βυζαντινήν λογοτεχνίαν και τ' ο Βυζάντιον. Τ' ο πρώτον άφορά τ' ο βυζαντινόν μυθιστόρημα, τ' ο δεύτερον τ' ο κάστρο της αγάπης, όπως περιγράφονται εις τ' ος παραδόσεις και τ' ο βυζαντινόν μυθιστόρημα, λόγιον και δημοτικόν και τ' ο τρίτον τ' ο βασίλειον και της βασιλοπούλες.

Ίσως να μη έχρειάζετο να τ' ο τονίσω ιδιαίτερώς διότι είναι πολύ γνωστόν, ότι εξακολουθούμεν άκόμη και σήμερα να έχομεν άνοιγαν έπί πολλών εκδηλώσεων της βυζαντινής λογοτεχνίας. Ο έλληνας άρχισε τόν αιώνα της ελευθερίας του με ένενικα πνευματικά επιδόματα και τ' ο περίργον είναι ότι και σήμερα άκόμη εξακολουθούμεν να γνωρίζομεν καλύτερον την ζήνην φιλολογίαν και λογοτεχνίαν, από την ίδιήν μας την βυζαντινήν, τ' ο ίχνη της οποίας ένοι οι μελετηταί άνευρίσκουν εις την λογοτεχνίαν τ' ο έθνους των. Διά να δικαιολογηθή ίσως τ' ο λεγθεν υπό παλαιότερους Έλληνας λογίους ότι ή 'Ελλάς είναι πνευματική άποικία της Γαλλίας.

Διά να επανέλθωμεν όμως εις τ' ο βιβλίον του κ. Χιλιδάκη, π' οπεί να τονίσω ότι έχομεν εις αυτό την άρτιωτέραν μελέτην διά τ' ο βυζαντινόν μυθιστόρημα. Και τ' ο πράγμα έχει άξια και από μιάς άλλης πλευράς. Τ' ο βυζαντινόν μυθιστόρημα και εις τ' ος όδο του μορφάς, την λογιαν και την λαϊκήν, συνδέεται με την ζωήν της 'Ελληνικής αυτοκρατορίας των μέσων χρόνων και άποτελεί πηγήν πρώτης γραμμής διά τόν μελετητήν όταν όυτος έεύρη ν' άπορίπτη τ' ο στοιχείον της φαντασίας και να κρατή μόνον τ' ο στοιχείον της αληθείας, άκόμη δε όταν ξεύρη να έργασθι έπί του συγκριτικού πεδίου.

Θά ήθελα άκόμη να τονίσω πρίν κλείσω τ' ο πρόχειρον τούτο σημείωμα διά «Τ' ο βυζαντινόν τρίπτυχον» πόσον επαγωγόν καθιστάται τ' ο βιβλίον του κ. Χιλιδάκη από την λογικήν χρησιμοποίησιν της γλώσσης.

Πολλοί όπαδοί της λογίας γλώσσης πιστεύουν ότι ή άγραμματοσύνη είναι εκείνη που οδηγεί τους δημοτικούς να γράψουν την γλώσσαν που γράφουν διότι τάχα ή δημοτική δεν χρειάζεται γραμματική. Λησμονούν οι άνθρωποι ότι δεν ύπαρχει όχι γλώσσα, αλλά και άπλη διάλεκτος χωρίς τυπικόν και γραμματικήν, πολύ δε περισσότερο ή δημοτική μας, ή οποία συνδέεται άμέσως με την άρχαίαν έλληνικήν. Αντιστρόφως και ό δημοτικιστάς πιστεύουν ότι ή καθαρρεύουσα είναι γλώσσα άπαραμυστος εις την ζωήν. Δεν έχουν άδικον. Και οι μ' αν όμως και οι δ' έπεί να γνωρίζουν ότι καμιά γλώσσα δεν είναι καλή όταν δεν ύπαρξη γλωσσικόν αισθητήριον, ή μάλλον γλωσσική αισθητική. Ο Ραγκαβής, με αυτήν την ψυχράν και άψυχον γλώσσαν, κατάρωσε να γράψι τόν «Πλουτ' ο Διονύσου» ενώ ο Παλλης κατάρωσε να θυσίασι μίαν μηνιόδη έργασίαν ως ή μετάφρασις της 'Ελλάδος εις τόν βασιμόν της γλωσσικής άκαμψίας.

Τ' ο βιβλίον του κ. Χιλιδάκη, γραμμένον εις την δημοτικήν, άποτελεί και ήνα έπιχειρημα όπ' ον έκείνον π' ο ειστέλει εις την εσθητική της γλώσσης.

Αγ...

Εφέτος ο έπιστημονικός κόσμος γιόρτασε το Μάη τα 80 χρόνια, που γεννήθηκε ο καθηγητής Κυρί. Πέθανε το 1906 κι έτσι δεν είδε και δεν έζησε τη θριαμβική νίκη της ανακαλύψεώς του, του ραδίου, στο έπίπεδο της έπιστήμης.

«Το άκριώτερο φάρμακο του κόσμου... Ένα γραμμάριο ραδίου κοστίζει 250 χιλιάδες στερλίνες... Οι άκτίνες του θανάτου...» με τέτοιες έντυπωσικές έπιγραφές ήτανε γεμάτες οι έφημερίδες του κόσμου, όταν έγινε γνωστό ότι η ανακάλυψη του ραδίου από τον καθηγητή Κυρί και τη γυναίκα του, όχι μόνο για τη φυσική και τη χημεία έχουν μεγάλη σπουδαιότητα, αλλά και για την Ιατρική. Φυσικά ο θρόνος για τη μυστηριώδη αυτή ύλη, που πήρε το όνομα «ράδιον», στην άρχή ήτανε υπερβολικός. Όμως σήμερα, που τα πράγματα ξεκαθάρισαν, ξέρουμε πως ακόμα ή ύλη αυτή είναι αίνιγματώδης και προβληματική.

Η ανακάλυψη του ραδίου.

Η ανακάλυψη του ραδίου προήλθεν από την παρατήρησι ότι ή δύναμι άκτινοβολίας του πλουρανίου (μέταλλο στο όποιο περιέχεται το ράδιο) ήτανε μεγαλύτερη από ό,τι έβιθε το εις το μέταλλον τουτο περιεχόμενο ούράνιον. Από την παρατήρησι αυτή κατάλαβε το ζεύγος Κυρί ότι μέσα στον πλουρανίτη θα περιείχετο και άλλο άκτινοβολούν στοιχείο εκτός από το ούράνιο. Κατόπιν μακράς και κοπιώδους εργασίας κατώρθωσαν να βγάλουν από τον πλουρανίτην εξαχίστην ποσότητα ενός μέχρι τουδε άγνωστου στοιχείου, που στην ανακοίνωσί τους κατά την 26ην Δεκεμβρίου 1898 ώνόμαζαν «ράδιον».

Το πολυτιμότερο στοιχείο.

Η φανταστική τιμή του ραδίου έγινε αίτια να μεγαλώση το μυστήριο, που περιβάλλει το στοιχείο τουτο. Ένα γραμμάριο της άσπρης αυτής σκόνης κοστίζει 18,5 έκατομμύρια δραχμών, δηλαδή είναι 160 χιλιάδες φορές πιό άκριθ από τον χρυσόν. Έτσι ή άπόκτησι μισού γραμμαρίου άντιπροσωπεύει μία όλόκληρη περιουσία.

Για να καταλάβουμε την υπερβολική αυτή τιμή του ραδίου πρέπει να ξεύρουμε και τον τρόπο της παραγωγής του. Για ένα γραμμάριο ράδιο χρειάζονται μεγάλες ποσότητες πλουρανίου. Η σχέση πριν ήτανε 1: 300.000.000, δηλαδή για ένα γραμμάριο ραδίου χρειάζονταν 300.000 χιλιόγραμμα πλουρανίου. Στερνά όμως από την ανακάλυψη πλουρανίου στον Καναδά και στο Βελγικό Κόγκο έφθασεν ή άναλογία 1: 40.000.000, δηλαδή για ένα γραμμάριο χρειάζονταν 40.000 χιλιόγραμμα πλουρανίου.

Για την εξαγωγή του ραδίου χρειάζονται έκατοντάδες εργατών και ένα μεγάλο έπιτελείο χημικών. Ακόμα χρειάζονται για ένα γραμμάριο ραδίου 50.000 χιλιόγραμμα χημικές ουσίες, 100 τόννοι άνθρακος και 1.000 τόννοι άποστειρωμένο νερό. Εκτός από όλα αυτά χρειάζεται και μηνών εργασία με τα πιό λεπτά εργαλεία

ΤΟ ΡΑΔΙΟΝ

για να μπορέση ένα γραμμάριο ραδίου να δοθή στον κόσμο.

Είναι παράξενο να το σκεφθί κανείς ότι χιλιάδες εργάτες εργάζονται κάπου στα όρυχεία κάτω από τη γή, χημικοί έκατοντάδες πολεμούν στις φάμπρικες, χιλιάδες τόννοι ύλικό ξοδεύεται για να παραγάγουν ένα-δυό γραμμάρια έμπόρευμα.

Παράξενο εργοστάσιο : Πολλή δουλειά και λίγο «πράμα»

Πρώτα το μέταλλευμα αλέθεται σε σκόνη, που βράζεται σε μεγάλα δοχεία με θεϊκά όξέα. Ό,τι έμεινε μετά την έξατμισιν του θείου ανακατεύεται με μαγειρικό άλάτι κι έπειτα με σόδα για να έξουδετερωθί ό,τι ουσία θεϊκή έχει μείνει. Η εργασία αυτή κλείνει με την έπεξεργασία δι' άλκατικών όξέων. Από εκεί άρχίζει το φιλτράρισμα και πρεσσάρισμα. Σχηματίζονται κομμάτια που διαλύονται πάλι σε διά-

Πώς προφυλασσόμεθα απ' τις επιδράσεις του Ραδίου.

φορά όξέα, ξαναφιλτράρονται έξω δτου προκύψουν θεϊκο-όξικά άλατα, που περιέχουν 150 φορές ράδιο από τον πλουρανίτη τον άρχικό.

Τά άλατα αυτά ξαναπερνούν άλλη μία φορά από την ίδια διαδικασία μεταβαλλόμενα σε άνθρακο-όξικά άλατα και αυτά σε χλωριούχα άλατα.

Ός το στάδιο αυτό είναι άκίνδυνη ή δουλειά σε ένα εργοστάσιο ραδίου. Οι εργάτες εργάζονται χωρίς προφυλακτικά μέσα. Η παραπέρα όμως έπεξεργασία άπαιτεί καμπίνες άσφαλισμένες με τοιχώματα από μολύβι, στις όποιες έπεξεργάζονται τα ραδιοκρυστάλλια των χλωριούχων άλάτων. Έξήντα καμπίνες πρέπει να περάση κανείς μέσα σε άσφαλισμένες λεκάνες και θωρακισμένους χημικούς.

Στο τέλος το ράδιον χωρίζεται από το βρώμιον, που είναι το τελευταίο στάδιο και φυλάγεται σε μικρά «ραδιοκύτταρα» από πλατίνα, που δίνουν την ραδιοενεργό δύναμι στις Ιατρικές συσκευές.

Ο άκτινοβολών θάνατος

Ίσως να έσκαζε κανείς στα γέλια, όταν έκανε μία έπισκεψι σ' ένα εργοστάσιο ραδίου. Εκεί θα έβλεπε έναν εργάτη σαν μούμια στα μαύρα από την κεφαλή ως τα νύχτα ντυμένον, με γάντια φοδραρισμένα με μολύβι, να σπρώχνι ένα μικρό κάρρο, που έχει μέσα του ένα τόσο μικρό δοχείο, που θα μπορούσε να το κρατήση κανείς στη φούχτα του. Θα έμεινε έκπληκτος όταν έβλεπε ντουλάπια με τοίχους από μολύβι 20 έκατοστών του μέτρου πάχους. Και ίσως να τρόμαζε όταν έβλεπεν έναν χημικό προσεκτικά και χωρίς λέξι να είναι προσηλωμένος πάνω σ' ένα μολυβένιο κύβο και μέσα από μία σχισμή να βλέπη τί γίνεται πίσω από τον χοντρό αυτόν μολυβένιο τοίχο που κάνουν δυό θωρακισμένα χέρια. Τότε ίσως να καταλάβη πόσο επικίνδυνες είναι οι άκτίνες του ραδίου, που οι θεραπευτικές του ιδιότητες μπορούν πολύ γλήγορα να μεταβληθούν σε θανατηφόρο δηλητήριο, όταν δεν προστατεύεται κανείς με μολυβένιους θώρακας. Οι εργάτες και οι χημικοί σήμερα εργάζονται στα εργοστάσια του ραδίου μόνον δυό μήνες σε επικίνδυνες θέσεις και τους δέκα μήνες τοποθετούνται άλλοι, που δεν υπάρχουν κίνδυνος. Έτσι μπορούν και αναλαμβάνουν. Η άσθένεια που προσβάλλει τους εργάτες του ραδίου λέγεται «ραδιοδερμίτις» και σημειώνει μία άρρωστη μεταβολή του αίματος, που έξωτερικεύεται με μία τεραστία αύξησι των λευκών αίμοσφαιρίων.

Είναι γνωστό ότι μερικοί έπιστήμονες κατά τα τελευταία χρόνια έπαθαν άκρωτηριασμούς και γεμάτον βάσανα θάνατον με την έπιμονή τους να πλησιάσουν περισσότερο προς τα μυστικά του έπικινδύνου αυτού στοιχείου.

Μάλιστα και σήμερα σε διάφορα νοσοκομεία και ιδρύματα δεν είναι τελείως δυνατόν να άποφύγουν δυστυχήματα οι θεράποντες Ιατροί και οι νοσοκόμες. Δικαίως λοιπόν ώνόμασαν το ράδιο «άκτινοβολούντα θάνατον».

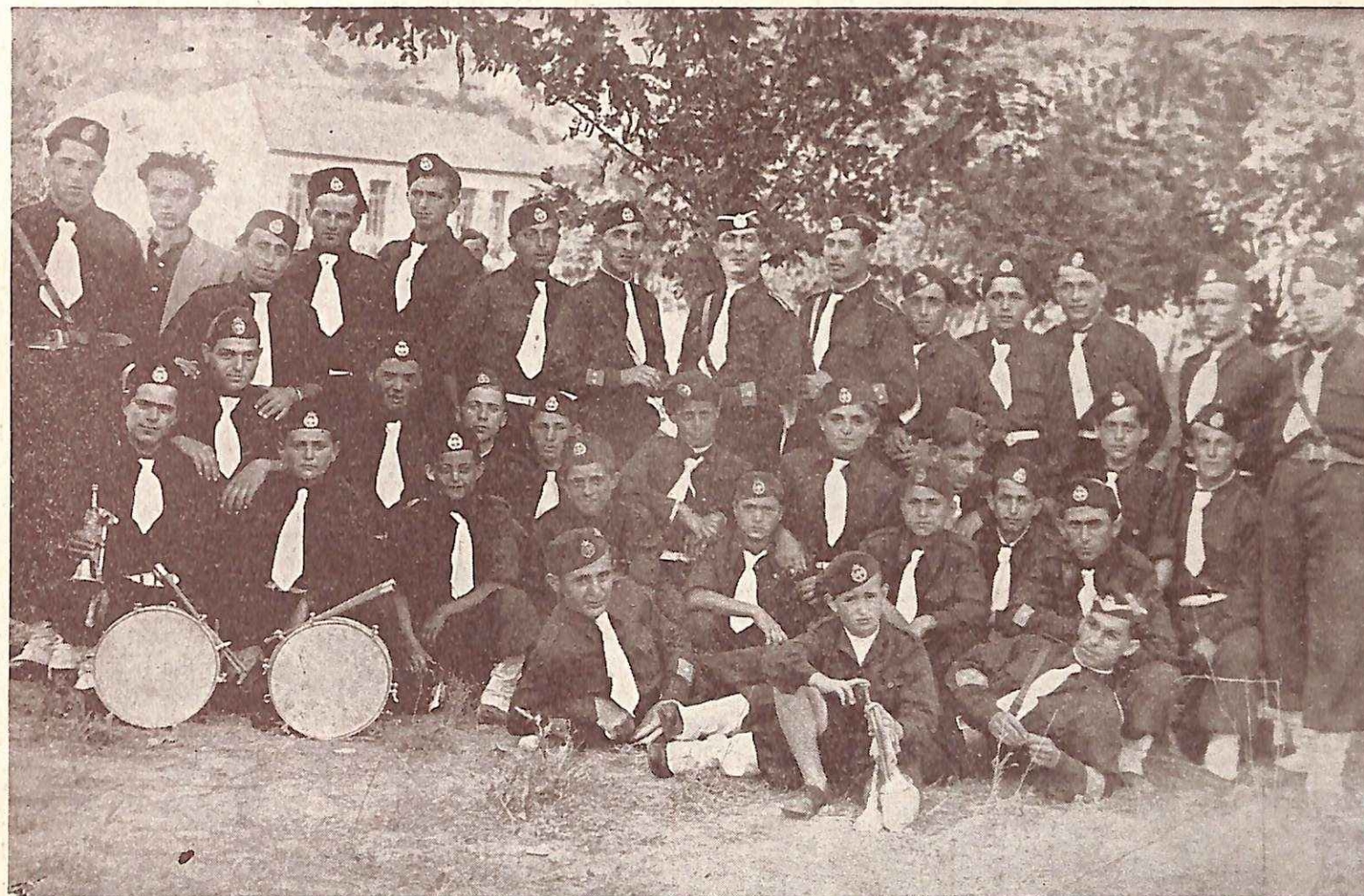
Φυσικά, άφοι το φάρμακο αυτό είναι τόσο πολύτιμο, κάθε χώρα δεν μπορεί να έχη και μεγάλες ποσότητες. Η Γερμανία όλόκληρη έχει μόλις 20 γραμμάρια και είναι ή χώρα που κατέχει την περισσότεράν ποσότητα. Τώρα με την προσάρτησι της περιφέρειας των Σουδιτών κατέχει και την περίφημον κοιλάδα Γιοχακίμ, που είναι ή κοιλάς του ραδίου στην Εύρωπη.

Η ραδιοθεραπεία.

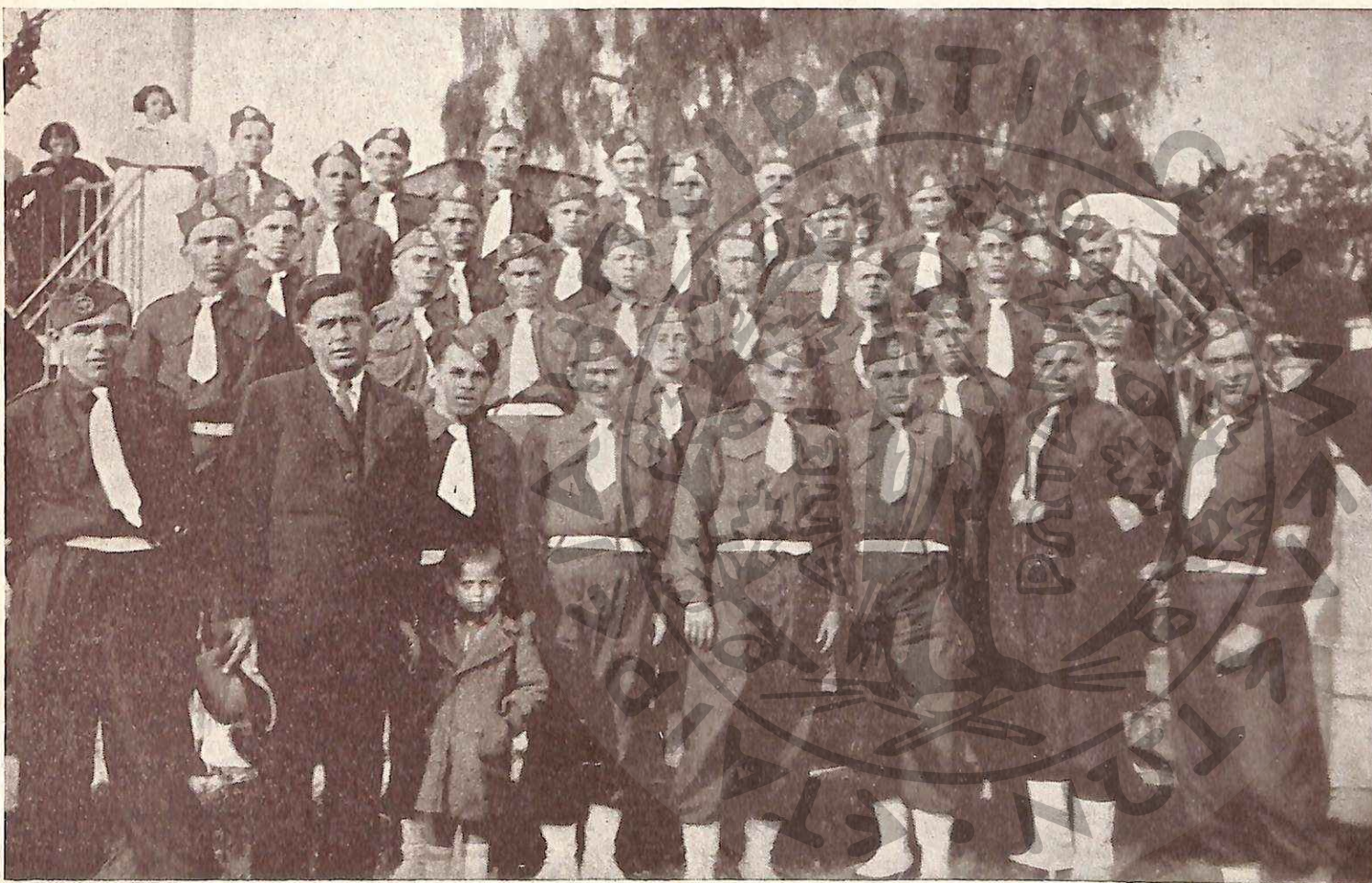
Τά τελευταία χρόνια άνεγνώρισεν ή έπιστήμη και τη λεγομένη διά ραδίου άσθενή θεραπεία, που εργάζεται με πολύ έλάχιστες ποσότητες άκτίνων σε δυναμωτικά ποτά, σε κρέμες του προσώπου, σε κομπρέσες. Έδώ άπικλείεται φυσικά κάθε κίνδυνος.

Η ραδιοεργργός Ικανότης διαφόρων θεραπευτικών πηγών στηρίζεται πάνω σ' ένα είδος ραδιοαερίου, που έκπορεύεται από το ράδιο. Αυτό το πολύτιμο άέριο ονομάζεται ράδον. Το άέριο αυτό έχει την ίδια θεραπευτική ιδιότητα, όπως και το ίδιο το ράδιο, με τη διαφορά ότι ή δύναμής του αυτή εξαλείφεται γρήγορα, ένω του ραδίου ή δύναμις βαστά 1.600 χρόνια.

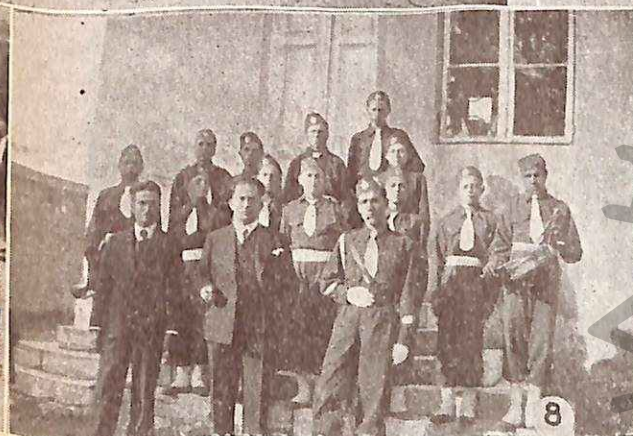
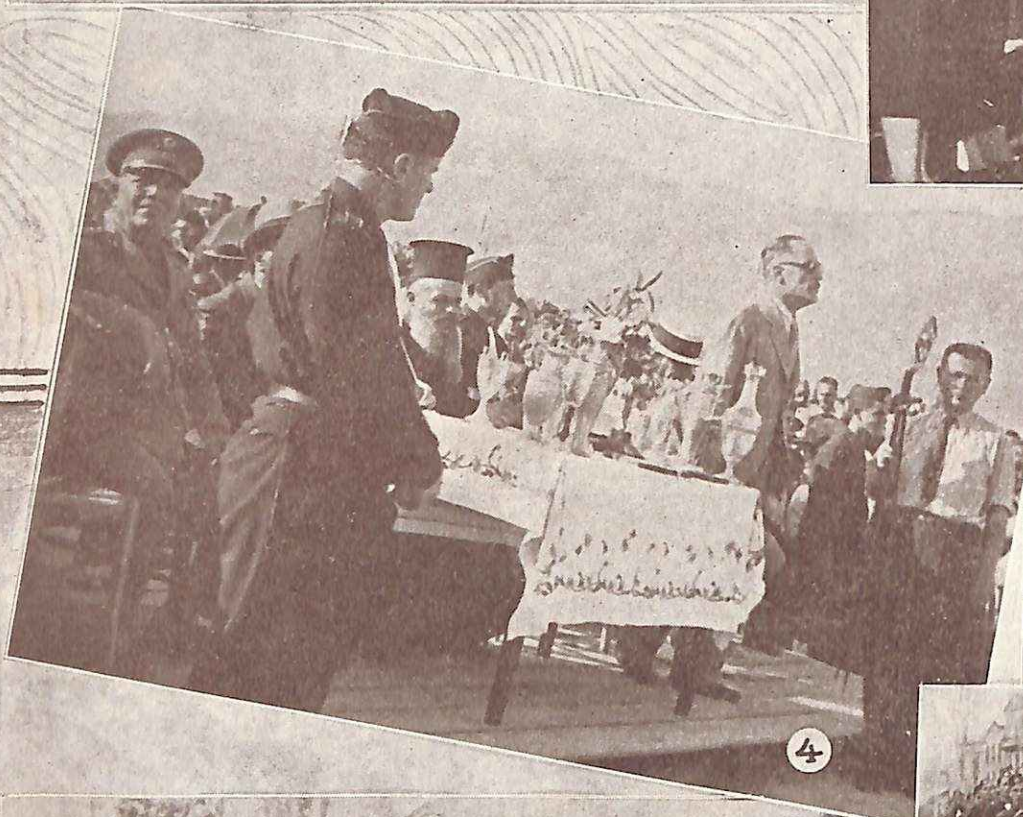
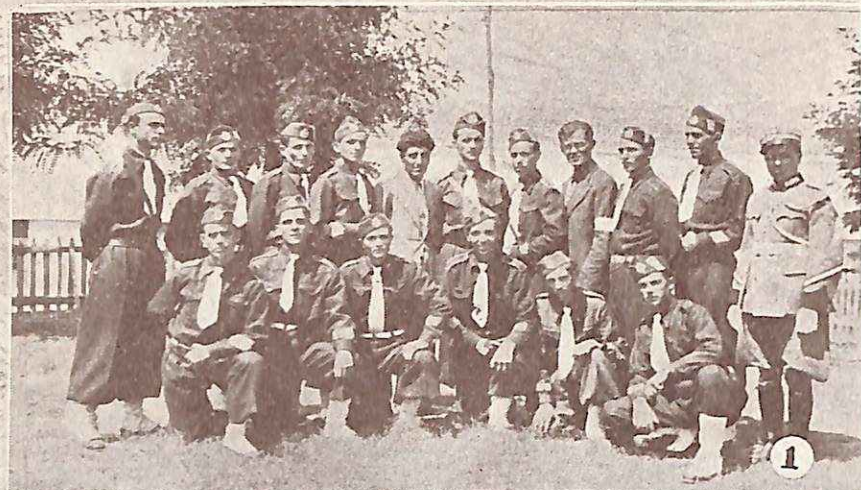
Σ. Καρ.

Μία όμας της Τετραρχίας Φαλαγγιτών της Ε. Ο. Ν. Σταυρουπόλεως

Τμήμα της Ε. Ο. Ν. Γραμμενίτης "Αρτης

1) Αξιωματούχοι της 166ης Φαλαγγος της Ε. Ο. Ν. του "Αργους Όρεστικού. 2) Φαλαγγίτισσαι και Σκαπάνισσαι της 181ης Φάλαγγος άκροάμεναι όμυλιν της Διοικήτριας των. 3) Πολιτικά και Στρατιωτικά άρχαι Ρεθύμνου κατά τον έορτασμόν της 4ης Αύγουστου, παρακολουθοῦσαι παρέλασιν της Ε. Ο. Ν. 4) Ό Γεν. Διοικήτης Ήπειρου κηρύσσαν την έναρξιν των άγώνων της Ε. Ο. Ν. "Αρτης - Κερκύρας - Πρεβέζης - Θεσπρωτίας - Ίωαννίνων. 5) Ό Νομάρχης Ήλείας με τούς Φαλαγγίτας μετά την έορτήν εις θέσιν Πούσι. 6) Τμήμα Φαλαγγιτισσών της 240ης Φάλαγγος Θηλέων Ξάνθης παρελαύνον κατά την έπέτειον της 4ης Αύγουστου. 7) Φαλαγγίται και Φαλαγγίτισσαι Μυτιλήνης. 8) Φαλαγγίται της Ε. Ο. Ν. Παράλλου "Αστρους μετά του Διοικήτου των. 9) ΑΙ Αθλητικά Όμάδες "Αρρένων και Θηλέων της Ε. Ο. Ν. της Περιφερειακής Διοικήσεως Ίωαννίνων. 10) Ή Νικήτρια Όμάς "Αρρένων και Θηλέων της Ε. Ο. Ν. Ίωαννίνων εις τούς Άγώνας Περιφερειακών Διοικήσεων Ήπειρου.

Φαλαγγίται του 'Εργοστασίου 'Υφαντουργίας Λαναρά 2ου 'Υποτομέως 'Αθηνών

Φαλαγγίτισσαι 2ου 'Υποτομέως 'Αθηνών του 'Εργοστασίου 'Υφαντουργίας Λαναρά

Πώς μπολιάζονται κι' έξευγενίζονται τὰ δέντρα.

Όπου υπάρχουν άγρια δέντρα σημαίνει ότι ή γεωργία στο μέρος αυτό είναι καθυστερημένη.

Τό Κράτος τής 4ης Αυγούστου διά του 'Υπουργείου Γεωργίας έδωκεν ιδιαίτερα σημασίαν εις την έξημέρωσιν των άγρίων όπωροφόρων δένδρων και μαζί με την γενικήν ώθησιν τής προόδου τής 'Ελληνικής γεωργίας κατά τὰ τελευταία έτη έχομεν σπουδαιότατα άποτελέσματα επί του κεφαλαίου τούτου.

Η «Νεολαία» λοιπόν σάς προσφέρει σήμερα αυτή τή σελίδα με τόν σκοπόν νά σάς διδάξη τούς τρόπους του έξευγενισμού ενός άγρίου όπωροφόρου δένδρου.

Ό έξευγενισμός των δένδρων γίνεται για δύο λόγους:

• Η για νά καλλιερεύσωμε την καρποφορία ενός ήμερου δένδρου και νά πάρωμε από αυτό περισσότερους και χονδρότερου c καρπούς ή για νά αλλάξωμε αυτήν την φύσιν του άγρίου δένδρου (μιά άγριοαχλαδιά νά την κάνωμε π. χ. νά μάς δώση άχλάδι ήμερο).

Στή πρώτη περίπτωση ή εργασία του έξευγενισμού λέγεται ένοφθαλμισμός (μπόλιασμα), διότι παίρνουμε ένα μάτι (κόμπο) από δένδρο έξευγενισμένο και τό ένοφθαλμίζομε στον κορμό του έξευγενιζόμενου δένδρου (πού πρέπει νά είναι όμως τής αυτής οικογενείας).

Στή δεύτερα περίπτωση ή εργασία λέγεται έγκεντρισμός διότι φυτεύουμε μέσα στον κορμό του άγρίου δένδρου όλόκληρο κεντράδι (κλαδίσκο δηλαδή έξευγενισμένου δένδρου).

Τό μόνο που πρέπει νά έξερωμε λοιπόν είναι τό πότε και πώς γίνεται ή δουλειά αυτή του ένοφθαλμισμού ή του έγκεντρισμού και σέ τί δένδρο πρέπει νά μπολιάσωμε τό τάδε έξευγενισμένο μάτι ή κεντράδι.

Η διαφορά ένοφθαλμισμού και έγκεντρισμού έγκειται στο ότι με τόν ένοφθαλμισμόν ή φύσις του

δένδρου διχάζεται επί ξνα διάστημα. Θά μάς δώση δηλαδή τό δένδρο δύο ποικιλιών φρούτα ή και δύο διαφορετικά φρούτα (βύσσινα και κεράσια π. χ. μαζί) επί ξνα διάστημα.

Με τόν έγκεντρισμόν όμως, πού γι' αυτό εφαρμόζεται στα άγρια δένδρα, αλλάζει αυτή ή φύσις του δένδρου πού μεταμορφώνεται ριζικώς στην ποικιλία πού θέλουμε.

Ό έγκεντρισμός

Με τόν έγκεντρισμό, όπως είπαμε, μπολιάζουμε κεντράδι (κλαδίσκο δηλαδή όλόκληρο με πολλά μά-

τινεται σέ δένδρα μικρά και νέα πού ό κορμός των έχει διάμετρο 15—25 εκ. και πού έχουν χονδρή φλούδα.

Κόβουμε τό δένδρο σέ ύψος 1—2 μέτρων με πριόνι κοφτερό και χώνουμε μεταξύ τής φλούδας του και του ξύλου του 1, 2 ή 3 κεντράδια (εικόν 6) καταλλήλως έργασμένα σαν πενάκια (εικόν 7) με τό ξύσιμο πρós τό ξύλο του δένδρου. Αυτή είναι όλη ή δουλειά. Μόνο πού τό όλον τραύμα πρέπει νά σκεπασθί με ειδική αλοιφή πού γίνεται με λίπος, καθαρό κερί και λίγη πίσσα λυωμένα όλα μαζί

χουμε πελεκήσει σαν σφήνες (εικόν 8).

Τήν όλη πληγή την σκεπάζουμε και έδώ με την αλοιφή.

Στό έξης μετά τό μπόλιασμα πρέπει νά παρακολουθήσωμε τό δένδρο και νά κόβουμε κάθε κλαδί πού ξεπετάει τό άγριο δένδρο κάτω από τό μπόλι για νά μήν άγριένη και πάλι μέχρς ότου φουντώση για καλά τό κεντράδι.

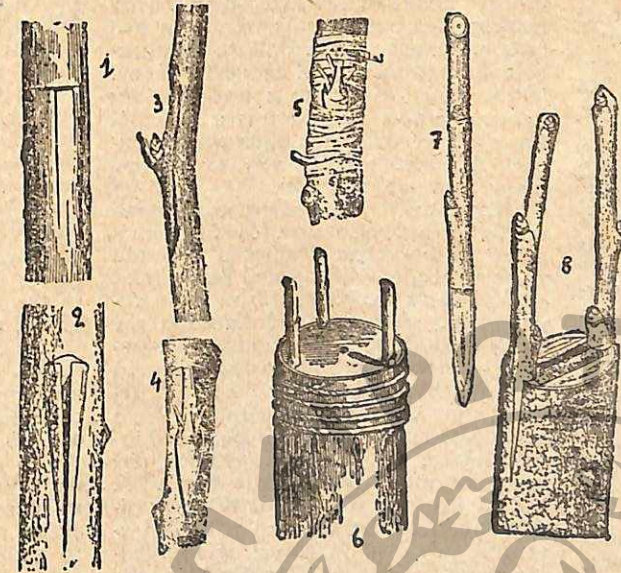
Αυτή είναι όλη ή δουλειά του έξευγενισμού ενός δένδρου, πολύ πιο άπλη στην πράξι από τή θεωρία. Δεν έχετε παρά νά συμβουλευήτε μόνον κάποιον πού νά ξέρη για νά σάς πη με τί κεντράδι θά μπολιάσετε τό τάδε ή τό δείνα δένδρο. 'Αν και τό πιο καλό είναι νά μπολιάζεται κάθε άγριο δένδρο στην ήμερή του ποικιλία (άγριοαχλαδιά π. χ. σέ άχλαδιά κλπ.).

Ό ένοφθαλμισμός

Μπορεί νά γίνη από την άνοιξη ως τόν Σεπτέμβριο και γίνεται έτσι:

Με ένα μαχαίρακι χαράζουμε πάνω στον φλοιό ως τό βάθος πού αρχίζει τό ξύλο στο έξευγενιζόμενο δένδρο ένα κεφαλαίο T (εικόν 1) και άνασηκώνουμε τό φλοιό δεξιά και άριστερά (εικόν 2). Κατόπιν και γρήγορα άποσπούμε με τό μαχαίρακι ένα μάτι από δένδρο τής ποικιλίας πού άπιθυμούμε. Τό μάτι (κόμπος) (εικόν 3) βρίσκεται στη ρίζα των φύλλων. 'Εμείς κόπτουμε τό φύλλο από τόν μίσχο του και έτσι, άφου χαράζουμε δεξιά και άριστερά τό φλοιό, καταφέρνουμε νά ξεκολλήσωμε τό μάτι με τή φλούδα και λίγο ξύλο μαζί στο μέγεθος του T πού χαράξαμε στο δένδρο πού θά έξευγενισθί.

Από δώ και μπρός δεν έχουμε παρά νά πάρωμε τό μάτι πού ξεκολλήσαμε και νά τό τοποθετήσωμε μέσα στο T (εικόν 4) σφιχτά για νά έραπτεται στο ξύλο του δένδρου και νά τό δέσωμε πάνω και κάτω με ένα νήμα μάλλινο ή χόρτινο για νά μήν άνοιξη (εικόν 5). Μετά δέκα ήμέρες τό μπόλι θά δείξη αν έπιασε ή όχι, όποτε επαναλαμβάνουμε τόν έμβολιασμό...

Διάφορα είδη έγκεντρισμού.

τια), τόν κάνουμε δέ κυρίως σέ άγρια δένδρα.

Γίνεται κατά τό τέλος του χειμώνα και μάλιστα τόν Μάρτιο—'Απρίλιο και τόν Αυγούστο—Σεπτέμβριο.

Για τόν έγκεντρισμό του 'Απριλίου βρίσκουμε άπ' τόν Γενάρη τά κεντράδια και τά φυλάγουμε μέσα σέ ύγρη άμμο χωρίς τό φόβο νά χαλάσουν γιατί τότε δεν κυκλοφορούν οι χυμοί στα δένδρα.

Για τή δουλειά του Αυγούστου όμως τό κεντράδι πρέπει νά ναι φρέσκο. Με την πρώτη λοιπόν ευκαιρία εφαρμόζουμε τόν έγκεντρισμό κατά δύο τρόπους:

1) 'Εγκεντρισμός στεφανίτης.

στη φωτιά ή με ρετσίνα και λάδι.

Ακόμη πρέπει νά δεθί τριγύρω τό δένδρο στο σημείο του έγκεντρισμού (εικόν 6).

2) 'Εγκεντρισμός με σχισμή.

Γίνεται σέ γέρικα δένδρα ή άπεξηραμμένα και ξυλώδη πού δεν έχουν φλοιό.

Τά δένδρα αυτά δεν τά κόβουμε. Τά κλαδεύουμε μόνο και τά έγκεντρίζουμε σέ ένα ή δύο μέρη συγχρόνως στους πιο δροσερούς των κλάδους. Κόβουμε τό κλαδί με πριόνι και τό χαράζουμε λοξά σέ σχήμα αντίστοιχον μιας σφήνας και έκει μέσα τοποθετούμε δύο κεντράδια πού τά έ-

Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Κι' η γνώμη μου είναι, —ας το πο-
με σε παρένθεσι,— ότι καλύτερο θά
είναι να διευθυνόμεσθε ίσια προς τὰ
νοτιοανατολικά, όταν θέλουμε νὰ φθά-
σουμε στὸν κῶνο «Ζάν-Ζερμάττ».

—Αλήθεια, δέκομαι «δὺ ὁ κ. Ζερ-
μάττ, τοῦ δώσατε τὸνομά μου... Τὸ
μάθημα ἀπὸ τὸ γράμμα τοῦ Ἑρνέ-
στου.

—Δὲν ἦταν φυσικό, φίλε μου, ἐπρό-
σθεσε ὁ κ. Οὐόλστον, νὰ δοθῇ στὸ ψη-
λότερο μέρος τῆς Νέας Ἑλβετίας τὸ
ὄνομα τοῦ οικογενειάρχου;

—Ἔστω λοιπὸν κῶνος Ζάν-Ζερμάττ!
εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ, εὐχαριστῶντας τὸν
κ. Οὐόλστον. Μ' ἄς ἐξακολουθήσῃ
τὴν ἱστορία του, νὰ μάθουμε γιὰ τοὺς
ἀγρίους...

—Δὲν εἶναι πολὺ μακριά, ἐβεβαίωσε
ὁ Τζάκ, ἀλλάζοντας θέσι στὸ τρα-
πέζι.

—Δὲν εἶναι πολὺ μακριά; ἰ φώναξε
ἡ κυρία Ζερμάττ.

—Ἡ ἱστορία μου, ἐννοῶ, μητέρα, ἡ
ἱστορία μου, γιατί οἱ ἀγριοί, δόξα τῷ
Θεῷ, ἀπέχουν ἀκόμα ἀπὸ τὸ Φελσεν-
χάιμ δέκα δόλοκληρες λείγες.

Ἡ ἀπάντησις αὐτῆς ἦταν ὁπωσδήποτε
καθησυχαστικὴ κι' ὁ Τζάκ μπόρεσε νὰ
ἐξακολουθήσῃ τὴν διήγησί του.

«Βρισκόμουν τότε σ' ἓνα ἀρκετὰ
μεγάλο πλάτωμα τοῦ δάσους κι' ἐτοι-
μαζόμουν νὰ σταματήσω, όταν οἱ ἐ-
λέφαντες σταμάτησαν κι' αὐτοί. Ἀμέ-
σως ἔπιασα τὸν Φάλμπ, ποὺ ἤθελε νὰ
ὁρμήσῃ ἀπάνω τους.

«Ὡστε σ' αὐτὸ τὸ μέρος τῆς λόχ-
μης ἦταν ἡ κατοικία τῶν ἐλεφάντων.
Κι' ἴσα-ἴσα ἓνα ποταμάκι ἔτρεχε 'κεῖ,
ἀνάμεσα στὰ ψηλὰ χόρτα. Οἱ δικοί
μου,—τοὺς λέω καὶ δικούς μου,—ἀρ-
χισαν νὰ πίνουν τρομπάροντας τὸ νερὸ
μὲ τὶς προδοσκίδες τους.

«Τί τὰ θέλετε! Ὃταν τοὺς εἶδα ἀ-
κίνητους κι' ἀνυπόπτους, τὰ ἐνοτικὰ
μου ἐξύπνησαν πάλι... Μοῦ ἦλθε ἡ ἀκα-
τακίνητη ἐπιθυμία ν' ἀπομονώσω τὸ μι-
κρό, σκοτώνοντας τοὺς δυὸ ἄλλους,
ἔστω κι' ἂν θὰ χρειαζόταν νὰ ριζώ
καὶ τὸ τελευταῖο μου φονέκι... Μπορεῖ
ἄλλωστε νὰ ἐφθάναν μόνον δυὸ σφαί-
ρες, ἀρκεῖ νὰ τοὺς ἐβρῖσκαν στὸ κα-
τάλληλο μέρος' γιατί καὶ ποῖος κυ-
νηγὸς δὲν ἔχει πεποίησι στὴν ἐπιτυ-
χία του; Μὴ μὲ ρωτᾶτε μὲ τί τρόπο
θὰ ἔπιανα τὸ παιδί, ἀφοῦ σκότωνα
τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, ἡ πῶς θὰ
κατάφερνα νὰ τὸ κουβαλήσω στὸ Φελ-
σενχάιμ, γιατί αὐτὰ δὲν τὰ σκέφθηκαν
οὐτ' ἐγώ. Σήκωσα τὸ ὄπλο μου, ποὺ
ἦταν γεμισμένο μὲ σφαῖρες, σημάδεψα
κι' ἔρριξα δυὸ φορές. Οἱ ἐλέφαντες,
κι' ἂν ἐπληρώθηκαν, θάταν πολὺ ἐλα-
φρά, γιατί ἀρκεσθήκαν νὰ κουνήσουν
τ' αὐτιά τους καὶ νὰ ριζούν στὸ στό-
μα τους τὴν τελευταία γουλία τοῦ
νεροῦ.

«Κι' οὐτε γύρισαν κἄν νὰ ἰδοῦν ἀπὸ
ποῖο μέρος τοὺς ἦρθαν οἱ τουφεκίες,
οὕτως ἀνησυχῶσαν καθόλου ἀπὸ τὰ
γυναισμάτα τοῦ Φάλμπ. Πρὶν προ-
φθάσω νὰ ξαναγεμίσω πῆραν πάλι
δρόμο, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά ἴσως γρη-
γορά, μὲ τὸν κελαρῶσα σχεδὸν τοῦ ἀ-

λόγου, ὥστε θάταν ἀδύνατο νὰ τοὺς
κυνηγήσω.

«Γιὰ ἓνα λεπτό, αὐτοὶ οἱ ὄγχοι φαί-
νονταν ἀνάμεσα στὰ δένδρα, πάνω ἀ-
πὸ τοὺς θάμνους, μὲ τὶς προδοσκίδες
σηκωμένες, συντριβόντας τὰ χαμόκλα-
δα κι' ἔπειτα χάθηκαν.

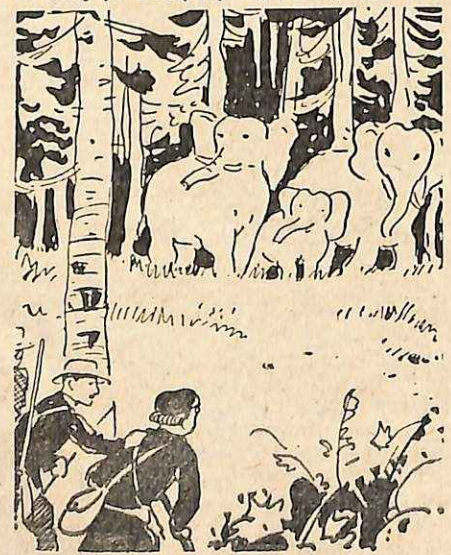
«Ἐπρόκειτο τώρα νὰ γυρίσω πίσω
καὶ πρῶτα-πρῶτα ν' ἀποφασίσω ποῖα
διεῦθυνσι ἐπρεπε νὰ πάρω. Ὁ ἥλιος
ἔγερνε γρήγορα καὶ τὸ σκοτάδι δὲν
θ' ἀργοῦσε νὰ σκεπασθῇ τὸ δάσος. Ὃ-
τι ἐπρεπε νὰ προχωρήσω κατὰ τὴ δύ-
σι, αὐτὸ ἦταν ὀλοφάνερο' ἀλλ' ἂν ἦ-
ταν καλύτερα νὰ κάμω δεξιά ἢ ἀρι-
στερά, αὐτὸ δὲν μοῦ τῷδειχνε τίποτα...

Δὲν εἶχα οὐτε τὴν πυξίδα τοῦ Ἑρνέ-
στου, οὐτε τὴν ἱκανότητα ποὺ ἔχει αὐ-
τὸς νὰ προσανατολιζέται... σὰ γνή-
σιος Κινέζος. Βρέθηκα λοιπὸν σὲ με-
γάλη ἀμηχανία...

«Τέλος σκέφθηκα, πῶς δὲν θὰ μοῦ
ἦταν ἴσως ἀδύνατο νὰ ξανὰθρῶ μερι-
κὰ δικὰ μου ἱχνη τῶν ἐλεφάντων,
γιὰ νὰ ὀδηγηθῶ. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ
θάκανε δύσκολη τὴν ἀναγνώρισιν, ἦταν
ὅτι σκοτεινὰ ποὺ ἄρχισε νὰ πέφτῃ στὸ
δάσος. Ἐπειτα πολυάριθμες πατημα-
σιές διασταυρωνόταν σὲ κάθε μέρος.
Ἀφῶν δὲ ὅτι ἄκουγα ἀπὸ μακριὰ
μερικὰ ἡχηρὰ γρυλλίσματα, ποὺ βέ-
βαια θάταν ἀπὸ τὴν ὄχθη τοῦ ποτα-
μοῦ, ὅπου τὸ κοπάδι τῶν ἐλεφάντων
μαζεῦσταν κάθε βράδυ.

«Κατὰλαβα πῶς δὲν θὰ κατάφερνα
νὰ βρῶ τὸ δρόμο μου, ἂν δὲν ἐξημέ-
ρωνε' κι' ὁ Φάλμπ ἀκόμα, μ' ὄλο του
τὸ ἐνστικτό, δὲν ἤξερε ποῦ βρισκόταν.

«Μιά ὥρα τριγυρίζα ἔτσι, στὴν τύ-
χη, χωρὶς νὰ ξέρω ἂν ἐπλησίαζα τὴν
ἀκτὴ ἢ ἂν ἀπομακρυνόμουν... Ὡ, μη-
τέρα! πῆτε μὲ πῶς μετανοοῦσα πικρά
γιὰ τὴν ἀσυλλογισίαν μου καὶ, μὲ με-
γάλη μου λύπη, συλλογιζόμουν πῶς ὁ
κ. Οὐόλστον, κι' ὁ Ἑρνέστος, μὴ ἀπο-
φασίζοντας νὰ μ' ἐγκαταλείψουν, θὰ
ἔψαχναν ποῦ κάκουν νὰ μὲ βροῦν!...
Ἐξ αἰτίας μου θ' ἀργοῦσαν νὰ γυρί-
σουν στὸ Φελσενχάιμ, καὶ τί θὰ λέγα-
τε σεῖς γι' αὐτὴ τὴν ἀργοπορία;... Πό-

Ὁ κ. Ζερμάττ νὰ σκεπασθῇ ἀπὸ τὴν ἐκκρίσι...

ση ἀνησυχία θὰ δοκιμάζατε, ποῦ δὲ
θὰ μᾶς βλέπατε νὰ γυρίζουμε στὴν
προθεσίαν, ποῦ σὰς εἶχε ὀρίσει μὲ τὸ
γράμμα τοῦ ὁ Ἑρνέστος;... Τέλος, θὰ
εἶχαν νὰ κάμουν κι' ἄλλους κόπους ὁ
κ. Οὐόλστον, κι' ὁ ἀδελφός μου, κι'
ὅλ' αὐτὰ ἐξ αἰτίας μου...

—Ναί, ἐξ αἰτίας σου, παιδί μου, εἶ-
πε ὁ κ. Ζερμάττ' κι' ἂν δὲν συλλογι-
ζόσουν τὸν ἑαυτὸ σου, όταν τοὺς ἀφι-
νες, ἐπρεπε νὰ συλλογισθῇς αὐτοὺς
κι' ἐμᾶς...

—Συμφωνῶ, ἀποκρίθηκε ἡ κυρία
Ζερμάττ, ἀγκαλιάζοντας καὶ φιλῶν-
τας τὸ γυῖό της, ἔκανε ἓνα μεγάλο λά-
θος, ποὺ μπόρουσε νὰ τοῦ στοιχίσῃ
καὶ τὴ ζωὴ... Μὰ, ἀφοῦ εἶν' ἐδῶ, ἄς
τὸν συγχωρέσουμε.

Ὁ Τζάκ ἐξακολούθησε:

«Ἐρχομαι τώρα στὸ μέρος τῆς ἱστο-
ρίας, ὅπου τὰ πράγματα χειροτε-
ρεῦουν.

«Ὡς τότε βέβαια δὲν εἶχα διατρέ-
ξει κανένα σοβαρὸ κίνδυνο... Μὲ τὸ
τουφέκι μου, εἶχα ἐξασφαλισμένη τὴν
τροφὴν μου, ἔστω κι' ἂν ἔκανα μιὰ
ἐβδομάδα νὰ γυρίσω στὸ Φελσεν-
χάιμ...

«Κι' ἀκολουθώντας τὴν ἀκτὴ, ἀργὰ
ἢ γρήγορα, πάντα θὰ γύριζα... Ὃσο
γιὰ τὰ ἀγρία ζῶα, ποὺ θάταν ἀφθονα
στὸ μέρος αὐτὸ τοῦ νησιοῦ, λογάρι-
αζα πῶς, ἂν μοῦ γινόταν καμμιὰ ἐπι-
θεσι, θὰ τὰθγαζα πέρα καὶ μὲ τὰ πιὸ
ἐπικίνδυνα ἀκόμα, ὅπως ἔγινε καὶ τό-
σες ἄλλες φορές...

«Ὅχι! τὸ μόνο ποὺ μὲ στενοχω-
ροῦσε ἦταν νὰ συλλογιέμαι πῶς ὁ κ.
Οὐόλστον, κι' ὁ Ἑρνέστος ζητοῦσαν
ἀδίκᾳ τὰ ἱχνη μου.

«Λογάριαζα πῶς θάχαν πάρει τὴν
ἀνατολικὴ ἐκείνη μεριά τοῦ δάσους,
ποὺ ἦταν λιγώτερο πυκνή... Ἀλλὰ τό-
τε μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν πολὺ μακριὰ
ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου εἶχα σταματήσει.

«Τὸ κακὸ ἦταν ποὺ δὲν θ' ἀργοῦσε
νὰ νυχτώσῃ. Τότε σκέφθηκα πῶς τὸ
καλύτερο θάταν νὰ μείνω στὸ μέρος
ἐκεῖνο, καὶ ν' ἀνάψω μιὰ φωτιά' πρῶ-
το γιατί ὁ κ. Οὐόλστον, κι' ὁ Ἑρνέ-
στος μπόρουσε νὰ τὴν ἔβλεπαν, κι' ἔ-
πειτα γιατί ἡ λάμψις τῆς θ' ἀπομάκρυ-
νε τὰ θηρία, ποὺ τὰ οὐρλιάσματά τους
ἀνηχοῦσαν στὴν περιοχὴ...

«Πρωτίτερα ὅμως, γυρίζοντας πρὸς
ὅλες τὶς διευθύνσεις, ἐφώναξα πολλὰς
φορές...

«Καμμιὰ ἀπάντησις.

«Δὲν μοῦ ἔμεινε παρὰ νὰ ριζώ μερι-
κὲς τουφεκίες, καὶ τὸ ἔκαμα.

«Καμμιὰ τουφεκία δὲν μοῦ ἀπο-
κρίθηκε.

«Ὃποσδήποτε, μοῦ φάνηκε πῶς ἄ-
κουσα, δεξιά, σὰν ἐνὰ σύριμο μέσα
στοὺς θάμνους...

«Ἀκροάσθητα κι' ἤμουν ἔτοιμος νὰ
φονάξω... Σκέφθηκα ὅμως ἀμέσως
πῶς οὐτε ὁ κ. Οὐόλστον οὐτε ὁ ἀδελ-
φός μου μπόρουσε νὰ ἐρχόνταν ἀπὸ
κεῖνο τὸ μέρος... Θὰ μοῦ φώναζαν καὶ
θάμαστε κιόλα ἀγκαλιασμένοι.

«Ὡστε θὰ ἦταν τίποτα ζῶα ποὺ ἐ-
πλησίαζαν ἀπὸ κεῖ, κανένα σαρκοβό-
ρο, ἴσως κανένα φίδι...

«Δὲν ἐπρόφθασα νὰ πάρω θέσι ὅ-

μυντική... Τέσσερα πελώρια σῶματα
ξεπρόβηκαν στὴ σκοτεινιά, τέσσαρες
ἄνθρωποι, κι' ὄχι πῆχκοι ὅπως ἐνόμι-
σα στὴν ἀρχή. Ὁρμησαν ἀπάνω μου,
φονάζοντας σὲ μιὰ γλῶσσα ποὺ δὲν
τὴν καταλάβαινα, καὶ τότε βεβαιώθη-
κα πῶς εἶχα νὰ κάνω μὲ ἀγρίους.

«Ἀγριοὶ στὸ νησί μας!...

«Στὴ στιγμὴ ἀναποδογυρίσθηκα κι'
αἰσθάνθηκα δυὸ γόνατα στὸ στήθος
μου... Κατόπιν μοῦ ἔδεσαν τὰ χέρια,
μὲ σήκωσαν, μ' ἔπιασαν ἀπὸ τοὺς ὡ-
μούς, μ' ἔσπρωξαν μπροστὰ καὶ μ' ἀ-
νάγκασαν νὰ περπατῶ μαζί τους μὲ
γρήγορο βῆμα.

«Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ἄρπαξε τὸ του-
φέκι μου κι' ἔνας ἄλλος τὸν κυνηγετι-
κό μου σάκκο... Φαινόταν πῶς δὲν ἤ-
θελαν τὴ ζωὴ μου, γιὰ τὴν ὥρα τοῦ
λαχίστου...

«Ὅλη τὴ νύχτα περπατήσαμε ἔτσι...
Ἀλλὰ κατὰ ποῖα διεύθυνσι, δὲν κα-
τωρθώνα νὰ καταλάβω... Τὸ μόνο ποὺ
παρატηροῦσα ἦταν πῶς ἡ λόχη φω-
τιζόταν ὀλοένα περισσότερο. Τὸ φῶς
τοῦ φεγγαριοῦ ἔφθανε ὥς τὸ ἔδαφος
κι' ἦταν φανερό πῶς πλησίαζαμε
στὴν ἀκτὴ...

«Ὡ! δὲν συλλογιζόμουν καθόλου
τὸν ἑαυτὸ μου, ἀγαπητοί μου!... Συλ-
λογιζόμουν ἔσας, τοὺς κινδύνους ποὺ
παρουσιαζόνταν μὲ τὸν ἐρχομὸ τῶν
ἰθαγενῶν αὐτῶν στὸ νησί μας!... Ἐ-
φθανε νὰ πάρουν τὴν ἀκρογιαλιά ὥς
τὸν ποταμὸ Μόντροζ καὶ νὰ τὸν περά-
σουν, γιὰ νὰ φθάσουν στὸ Ἀνατολικὸ
Ἀκρωτήρι καὶ νὰ κατεβῶν στὸ Φελ-
σενχάιμ. Κι' ἂν ἐφθάναν πρὶν νὰ γυ-
ρίσω ὁ «Ξιφίας», δὲν θάσαστε βέβαια
σε θέσι νὰ τοὺς ἀποκρούσετε!...».

—Μὰ δὲν εἶπες, Τζάκ, ρώτησε ὁ κ.
Ζερμάττ, πῶς οἱ ἀγριοὶ αὐτοὶ εἶναι
πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγε-
λίας;

—Πραγματικῶς, πατέρα, ἔξη ὥς ἐ-
πὶ λαύρας ἀπὸ τὸ Μόντροζ, ἄρα καμ-
μιὰ δεκαριά ἀπὸ ἔδω...

—Λοιπὸν, σὲ δεκαπέντε μέρες τὸ πο-
λὺ, ὁ «Ξιφίας» θὰ βρίσκεται στὸν Ὀρ-
μο τῆς Σωτηρίας, ἀποκρίθηκε ὁ κ.
Ζερμάττ, καὶ δὲν θάχουμε κανένα φό-
βο! Ἐξακολούθησε τὴ διήγησί σου...

Κι' ὁ Τζάκ ἐξακολούθησε:

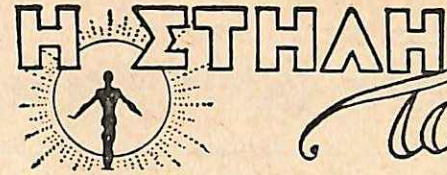
«Μόνον τὸ πρῶτ', ὅστερ' ἀπὸ πολὺ
δρόμο, χωρὶς νὰ σταθεῖμι στιγμὴ,
φτάσαμε στοὺς βράχους τῆς ἀκρογια-
λίας.

«Ἐκεῖ βρήκαμε μαζεμένους καμμιὰ
ἐκατοστὴ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μασκαρά-
δες, μαῦρους σὰν τὸν ἔβενο, μισόγυ-
μνους, χωμένους στίς σπηλιές τῶν
βράχων. Ἦταν ψαράδες, — ὑποθέτω,
τούλάχιστο,—ποὺ ὁ ἀνατολικὸς ἀνε-
μος τοὺς ἔσπρωξε στὸ νησί μας καὶ
ποὺ ἔθγαλαν τὶς πιρὸγες τους στὴν
ἀμμουδιά...

«Μόλις με εἶδαν, ἔτρεξαν ὅλοι σὲ
μένα... Μὲ κοίταζαν μὲ τόση ἐκπληξι
καὶ περιέργεια, σὰ νάταν ἡ πρώτη φο-
ρὰ ποὺ ἔβλεπαν ἄνθρωπο λευκὸ. Δὲν
εἶναι καθόλου παράξενο, ἀφοῦ τὰ εὐ-
ρωπαϊκὰ πλοῖα δὲν περνοῦν ἀπ' αὐ-
τὰ τὰ μέρη τοῦ Ἰνδικοῦ Ὁκεανοῦ.

«Τέλος πάντων, ἀφοῦ μὲ παρατήρη-
σαν ἀπὸ πολὺ κοντὰ, ξαναπῆραν τὴ
φυσικὴ τους ἀπάθεια κι' ἀδιαφορία...

(Ἀκολουθεῖ)

Γιατί δὲν ὑπάρχει στομαχικὸς πυρετός

Β'.

«Ὃταν πρὸ καιροῦ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς
ραδιοφωνικὲς μου διαλέξεις στὸ σταθ-
μὸ Ἀθηνῶν μιλοῦσα γιὰ τὴ σπουδαί-
ότητα τῆς τροφῆς, στὰ παιδιά καὶ
συνεβοῦλεα νὰ τρῶνε πολὺ καὶ νὰ μὴ
φοβῶνται τὸ γαστρικὸ πυρετὸ γιὰτὶ
δὲν ὑπάρχει τέτοιος πυρετός, ὅτεσχε-
θην πῶς ὅταν μοῦ δοθῇ ἡ εὐκαιρία
θὰ ἐπανέλθω ἐπὶ τοῦ θέματος καὶ θὰ
ἐξηγήσω ἐκτενέως τοὺς λόγους. Σή-
μερα λοιπὸν διὰ τῆς ἀγαπητῆς «Νεο-
λαίας» τηρῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου ἐκεῖ-
νην.

Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν γαστρικὸς πυ-
ρετός διὰ παιδιά διότι τὸ στομάχι των
ἔχει συνηθίσει ἀπὸ τὴ συνεχῆ ἀκατα-
στασίαν στὴν τροφὴ των νὰ δέχεται τὰ
πάντα χωρὶς νὰ ἀντιδρᾷ ποτὲ διὰ πυ-
ρετοῦ. Ἡ ψέματα; Ἡ ψέματα; Τώρα τρῶνε
γλυκὸ καὶ σὲ λίγο τρῶνε μιὰ κομμά-
τα ψωμί μὲ μέλι καὶ ὕστερα τρῶνε τὸ
φαγητὸ τους καὶ σὲ μιὰ ὥρα μπορεῖς
νὰ τὰ ἰδῇς νὰ τρῶνε πάλι. Ἐννοῶ βέ-
βαια τὰ παιδιά ποὺ θέλουν νὰ ζήσουν
καὶ ὄχι τοὺς μίζερους ἢ ἐκείνους ποὺ
γιὰ νὰ φᾶνε λίγο κρέας πρέπει νὰ γί-
νῃ ὀλόκληρη ἐπανάστασις στὸ σπίτι
Γενικῶς δὲ τὰ παιδιά μίζερα ἢ ὄχι,
μασουλᾶνε συνεχῶς καὶ πίνουν συνε-
χῶς νερὸ, νερὸ ποὺ ἀπορεῖς ποῦ πη-
γαίνει τόσο νερὸ. Καὶ ὅμως τὸ νερὸ
γιὰ τὸ παιδί εἶναι ἀπαραίτητο, τὸ ἔ-
χει μεγάλην ἀνάγκην διότι ὁ ὀργανι-
σμός του ἐργάζεται πολὺ, διπλάσια
καὶ τριπλάσια ἀπὸ τοῦ ἐνήλικος. Εἶ-
ναι ἐπομένως σφάλμα ἢ προσπάθεια
πολλῶν γονέων καὶ ἰδίως μορφωμέ-
νων ποὺ θέλουν μὲ τὸ στομάχι νὰ περι-
ορίσουν ἢ νὰ ρυθμίσουν τὴ χορηγήσι
τοῦ νεροῦ ὅπως καὶ τῆς τροφῆς στὰ
παιδιά. Εἶναι ἄτοπο καὶ ἐπικίνδυνον διό-
τι ἡ στέρησις τοῦ νεροῦ φέρνει βλάβες
στὸν ὀργανισμό τοῦ παιδιοῦ. Ὃσοι
δὲν πείθονται ἄς διαβάσουν μιὰ μεγα-
λὴ ἐπιστημονικὴ ἐργασίαν μου γιὰ τὰς
ἀνάγκας τοῦ παιδιοῦ ὀργανισμοῦ σὲ
ὕδωρ.

Βέβαια ἡ ὑπερβολὴ πρέπει νὰ κα-
ταπολειμθῇ διότι γίνεται αἰτία ἀργό-
τερα νὰ ἐμφανίζονται οἱ στομαχικοί,
ἀπὸ τὴ διάτασι τοῦ στομάχου ἀπὸ
τὸ πολὺ νερὸ, ὅτι γίνεται μὲ πολ-
λὰ παιδιά ποὺ ἔχουν πραγματικὴ ὕ-
δρασμα. Ἀλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς
τὸ θέμα μας. Δὲν ὑπάρχει στομαχι-
κὸς πυρετός διότι καμμιὰ τροφὴ δὲν
εἶναι πυρετογόνος, οὐδεμίαν τροφὴν,
ὅσο δύσπεπτος καὶ ἂν εἶναι, δὲν ἐρε-
θίζει τὸ στομάχι ἢ τὰ ἔντερα, ὥστε νὰ
φέρῃ πυρετό. Μπορεῖ νὰ φέρῃ διάρ-
ροια ὅπως συμβαίνει συχνά, ἀλλὰ πυ-
ρετὸ ποτὲ, διότι ἡ τοξίνης ἢ τὰ προϊ-
όντα τῆς κακῆς πέψεως φεύγουν μὲ
τὴ διάρροια ἢ μὲ τὸν ἔμετο. Τόσον εἶ-
ναι βέβαιον τοῦτο, ὥστε οἱ παιδίατροι
ποὺ ἔβρουν καλὰ τὴ δουλειὰ τους, ὅ-
ταν ἔχουν ἄρρωστο παιδί μὲ διάρροια

καὶ πυρετὸ μαζί, τότε ψάχνουν νὰ
βροῦν τὴν αἰτία ποὺ ἔφερε τὸν πυρε-
τό, δηλ. γρίππιν, ἀμυγδαλίτιδα, κλπ. καὶ
ἀπὸ τὴν ὁποία προήλθε καὶ ἡ διάρ-
ροια. Ἀντιθέτως οἱ παθολόγοι ποὺ
δὲν ἔβρουν πολλὰ γιὰ τὸν παιδικὸ ὀρ-
γανισμό, πιάνουν τὴ διάρροια ὡς τὴν
κυρία νόσον, ἐνῶ εἶναι ἓνα ἀπλὸ σύμ-
πτωμα τῆς νόσου, ὅπως ὁ πυρετός, ὁ
πονοκέφαλος κλπ. Ἀπὸ αὐτὸ δὲ τὸ μέ-
γα σφάλμα, προέρχεται τὸ μεγαλεί-
τερο, δηλ. ἡ καταδίκη τοῦ παιδιοῦ σὲ
ἐξαντλητικὴ δίαιτα, ἐνῶ ἀντιθέτως
πρέπει νὰ φάῃ καὶ πολὺ μάλιστα γιὰ
νὰ σταματήσῃ ὁ πυρετός, ὥστε νὰ
παύσῃ καὶ ἡ διάρροια.

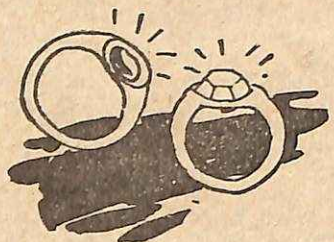
Ἐπειτα ἔχει πιάσει τὸν κόσμον ἡ μα-
γία ὅτι τὰ φρούτα φέρνουν πυρετό.
Ἐφαγε σοῦ λένε 3 ἀχλάδια ἄγουρα
ἢ λίγα σταφύλια περισσότερα καὶ τὸν
ἔπιασε πυρετός. Ἐπειδὴ δὲ κάνει καὶ
ἔμετο, σύμπτωμα σταθεροῦ σὲ ὅλα τὰ
νοσήματα τῶν παιδιῶν, ἡ πέφτει ὁ πυ-
ρετός μετὰ τὸ συνηθισμένο καθάρσιο,
ποὺ δίδεται ἄσκοπα σὲ κάθε ἐμφάνισιν
πυρετοῦ, βεβαίως ἀπολύτως περὶ
τῆς γαστρικῆς ὑποθέσεως. Τώρα πέ-
στε σεις ὅσα θέλετε ὅτι ὁ πυρετός ὡ-
φείλετο σὲ γρίππιν, σὲ ἀμυγδαλίτιδα,
σὲ ἐλονοσίαν κλπ. καὶ ὄχι σὲ 4 ἀχλά-
δια ἢ στὰ σταφύλια ποὺ τὰ ἔφαγε μὲ
φλοῦδες, διότι εἶναι τροφὴς ὀφελίμης,
φκιασμένες ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὸν ἄν-
θρωπο, δὲν εἶναι οὐδέποτε βλαβερὲς
διότι χωνεύονται εὐκόλα, ἔστω καὶ ἄ-
γουρα, δὲν κάνετε τίποτε, δὲν γυρίζει
τὸ κεφάλι τους. Εἶναι ὑπόθεσις ἐντυ-
πωμένη στὸ μυαλὸ τοῦ πατέρα ἀπὸ
καταβολὴς κόσμου, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ
Μολιέρου ποὺ ἐσαυτοῦζε τοὺς γιαιτροὺς
μὲ τὰ καθάρσια καὶ τὰ κλύσματα. Σή-
μερα ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἔχωμε τὶς
ἰδίαις ἰδέας, διότι ἀπὸ τὰ φρούτα βγαί-
ζουμε φάρμακα γιὰ στομαχικὲς πα-
θήσεις καὶ ὅσοι φοβοῦνται νὰ τὰ φᾶ-
νε φθνήα, ὑπάρχει φόβος νὰ τὰ φᾶνε
εἰς φάρμακα δηλ. πανάκριβα. Δύο βέ-
βαιοι στομαχικοὶ πυρετοὶ ὑπάρχουν
ποὺ ὡφείλονται σὲ μικρόβια καὶ ὄχι
σὲ τροφές: ὁ τύφος καὶ ὁ παρατύφος.
Ὃλοι οἱ ἄλλοι πυρετοὶ οἱ θεωρούμενοι
γαστρικοὶ εἶναι ὀξεῖα ἢ χρονία ἀμυγ-
δαλίτις, γρίππιν, ἐλονοσία, ἀδενοπά-
θεια φυματ. φύσεως καὶ ἡ φυματίωσις
στὴν ἀρχὴ τῆς.

Ἡ ὀξεῖα ἀμυγδαλίτις εἶναι ἡ συ-
γγοτέρα ἀρρώστεια, στὰ παιδιά μέχρι
15 ἐτῶν, ποὺ βαπτίζεται γαστρικὸς
πυρετός, ἴσως δὲ εἶναι καὶ ἡ κυριώ-
τερη αἰτία νὰ παραμείνῃ ὁ ὀρος τοῦ
λαοῦ, «Στομαχαρία» καὶ τοῦτο γιατί
τὰ παλὰ χρόνια σπανίως ἀνοίγαν οἱ
γιατροὶ τὸ στόμα τῶν παιδιῶν, διότι
δὲν ὑπέθεταν ὅτι ἓνας ἀπλὸς ἐρεθισμός
τῶν ἀμυγδαλῶν θάφερνε 40 πυρετοὶ
ἐπὶ 1—3 ἡμέρας.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Η χρήση των δακτυλιδίων ανάγεται μέχρι των μυθικών χρόνων. Κατά την 'Αγία Γραφή, ότε ο Φαραώ περιέβαλε τον 'Ιωσήφ με πύσσιν εξουσίαν στην Αίγυπτο, του έδωκε πύσσιν απόδειξιν τούτου δακτυλίδι. 'Επί Μωϋσέως τὰ δακτυλίδια αναφέρονται ως ένα των κοσμημάτων του 'Ασράων και των διαδόχων του, όταν δέ η 'Ιουδήθ έσκότωσε τον 'Ολοφέρνην, είχε τὰ δακτυλίδια της γεμάτα δακτυλίδια. Στη Ρώμη, για πολλόν καιρό, τὰ δακτυλίδια που χρησιμοποιούν ως αρραβώνες ήσαν από σίδηρο, κατὰ δέ τὸ Παλαιὸν Ρωμαϊκὸ Δίκαιο ἡ διαθήκη δὲν ἴσχυε ἂν δὲν ἦταν σφραγισμένη μετὰ δακτυλίδια ἐπιτά μαρτύρων. Οἱ θριαμβεύοντες στρατηγοὶ ἔμπαιναν στὴ Ρώμη ἔχοντες χρυσὸ στεφάνι στὸ κεφάλι καὶ σιδερένιο δακτυλίδι στὸ δακτύλο, οἱ δὲ Ρωμαῖοι ἱππεῖς φοροῦσαν χρυσὸ δακτυλίδι.

Καὶ οἱ πρέσβεις στὴ Ρώμη, ὡς σημεῖο τοῦ ἀξιώμα-

τός τους, φοροῦσαν χρυσὸ δακτυλίδι στὸ μεσαῖο δακτύλο τοῦ ἀριστεροῦ χειροῦ τους. Κατὰ τὸν Πλίνιο οἱ εὐγενεῖς Ρωμαῖοι καὶ οἱ ἀνδραγαθήσαντες κομποῦσαν τὰ χέρια τους μετὰ χρυσὰ δακτυλίδια. Λέγεται δὲ ὅτι ὁ Καῖσαρ γιὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τοὺς στρατιώτες του κατὰ τὸν πόλεμο ὕψωσε τὸ χρυσὸ δακτυλίδι του, κ' ἐκείνοι, νομίσαντες ὅτι ὑποσχόταν σ' αὐτοὺς ὅμοιο δακτυλίδι μετὰ τὴ νίκη, ἐπολέμησαν ἀνδρείως.

Οἱ Καρχηδόνιοι, ὕστερα ἀπὸ κάθε μάχη στὴν ὁποίαν μετείχαν, πρόσθεταν κ' ἓνα δακτυλίδι στὰ δακτυλὰ τους. Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ἐχάρασαν στὰ δακτυλίδια ἓνα ψάρι, πὺ ἐθεωρεῖτο ὡς ἔμβλημα τοῦ Σωτῆρος λόγῳ τῶν γραμμάτων ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελεῖται ἡ λέξις Ἰχθύς, ἥτοι: Ι=Ιησοῦς, Χ=Χριστός, Θ=Θεός, Υ=Υἱός, Σ=Σωτήρ.

* «ΨΑΡΙΑΝΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ» *

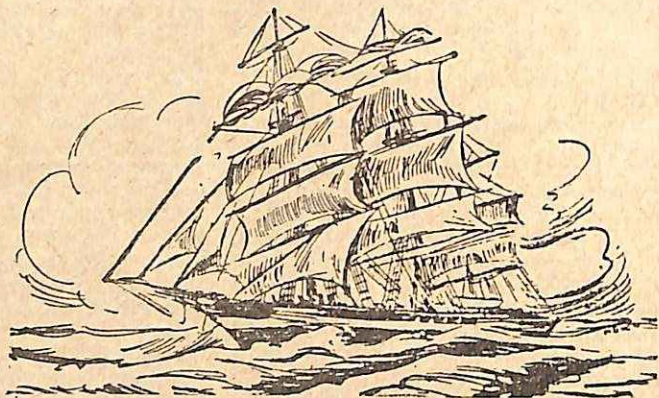
Όταν θέλουν νὰ συμβουλευθοῦν κάποιον νὰ μὴν ἐπιτεθῇ κατ' ἄλλου, ἰσχυροῦ, γιὰτὶ θὰ μετανοιώσῃ, τοῦ λέγουν: «Ψαριανὸ εἶναι τὸ καράβι». Όταν πάλι κάποιος ἀμύνεται κατὰ συκοφαντικῶν ἐπιθέσεων ἢ ἀπαντᾷ σ' ἀπειλές, λέγει: «Ψαριανὸ εἶναι τὸ καράβι».

Κατήντησε δηλαδὴ ἡ φράσις αὕτη σωστὴ παροιμία. Πῶς ὅμως;

«Όλοι ξέρουμε ὅτι πρὸ ἐκατὸ καὶ πλεόν ἑτῶν ἡ Μεσόγειος ἐμαστιζόταν ἀπὸ τρομεροὺς πειρατὲς καὶ πρὸ πάντων ἀπὸ τοὺς Σαρακηνούς, 'Αλγερινούς καὶ Μπαρμπερίνους. Οἱ πειρατικές τους ἐπιχειρήσεις δὲν περιορίζοντο μόνο στὰ πλεούμενα ἀλλὰ ἔφταναν καὶ μέχρι τὰ παραλιακὰ χωριά καὶ τὶς πόλεις, τὶς ὁποῖες ἐκούρσευαν ἀγρίως. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ δυστυχισμένοι κάτοικοι, φεύγοντας μπρὸς στὶς τέτοιες ἐπιδρομές, ἐγκατέλειπαν τὰ παράλια καὶ ἀποσύρονταν στὰ ἐνδοτερα, ὅπου ἐκτιζαν νέα χωριά ἐπάνω σὲ πρανή λόφων καὶ βουνῶν.

Στὴν ἀφόρητὴ αὕτῃ ληστοπειρατεῖα ἀντεπεξῆλθαν ἀποτελεσματικὰ μόνοι οἱ 'Υδραῖοι, οἱ Ψαριανοὶ καὶ οἱ Σπετσιῶτες. Οἱ γεναῖοι ἐκείνοι ναυτικοί, ὅταν εἶδαν γύρω τους τὰ περισσότερα τῶν νησιῶν θύματα

τῆς θηριωδίας τῶν πειρατῶν καὶ γιὰ νὰ ἀμύνωνται καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, ἀρχισαν νὰ ναυπηγοῦν ἐλαφρὰ καὶ ταχύπλοα σκάφη, μετὰ ἰστία μεγαλύτερα καὶ μετὰ ὅσο τὸ

δυνατὸν ἀρτίωτερο ἐξοπλισμό. Αὐτὰ τὰ ἰστιοφόρα ἦσαν νὰ ποῦμε ἓνα εἶδος πολεμικῶν καταδρομικῶν. Καὶ σὰν τέτοια καλύτερα ἀπεδείχθησαν τὰ ψαριανὰ ἰστιοφόρα, τὰ ὁποῖα εἶχαν φθάσει νὰ ἐμπνέουν τὸν φόβο καὶ τὸν τρόμο στοὺς ἐπιδρομείς. Γι' αὐτὸ ὅταν ἐμφανίζονταν στὸν ὀρίζοντα ἓνα τέτοιο ταχύπλοο καταδικτικὸ ἰστιοφόρο, οἱ πειρατὲς ἐτρέπονταν εἰς ἀτακτοφυγή, λέγοντας ὁ ἓνας στὸν ἄλλο: «Ψαριανὸ εἶναι τὸ καράβι».

Ὡστόσο ὁ κοινὸς ἀγὼν τῶν 'Υδραίων, τῶν Ψαριανῶν καὶ τῶν Σπετσιωτῶν κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν τοὺς

κινούσε σὲ μιὰ εὐγενῇ ἀμίλλῃ γιὰ τὴν ναυπήγησι καὶ τὸν ἐξοπλισμὸ τῶν σκαφῶν τους, μὰ ἐπειδὴ τὰ σκάφη τῆς ταχύτητος κρατοῦσαν πάντα οἱ Ψα-

ριανοί, γι' αὐτὸ ὅλοι οἱ ἄλλοι κάθε φορὰ πὺ ἐβλεπαν ταχύπλοο σκάφος τὸ χαρὰ κτήριζαν μετὰ τὴν παροιμιώδη πιά φράσι:

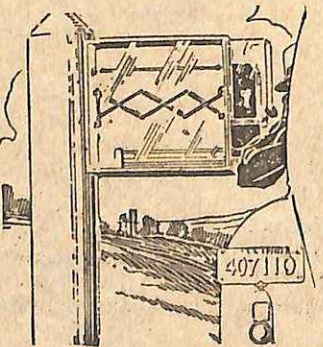
«Ψαριανὸ εἶναι τὸ καράβι».

Πρέπει τώρα γιὰ νὰ γίνον πὺ ἀντιληπτὰ τὰ πράγματα νὰ προστεθῇ ὅτι κατὰ τὶς συνθήκες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τοῦ τρόμου συνέβαιναν πολλὰ φορὲς ἀπὸ παρεξήγησι καὶ λάθη. Τὴ νύχτα ἰδίως κατεδίωκαν Σπετσιώτικα ἢ Ψαριανὰ ἢ καὶ ἀντίθετα 'Υδραϊκὰ πλοῖα, κ' ὅταν δὲν μποροῦσαν νὰ φθάσουν τὰ Ψαριανὰ οἱ διωκτὲς παρὰτοῦνταν, λέγοντας μετὰ πεποιθήσεως: «Ψαριανὸ εἶναι τὸ καράβι».

Κάποτε ὅμως συνέβαινε Ψαριανὰ καὶ 'Υδραϊκὰ ἰστιοφόρα νὰ σπεύδουν μαζὶ σὲ πολεμικὴ ἐπιχείρησι, διεξάγοντας ἓναν ἀπεγνωσμένον ἀγῶνα ταχύτητος καὶ ὅταν τὸ Ψαριανὸ ἄφινε πίσω τὸ ἄλλο, ὁ καπετάνιος τοῦ πρώτου, ὑπερήφανος γι' αὐτὸ, φώναζε στὸ συνάδελφό του μετὰ τὸν τρόμαμα-ρίνα (τηλεβόα):

— Καπτάν Γιάννη, Ψαριανὸ εἶναι τὸ καράβι!

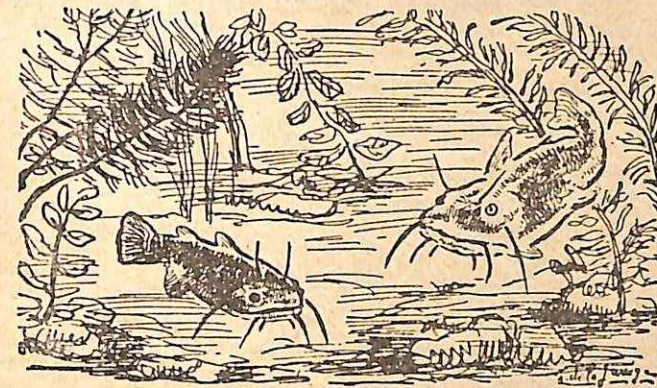
Θαν. Γιαν.

* ΤΟ ΓΑΤΟΨΑΡΟ *

Κάτω ἀπὸ τὶς ἀκτίνες τοῦ ἀνοιξιᾶτικοῦ ἡλίου, ἀνάμεσα στὶς δυὸ ὄχθες μετὰ τὴ νέα βλάστησι, τὸ ποτάμι κυλᾷ ἡσυχὸ καὶ μακάριο, λικνίζοντας τὰ ἀναριθμητὰ πλάσματα πὺ ζοῦν μέσα

Τὸ ἐπιστημονικὸ ὄνομα τοῦ ψαριοῦ αὐτοῦ πὺ ὠνομάζεται ἀπὸ τὴν ἀδηφαγία του δὲν ἀφίνει ψάρι γιὰ ψάρι στοὺς ποταμούς, καταβροχθίζοντας καὶ αὐτὰ τὰ αὐγά, εἶναι «ameiurus

στὰ εἰρηνικὰ νερά του. Οἱ μπερδεμένες ρίζες τῆς γέφυρας ἰτιάς χρησιμεύουν ὡς πεδίο διασκεδάσεως γιὰ τὰ τρελλὰ παιγνίδια τῆς νεολαίας, ὡς καταφύγιο στοὺς μυαλωμένους παρῆλικας: κάθε λογῆς ψάρια καὶ ὕδρῳβια ἔντομα παραδίδονται στὴ χαρὰ τῆς ἀνοίξεως, ἐποχῆς τοῦ φωτός καὶ τῆς ἀναγεννήσεως.

Στὰ διάφανα νερά μιὰ μεγάλη σκοτεινὴ κηλὶς λές κ' ἐπιπολάζει χωρὶς νὰ σαλεύῃ ἀπὸ τὴ θέσι της. 'Η μόνη ἐντύπωσις πὺ προκαλεῖ εἰναιᾶλλοτε πὺς πλαταίνει κ' ἄλλοτε πὺς συστέλλεται. 'Ο ἡλιος δὲ μπορεῖ νὰ διαλύσῃ τὴ σκοτεινὴ αὕτῃ κηλὶδα πὺ ἐπὶ τέλους μετατοπίζεται μονοκόμματα καὶ πλέει, τριγυρνώντας στὶς ἄκρες καὶ ἀντισταμένη στὸ ρεῦμα. Τὰ πολυάριθμα παιδιὰ ἐνὸς εἶδους ἀδηφάγων ψαριῶν πὺ ἐπονομάζονται «γατόψαρα», μαθαίνουν σὲ συμπαγῇ μάζῃ τὴ ζωὴ τοῦ ποταμοῦ... 'Η σκοτεινὴ κηλὶς δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἡ συμπαγὴς μάζα τους...

Πειθαρχημένα, ὅπως κάθε ἰσχυρὸς λαός, ὀλομαύρα σὰν τὴν ψυχὴ τῶν μοχηρῶν, μ' ἓνα πελώριο κεφάλι πὺ ἀποτελεῖ ὅλο σχεδὸν τὸ σῶμά τους. Τὰ γατόψαρα γυρίζουν, μετατοπίζονται πάντοτε σὲ συμπαγῇ μάζῃ, ἕως ὅτου ἐνῆλικά πιά καὶ ἰσχυρὰ ἐπιδίδονται στοὺς ρόλους τους ὡς ἐπιδρομῶν τῶν ποταμῶν ὀρισμένων χωρῶν, ὅπως π.χ. συμβαίνει στὴ Γαλλία.

nebulosus». Ἀμα εἰσχωρήσῃ στὰ νερά μιᾶς χώρας, πολλαπλασιάζεται κατὰ πληκτικὰ, διαδίδεται παντοῦ, ἐξολοθρεῖται, ἀποτελεῖ ἀληθῆ μαστίγα. Στὴ Γαλλία μετὰ τὸν διαπιστώνουν τὴν ἐξάπλωσί του.

Καὶ ὅμως δὲν εἶναι καὶ πολλὸς καιρὸς πὺ τὸ ὄλεθρο αὐτὸ ψάρι εἰσήχθη στὰ νερά τῆς Γαλλίας. Εἰσαχθέν τὸ 1885 ἀπὸ τὶς μεγάλες λίμνες τῆς Ἀμερικής, ἀπὸ τὴν Φλωρίδα, ἐτράφη στὴν ἀρχὴ μετὰ ἐνδιαφέρον σὲ κλειστὰ ἐνυδρεῖα, θαυμαζόμενα ὡς κάτι τὸ νέον πὺ εἰσήχθη ἀπὸ μακρινὰς χώρες. Δυστυχῶς σὰν νὰ ἦταν μικρόβιο κατάρθωσε καὶ πέρασε γρήγορα καὶ σὲ λίγο, χάρις καὶ σὲ νέες εἰσαγωγές, παρειαέφρυνε σὲ διαφόρους γαλλικοὺς ποταμούς καὶ ἰδίως στὸν ποταμὸ

Λουάρ. Ἐκεῖ ἐπολλαπλασιάσθη μετὰ ταχύτητα.

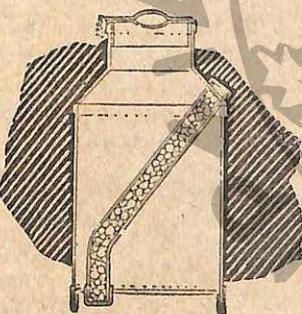
Ἀπὸ τότε τὸ πρόβλημα ἐτέθη πολλές φορὲς. Πῶς νὰ καταστραφῇ τὸ γατόψαρο; Καὶ γιὰ μὲν τὶς στέρνες ὑπῆρχε ἓνας πρακτικὸς ὅσο καὶ ἀποτελεσματικὸς τρόπος καταπολεμήσεως. Τὶς ἀφίνουν νὰ ξεραθοῦν, μετὰ τὴ διαφορά ὅτι πρέπει νὰ μείνουν πολλόν καιρὸ χωρὶς νερό, γιὰ νὰ ξεραθοῦν τελείως. Γιατὶ τὸ γατόψαρο ἔχει τὴν ιδιότητα νὰ χωρὶται μέσα στὴ λάσπη, ὅπου σὲ κατάστασι ληθάρου μπορεῖ καὶ ζῆ χωρὶς ἀέρα καὶ χωρὶς νερό ἐπὶ ἀρκετοὺς μῆνες. Ἔτσι ἄλλως τε περὶ τὸν χειμῶνα.

Κ' ὅχι μόνο πρέπει νὰ ξεραθοῦν οἱ στέρνες, ἀλλὰ νὰ ριχθῇ κ' ἀσβέστης, πολλὰ ἀσβέστης στὴν ἰλὺν τους.

Τὶ μπορεῖ ὅμως νὰ γίνῃ προκειμένου γιὰ τοὺς ποταμούς, πὺ δὲν εἶναι βέβαια δυνατό ν' ἀφεθοῦν νὰ ξεραθοῦν;

Όταν πρόκειται νὰ γεννηθῇ τὸ θηλυκὸ γατόψαρο, καὶ ἀρσενικὸ φροντίζει καὶ ἐτοιμάζει μέσα στὸ ποτάμι ἓνας εἶδος λεκάνης χτυπώντας τὴν ἰλὺ τοῦ βυθοῦ μετὰ τὴν οὐρά του κ' ἀπομακρύνοντας τὰ πετράδια μετὰ τὸ στόμα του. Ἀπὰς δὲ τὸ θηλυκὸ ἀποθέσῃ τὰ αὐγά του, τὸ ἀρσενικὸ φρουρεῖ ζηλότυπα τὴ φωλιὰ κατὰ τὴν ὀλιγοήμερὸν περίοδον τῆς ἐπωάσεως. Τὸ περίεργον εἶναι ὅτι ὁ πατέρας αὐτὸς πὺ φρουρεῖ τὰ παιδιὰ του ἀπὸ τοὺς ἄλλους, δὲν ἀντέχει στὸν πειρασμὸ καὶ...καταβροχθίζει μερικὰ μὲν βγοῦν ἀπ' τ' αὐγά καὶ κά-νουν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴ φωλιὰ τους.

Χρήσιμες Μικροεφευρέσεις

Η διατήρησις τοῦ φρέσκου γάλακτος, ἐπὶ πολὺ διάσθημα, στὶς ἀνυπόφορες ζέστες τοῦ καλοκαιριοῦ, ἦταν ἓνα πρόβλημα πὺ ἀπασχολοῦσε πολὺ τοὺς Ἀμερικανούς γαλακτοπαραγωγούς. Τελευταίως ἓνας ἀπ' αὐτοὺς ἔβρισε τὸ πρόβλημα μετὰ τὸν τρόπο πὺ βλέπετε στὴν πλαγιὴν εἰκόνα. Ἐφωδίασε δηλαδὴ τὰ γαλακτοδοχεῖα μ' ἓνα ἐσωτερικὸ σωλῆνα, πὺ τὸν γεμίζει μετὰ πάγο καὶ τὸ γάλα διατηρεῖται φρέσκο.

Πρῶτοι οἱ Αἰγύπτιοι μετεχειρίσθησαν κώδωνας, γιὰ ν' ἀναγγέλλουν τὶς γιορτὲς τοῦ 'Οσίριδος, ἀλλὰ καὶ οἱ Κινεζοὶ μετεχειρίζοντο ἤδη αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ 2601 π.Χ. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οἱ κώδωνες εἶναι πανάρχαιοι. Ὁ 'Ασράων, κατὰ Κλήμη τὸν 'Αλεξανδρεῖα, εἶχε κρεμασμένους ἐπάνω στὴν ἀρχιερατικὴν του στολὴν 360 κώδωνας, ὅσες δηλαδὴ ὕπελογίζοντο τότε οἱ ἡμέρες τοῦ ἔτους, τοῦτους δὲ μετεχειρίζονταν κάποτε καὶ στὰ ἱερὰ ἄμφια ἢ Ἀνατολικὴ καὶ ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καὶ Ρωμαῖοι μετεχειρίζοντο μεγαλύτερους κώδωνας γιὰ ν' ἀναγγέλλουν τὸ ὄνομα τῶν ἀγορῶν. Κώδων ζυγνοῦσε τὸ πρῶτὸν τοῦς δούλους, οἱ νεκρικὲς πομπὲς διέσχίζαν τοὺς δρόμους ὑπὸ τοὺς ἡχους κώδωνος, κώδων δὲ ἐσήμαινε καὶ ὅταν κατὰδικὸς ὠδηγεῖτο στὸ μέρος τῆς θανατώσεως. Οἱ κώδωνες εἰσήχθησαν στὶς ἐκκλη-

σίες ἐπὶ Κωνσταντινου τοῦ Μεγάλου, στὴ Ρώμη δὲ τὸ 606 καὶ ἐκτοσε ἐπεκράτησε ἡ συνήθεια νὰ προσκαλῶνται διὰ κωδωνοκρουσίας οἱ πιστοὶ νὰ πηγαίνουν στὴν ἐκκλησία. Κατ' ἀρχὰς οἱ κώδωνες ἦσαν μικροί, ἀλλ' ἀργότερα ἤρχισαν νὰ κατασκευάζουν μεγάλους. Ὁ μεγαλύτερος τῶν κώδωνων βρισκεται στὴ Μόσχα (σήμερὰ σὲ εἰδικὸ μουσεῖο) καὶ γι' αὐτὸ ὀνομάζεται τσάρος τῶν κώδωνων. Κατεσκευάσθη τὸ 1736, ἔχει ὕψος 19 πόδια (6 μέτρα περίπου) καὶ βάρος 200.000 ὀκάδων. Ὁ κώδων αὐτὸς εἶναι ἐντελὸς ἀχρηστος διότι εἶναι γεμάτος ρήγματα καὶ ἓνα τεμάχιον λείπει ἐντελῶς. Λέγεται ὅτι κατεσκευάσθη ἀπὸ μέταλλο πὺ περιέχει μεγάλαν ποσότητα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, προσενεχθεῖσαν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς ὡς ἀνάθημα. Ἡ ἀξία του ὑπολογίζεται σὲ 1.675.000 φράγκα.

ΟΙ ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ

Ητανε μιά φορά στὰ παλὰ τὰ χρόνια μιά στοιχειωμένη πολιτεία πού τήν κατοικούσανε άνθρωποι καί τήν άφεντεύανε δράκοντες.

ΟΙ δράκοντες σκόρπιζαν τρόμο σ' όλο τόν κόσμο καί τυραννούσανε αδιάκοπα τούς ανθρώπους.

Ζούσε στή στοιχειωμένη εκείνη πολιτεία ένα φτωχό παιδί πού τό λέγανε Στάθη. Άπό μικρό έχασε τόν πατέρα του καί ζούσε με τή φτωχή του μητέρα. Τήν αγάπαγε καί τής έκανε όλα της τά θελήματα. Μά κάποτε οί δράκοντες πήρανε τό μικρό Στάθη καί τόν φυλάκισαν στή σπηλιά τους.

Έτσι στέναζε χρόνια καί χρόνια ή καταραμένη πολιτεία, έτσι βασανίζονταν ο λαός καί κανείς δέ βρισκότανε νά τόν σώση. Ώσπου στοίχειωσε σχεδόν καί άρχισε νά γκρεμίζεται άπό τά θεμέλια. Τήν ήμέρα ο ούρανός ήτανε σκοτεινός, ο ήλιος δέν έβγαινε σά νά φοβόταν ν' άνατείλη πάνω άπό τήν άμαρτωλή πολιτεία, οί δρόμοι πνιγόνταν στο μισοσκοτάδο καί οί άνθρωποι στέναζαν καί πεθαίνανε μεσ' στους δρόμους.

Οί μητέρες κλαίγανε τά παιδιά τους πού χανόντανε άναπάντεχα, οί άδελφές θρηνοούσαν τ' άδελφια τους, οί παππούδες με τά χιονισμένα μαλλιά άποζητούσαν τά έγγονάκια τους κι' ή μητέρα του Στάθη έκλαιγε δίχως τελειωμό τό παιδάκι της πού τόχαν άκόμα στή σπηλιά τους φυλακισμένο οί δράκοντες.

Όμως, ο Θεός είδε τό κακό πού γινότανε, λυπήθηκε τούς ανθρώπους κι' άποφάσισε νά σώση μιά γιά πάντα τήν δύστυχη πολιτεία καί νά δώξη τούς δράκοντες, πού

τόσα χρόνια βασανίζανε τό λαό. Καί μιά καλοκαιριάτικη νύχτα έστειλε άπό τόν ούράνιο θρόνο του ένα άγγελό με ώραία κατάλευκα φτερά γιά νά κόψη μιά γιά πάντα τό μεγάλο κακό. Κατά τήν αύγή ο άγγελος είχε φθάσει κιόλας στήν πολιτεία. Ο ούρανός έγινε πάλι γαλάζιος καί γελαστός καί ο ήλιος έλαμψε πίσω άπό τό βουνό σάν ένας δόλοχρυσος δίσκος. Μέσα στους κήπους άνθίσανε τά λογής λογής λουλούδια, τά ρόδα φούντωσαν, άλλα κίτρινα κι' άλλα κατακόκκινα πάνω στους φράχτες, τά πουλιά άρχισαν νά κελαϊδοϋν στίς πράσινες φυλλωσιές καί τά δένδρα έγειραν άπό τό βάρος του εύλογημένου καρπού.

Τό χορτάρι φύτρωνε παντού πυκνό καί καταπράσινο, ο ήλιος έλαμπε καί χιλιάδες πουλιά πετούσαν κάτω άπό τό γαλάζιον ούρανό. Ο λευκός άγγελος φτεροκοπούσε σάν προστάτης πάνω άπό τήν πολιτεία.

— Μας λυπήθηκε ο Θεός καί μας έσωσε!

Λέγαν οί άνθρωποι γεμάτοι χαρά.

Οί δράκοντες είχαν πιά εξαφανιστή άπό τήν πολιτεία πού φάνταζε τώρα σάν ένα μεγάλο παλάτι.

Ο καλός άγγελος πέταξε ως τή σπηλιά, πού ήταν φυλακισμένος ο Στάθης καί άφοϋ τόν φίλησε τρυφερά σάν πατέρα, τόν άφησε νά γυρίση πίσω στή μητερούλα του.

— Άς ευχαριστήσουμε, παιδάκι μου, τό Θεό πού γλύτωσε έσένα καί τούς ανθρώπους.

Είπε ή μητέρα του κι' έκλαιγε καί φιλούσε τό Στάθη γεμάτη χαρά.

Τήν ιστορία αύτή διηγήθηκε κάποια χειμωνιάτικη νύκτα μιά γρηούλα γιαγιά στά μικρά έγγονάκια της, πού τήν άκουγαν προσεκτικά, μη θέλοντας νά χάσουν οϋτε μιά λέξη.

— Ποιά ήταν γιαγιάκα ή πολιτεία αύτή;

Έρώτησε τό ένα.

— Η πολιτεία αύτή, παιδάκι μου, ήταν ή Πατρίδα μας ή Έλλάδα, πού στέναζε χρόνια κάτω άπό τό βαρύ ζυγό τών δρακόντων.

— Καί οί δράκοντες ποιοί ήταν γιαγιάκα;

Έρώτησε τό δεύτερο έγγονάκι.

— Ήσαν αύτοί πού τυραννούσαν πρώτα τήν καλή μας Πατρίδα, καί πού κυνηγοϋσαν οϋρλιάζοντας τούς άγαθούς ανθρώπους μέσα στους δρόμους.

— Η γιαγιά χάιδεψε στοργικά τά έγγονάκια της καί συμπλήρωσε:

— Μη τούς φοβάστε! Δέν υπάρχουν πιά δράκοντες στήν Πατρίδα μας.

— Καί ο άγγελος; έρώτησε πάλι σέ λίγο.

— Η γρηά γιαγιά κύτταξε τρυφερά τά έγγονάκια της καί άποκρίθηκε:

— Ο άγγελος ήταν καί είναι Έκείνος πού κυβερνάει σήμερα τήν χώρα μας, τήν Έλλάδα. Ο Άρχηγός μας, ο Μεταξάς. Είναι άνθρωπος παιδάκια μου ο Άρχηγός με ψυχή καί καλωσύνη άγγέλου. Αϋτός έκανε πάλι μεγάλη καί ένδοξη τήν Πατρίδα μας.

Τά παιδάκια, πού τήν άκουγαν σιωπηλά, μίλησαν όλα με μιά φωνή:

— Άπόψε θα κάνουμε τήν προσευχήν μας γι' Αϋτόν.

— Η γρηά γιαγιά πήρε τή ρόκα της καί άρχισε νά γνέθι, ένϋ τά έγγονάκια της έγειραν τά ξανθά κεφαλάκια τους στήν ποδιά της καί άποκοιμήθηκαν γιά μιά στιγμή ένα άγγελικό, άμέριμνο καί χαρούμενο ύπνο.

Ν. Φαλαγγίτης

“Άγγελος Κυρίου κατέβηκε άπό τόν ούρανό νά σώση τόν λαό.

ΚΑΙ ΕΝΑ ΣΥΛΛΑΒΟΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Τρίγωνον

***** = Έπος.

**** = Άνθρωποι.

*** = Δηλητήριο.

** = Τάς όποιας.

* = Σύμφωνον.

Καί καθέτως τά ίδια.

Κ. ΚΑΤΣΟΥΡΗΣ

Άκροστιχίς

Τά άρχικά τών κάτωθι ζητουμένων λέξεων άποτελούν μέρος, τό όποιον έχει σχέσιν με τά ένδύματα...

1) 'Η Άκρόπολις τής Τροίας. 2) 'Ηρωϊκή κατά τήν Έλληνικήν Έπανάστασιν πόλις. 3) Πόλις τής Κεφαλληνίας. 4) Περιοχή τής βορείου Άφρικής, 5) Ποταμός άναφερόμενος εις τά Ευαγγέλια. 6) Τόν δίδουν οί στρατιῶται, οί ύπάλληλοι, οί άθληται κλπ. 7) Νήσος του Β. Αιγαίου. 8) Άρχαία θεά. 9) Βασιλεύς τών άρχαίων Άθηνών. 10) Περιφημος άρχαίος ιστορικός.

Ε. Ι. ΡΕΜΕΔΙΑΚΗΣ

Κρυπτογραφικόν

123456783 = Σπαρτιάτης ναύαρχος.

45456783 = Δειλός.

456783 = Νήσος.

382645 = Άφρικανική χώρα.

32783 = Νήσος.

34274 = Έρπετόν.

12334 = Νόσος.

34583 = Τροφή ζώων.

6872 = Όπλον άρχ.

1274 = Όργανον.

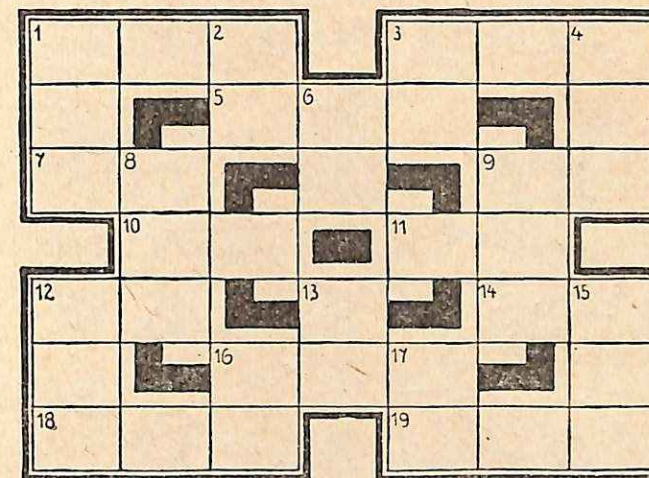
6723 = Δένδρον.

Γ. Δ. ΡΑΒΑΝΗΣ

Αίνιγμα

Μαθητής του Ίησοϋ αλλάζει ένα γράμμα καί άρχαίος στρατηγός προβάλλει έν τῷ άμα.

Γ. ΠΑΝΑΓ.—Α. ΠΕΤΡ.

Όριζοντίως:

1. Πόλις τής Έλλάδος εύρισκομένη πλησίον τών πρό του 1912 συνόρων τής Έλλάδος.
3. Μερικές νοικοκυρές τήν χρησιμοποιοϋν διά νά άσπρίζουν καί νά καθαρίζουν τά άσπρα ρούχα στή μπουγάδα.
5. Όνομα πολλών παλαιών βασιλείων τής Γαλλίας.
7. Συμπερασματικός σύνδεσμος.
9. Δίδονται κατά τάς έορτάς.
10. Σχηματίζεται εις τήν θάλασσαν καί τούς ποταμούς καί παρασύρει τούς κολυμβητάς καί τάς λέμβους.
11. Όταν είναι μικρό έχει τή χάρι του, αλλά όταν είναι μεγάλο άποτελεί κίνδυνον διά τά πλοία.
12. Τρώγονται φρέσκα καί ξερά.
14. Τάξιμο στους άγίους.
16. Άνδρικόν όνομα.
18. Φυτόν, τό όποιον χρησιμοποιείται εις ξηράν κατάστασιν, εις τήν μαγειρικήν.
19. Έλλην μουσικοσυνθέτης (με τόν τόνον εις τήν παραλήγουσαν) ή έπάγγελμα σχετιζόμενον με τά γαϊδούρια καί τά μολάρια (ο τόνος εις τήν λήγουσαν).

Καθέτως:

1. Πόλις τής Ήπειρωτικής Έλλάδος.
12. Λαϊκή όνομασία νήσου του Σαρωνικού καί... φαγώσιμον, κατάλληλον κυρίως γιά τά παιδιά.
8. Χόρτα, τά όποια τρώγομεν τακτικά.
2. Ένα άπό τά έφόδια του μαθητού.
16. Ήρωϊκή περιφέρεια τής Έλλάδος.
6. Ωραία καί εύοσμα άνθη.
13. Με αύτό παίζεται τό τάβλι.
3. Υπάρχει ο Βόρειος καί ο Νότιος, αλλά σπανίως τόν επισκέπτονται οί άνθρωποι.
17. Όρος τής Έλλάδος.
9. Δωμάτια.
4. Μεγάλη περιοχή τής Άφρικής, εις τήν όποιαν δέν ύπάρχει καλλιέργεια.
15. Έργάζεται εις τά ξενοδοχεία φαγητού καί εις τά πλούσια σπίτια.

Σ η μ. Τό συλλαβοσταυρόλεξον, έχει τήν εξής μόνην διαφοράν άπό τά κοινά σταυρόλεξα: Σε κάθε τετραγωνίδιο τοποθετείται, αντί ενός γράμματος, μία όλόκληρη συλλαβή, με δύο, τρία καί περισσότερα πιθανά γράμματα. Αί συλλαβαι όριζοντίως καί καθέτως άποτελούν λέξεις, ή σημασία τών όποιων φαίνεται άνωτέρω.

Ποικίλη άκροστιχίς

Τό πρώτον γράμμα τής πρώτης λέξεως, τό δεύτερον τής δευτέρας, τό τρίτον τής τρίτης καί οϋτω καθεξής άποτελοϋν μυθικόν ήρωα.

1) Άρχαία θεά. 2) Άρχαίος Θεός. 3) Υφαίνει τόν ιστόν της. 4) Νήσος έλληνική. 5) Νησιωτική πόλις τής Έλλάδος. 6) Ένδοξος πόλις τής Πελοποννήσου. 7) Πόλις...άλατισμένη

Τ. Κ. ΓΚΟΥΜΑΣ

Αί λύσεις του 45ου φύλλου

Ο «ελέφανς»: Όριζοντίως: 1 άστερισμός, 2 Θά-Ρά, 3 ήτο-νί, 4 Νάν-ΙΤ, 5 άνά-θά, 6 Ίεράπετρας. Καθέτως: 1 Άθήναι, 2 σα-τανά, 3 όναρ, 5 όπ, 7 βάτ, 9 όρνιθα, 10 σαίτας.

Τό λάθος: Πώς κατάλαβαν ότι έφωτογράφησαν τήν εφεύρεσι, άφοϋ δέν ύπήρχε κανένα άλλο ίχνος έκτός άπ' τή σπασμένη κλειδαριά;

Άκροστιχίς: Άρχι-δαμος (Άλθανία, Ρήνος, Χανιά, Ίνώ, Δαρειός, Άριστοφάνης, Μετοχή, Όλυμπος, Σοφοκλής).

Τρίγωνον: Σκόπας — κενών — όνος — πώς — άν — Σ.

Αίνιγμα: Ρίζα-ρούζι, ίος-ίου, γρύπος-γρίπη.

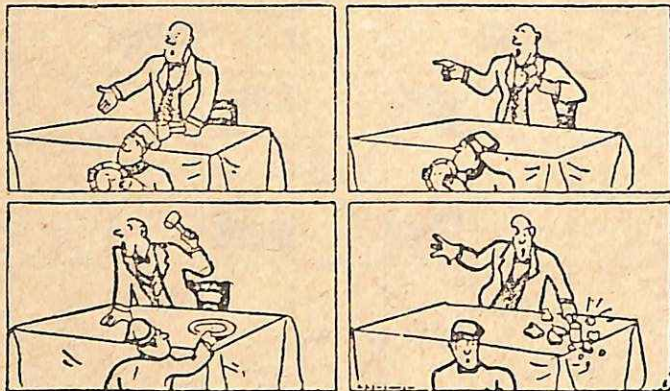
Ποικίλη άκροστιχίς: Μεταξάς (Μαδρίτη, ΠΕρικλής, ΆρΤας, Έλ-λας, πέριΞ, παραμΑΣ, Ρω-μύλοΣ).

Τετράγωνον: Άσία — Σιάμ — Ιαχή — άμην.

Κρυπτογραφικόν: Καμηλοπαρδαλις, ήλιος, ά-δάμας, καρδιά, Άρης, πα-ρά, Μήλος, δάς.

ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΠΙΑΤΟ

Στη δημοπρασία έπωλείτο καί ένα πολύτιμο πιάτο.
— Σ' αυτό τὸ πιάτο πού σὰς δείχνει ὁ μικρός, ἔλεγε ὁ ὑπάλληλος, ἔφαγε ὁ Μέγας Ναπολέων πρὸ τῆς μάχης τοῦ Βατερλώ.
Πολλοὶ ἐνδιαφέρθηκαν γιὰ τὸ πιάτο καὶ ἡ τιμὴ του ἀνέθηκε στὰ 30.000 φράγκα.
— 30.000 φράγκα! ἄλλος, κύριοι, ἀλλὰ οὐνα, ἀλλὰ ντοῦε, ἀλλὰ τρέ.
Καὶ ὁ ὑπάλληλος κτύπησε τὸ σφυρί. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ μικρὸς ἔχε ἀκουμπήσει τὸ πιάτο στὸ τραπέζι καί...

ΕΙΧΕ ΚΑΙ Ο ΓΑΙΟΚΤΗΜΩΝ ΑΣΠΡΟ ΜΟΥΣΙ

Ὁ κ. Ἀηδονόπουλος ἦταν καλὸς καὶ ἀξίος νέος, ἀλλὰ εἶχε μεγαλώσει στὴν πόλι καὶ δὲν εἶχε ἰδέα ἀπὸ χωριό. Καὶ τὰ πράγματα πῆγαιναν καλὰ, ἕως τὴν ἡμέρα πού ὁ προϊστάμενος τοῦ γραφείου, εἰς τὸ ὁποῖον εἰργάζετο, τὸν ἐπεφόρτισε νὰ κάνῃ τὴν ἀπογραφή ἑνὸς μεγάλου κτήματος στὴν ἐπαρχία.

— Θὰ πάτε ἐκεῖ, τοῦ εἶπε, καὶ θὰ καταγράψετε τὰς ἐγκαταστάσεις, τὰ σπιτία, τὶς ἀποθήκες, τοὺς σταύλους, τὰ ζῶα καὶ ὅτι, ὑπάρχει.

Ὁ κ. Ἀηδονόπουλος δὲν εἶχε καμμιά πείρα ἀπὸ αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας. Ὡστόσο κατῴρθωσε νὰ κατάρτισῃ ἕνα ἀρκετὰ σωστὸ κατάλογο. Κατέγραψε καὶ τὰ κτήνη, ὥσπου ἔφτασε σ' ἕνα ζῶο τοῦ ὁποῖου δὲν μποροῦσε νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν ταυτότητα... Ἦταν μιά κατσίκα!

Βρέθηκε σὲ δύσκολη θέσι κι' ὕστερα ἀπὸ πολὺ σκέψι ἀπεφάσισε καὶ τηλεφώνησε εἰς τὸν προϊστάμενόν του, στὴν πρωτεύουσα, γιὰ νὰ διαφωτισθῇ:

— Πῶς ὀνομάζεται αὐτὸ τὸ πρᾶγμα πού τριγυρίζει ἐδῶ;

— Ξέρω ἐγώ; Δὲν ρωτᾶτε ἐκεῖ κανένα νὰ σὰς πῇ...

— Μὰ μοῦ δώσατε ἐντολή, κύριε προϊστάμενε, νὰ μὴ μιλῶ μὲ κανένα στὸ ἀγρόκτημα, γιὰ νὰ μὴ μὲ γελάσουν καὶ μοῦ ποῦν ἄλλα ἀντ' ἄλλων...

Ὁ προϊστάμενος ἐσκέφθη λίγο καὶ ἠρώτησε:

— Πῶς εἶναι αὐτὸ τὸ «πρᾶγμα» τέλος πάντων;

— Ἐχει σκληρὸ ροῦχο μὲ βοῦλλες, ἄσπρο μουσι κι' ἕνα μακρὺ θλιβερὸ πρόσωπο.

— Μπα σὲ καλὸ σας κ. Ἀηδονόπουλε! Κι' αὐτὸν θέλατε νὰ ἀπογράψετε; Αὐτὸς εἶναι ὁ γαιοκτήμων!

Ὁ εἰδικὸς

Ὁ φαρμακοποιός.— Θαυμάσια! Κατῴρθωσα νὰ διαβάσω αὐτὸ τὸ χαρτάκι, μὰ δὲν εἶναι συνταγή...

Ἡ κυρία.— Ὁχι! Εἶναι γράμμα τοῦ ἀδελφοῦ μου, μὰ δὲν κατῴρθωσα νὰ βγάλω τὰ γράμματά του καὶ γι' αὐτὸ σκέφθηκα νὰ λῶ σὲ σὰς...

Ἀπεναντίας...

Ὁ γιατρός.— Ἡ ἐξασθένεισι τῆς ὁράσεώς σου ὁφείλεται στὴν κατάχρησι τοῦ οἰνοπνεύματος.

Ὁ πελάτης.— Λάθος κάνετε! Ἀπεναντίας ὅταν πίνω τὰ βλέπω ὅλα διπλά.

Σύμφωνοι!

— Γκαρσόν, αὐτὸ τὸ μπιφτέκι εἶναι σκληρὸ σάν μετσεόλα!...

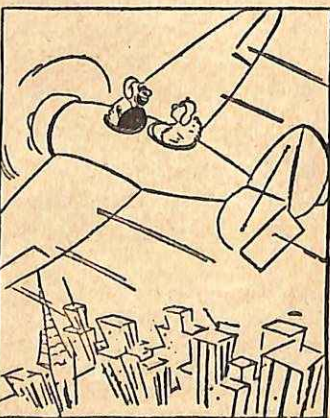
— Δὲν ἔχω καμμιά ἀντίρρηση!... Ὅλοι οἱ πελάται ἔχουν τὴν γνώμη σας!..

Ἀπὸ τῆ ζέστη...

Ἐνας τερατολόγος πού γύρισε ἀπ' τὸ τελευταῖο ταξίδι του στὴν Ἄνω Ἀνατολή, διηγούμενος τί εἶδε, εἶπε μεταξύ ἄλλων:

— Φαντασθῆτε! Τόση ζέστη κάνει ἐκεῖ κάτω, ὥστε οἱ ἄνθρωποι ἀναγκάζονται νὰ διατηροῦν τὶς κότες τοὺς σὲ ψυγεῖα γιὰτὶ ἀλλοιῶς γεννοῦν τὰ αὐγά τους... σφικτά!

ΠΗΓΑΙΝΑΝ ΧΑΜΕΝΟΙ...

— Γιατὶ φοβόσθε, κύριέ μου; Δὲ βλέπετε ἐμένα; Πρώτῃ φορὰ ἀνεβαίνω κι' ἐγὼ σὲ ἀεροπλάνο καὶ εἶμαι ἐν τούτοις ψυχραιμότερος...

Τὰ λάθη

Πόσα λάθη ὑπάρχουν σ' αὐτὴ τὴν περιγραφή;

Ἦταν μιά νύχτα φοβερή. Μανιασμένος ἀέρας ἐσήκωνε σὰν θεώρατα βουνὰ τὰ κύματα καὶ μέσ' στὸ ἄγριο σκοτάδι οἱ τρυγοὶ τῶν ἐξαρτημάτων τοῦ ἰστιοφόρου ἐγέμιζαν μὲ φρίκη τὶς ψυχὲς τῶν ἐπιβατῶν.

Πέρα μακριὰ σὺν ὀρίζοντα ἐθλεπαν ὅλοι τοὺς τὴν ξηρὰ σὰ μαγεμένο λιμάνι γαλήνης καὶ εὐτυχίας, ἀλλὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὴν φθάσουν γιὰτὶ τὸ πηδάλιο εἶχε θραυσθῇ, ὅλες οἱ βάρκες εἶχαν ἀναρπαγῇ, καὶ τὰ πανιά ἦταν καταρραχισμένα.

Ὅλοι οἱ ἐπιβάτες προσήχοντο περιεεῖς, ἐνῶ οἱ ναῦται κατέβαλαν ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νὰ ἀντλήσουν τὸ νερὸ πού εἶχε εἰσερεύσει στὸ λεωθροστάσιο.

Ἐπειδὴ ὁ ἀσύρματος εἶχε χαλάσει, ὁ πλοίαρχος ἔδωσε διαταγὴ νὰ ριζοῦν μερικές κανονιὲς μὲ τὰ πρωραῖα τηλεβόλα γιὰ νὰ εἰδοποιηθοῦν οἱ ἄνθρωποι στὴν ξηρὰ ὅτι ἕνα πλοῖο κινδύνευε σὲ ἀπόστασι μερικῶν μιλίων. Ξαφνικὰ ἀρχισε νὰ πέφτῃ μιά καταρρακτώδης βροχὴ καὶ οἱ ναῦται μὲ κατάπληξι καὶ δέος ἀκούγαν τὸ γλυκὸ τραγοῦδι τῆς στοῦ κατὰστρώμα τοῦ πλοίου. Δὲν μποροῦσαν νὰ πιστεύσουν σ' αὐτὴ τὴν ἀναπάντεχη εὐτυχία, γιὰτὶ ὅπως εἶναι γνωστὸν ἡ βροχὴ πάντοτε σταματᾷ τὴν καταιγίδα καὶ τὸν τρελλὸ ἀέρα.

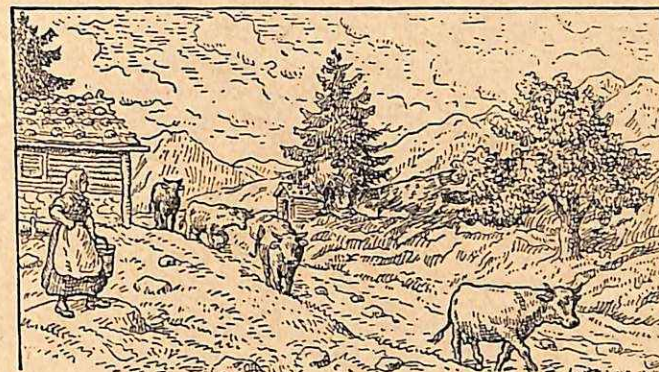
Σιγά-σιγά ὁ ἀέρας κόπασε καὶ τὰ σύννεφα ἀρχισαν νὰ κυνηγοῦνται καὶ νὰ φεύγουν γρήγορα. Σὲ λίγο φάνηκε στὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὁ λαμπρὸς ἥλιος καὶ μὲ τὴν χαρωπὴ του ὤψι θέρμανε τὶς ψυχὲς τῶν ἀπελπισμένων ἐπιβατῶν.

Ὅταν γαλήνεψε ἡ θάλασσα ὁ πλοίαρχος ἔδωσε διαταγὴ νὰ κατεβασθοῦν οἱ βάρκες γιὰ νὰ ἀποβιβάσθουν. Ἦδη ὁμως τοὺς εἶχαν ἀντιληφθῇ ἀπὸ τὴν ξηρὰ καὶ δυὸ ναυαγισσοδικὰ ἔπλεον εἰς βοήθειαν καὶ μὲ τὰ τηλεβόλα τοὺς ἔρριχναν χαρμὸς βολές.

Οἱ ναυαγοὶ εἶχαν σωθῇ.

Ν. Π.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΜΑΣ ΕΙΚΩΝ

Μαρία! Μαρία! Φωνάζει ἡ γυναῖκα πού φαίνεται στὴν εἰκόνα, καλῶντας τὴν κόρη της γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ βάλῃ τὶς ἀγελάδες στὸ σταύλο. Πραγματικὰ ἡ Μαρία εἶναι κάπου ἐκεῖ κοντὰ καὶ ἀκούει τὴ φωνὴ τῆς μητέρας της.

Τὴ βλέπετε;

ΜΕ ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ

Εἰσθε παρατηρητικὸς;

Σὰς δίδουμε μιά νέα εἰκόνα καὶ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐξακριβώσετε τὴν ἐντασι τῆς παρατηρητικότητός σας.

Ρίξτε μιά προσεκτικὴ ματιὰ στὴν εἰκόνα καὶ χωρὶς νὰ τὴν ξανακυττάσετε — σκεπᾶστε τὴν μὲ τὸ χέρι σας γιὰ ν' ἀποφύγετε τὸν πειρασμό... — κι' ἀπαντήστε εἰς τὰ ἐξῆς ἐρωτήματα:

1. Ὁ βοσκὸς ἔχει γενειάδα;
2. Πόσες ἀγελάδες ὑπάρχουν εἰς τὴν εἰκόνα;
3. Εἶδατε κανένα σπῆτι;
4. Πόσα μπαλώματα ἔχει τὸ πανταλόνι τοῦ βοσκῆ;
5. Τὸ κλαδί πού κρατᾷ ὁ βοσκὸς κάτω ἀπὸ τὴν ἀμασχάλη του ἔχει φύλλα;
6. Ὁ βοσκὸς καπνίζει πίπα;
7. Τὸ τοπίο εἶναι παραθαλάσσιο;

Ναὶ ἢ ὄχι;

1. Αἱ ναυμαχίαι τοῦ Α' Βαλκανικοῦ πολέμου, μετὰ τὸ ἑλληνικὸ καὶ ὁθωμανικὸ στόλου ἔγιναν τὴν 3ην Δεκεμβρίου 1912 καὶ τὴν 5ην Ἰανουαρίου 1913. Ναὶ ἢ ὄχι;

2. Τὸ πανελλήνιον ρεκόρ τοῦ ὀλματος ἐπὶ κοντῷ — 4 μ. 015 — ἀνῆκε εἰς τὸν παλαίμαχον ἀθλητὴν Σπ. Ἀνδρεόπουλον. Ναὶ ἢ ὄχι;

3. Πρὸ τοῦ Παγκοσμίου πολέμου (1914—18) δὲν ὑφίσταντο, ὡς κράτη, ἡ Πολωνία, ἡ Φινλανδία, ἡ Ἑσθονία καὶ ἡ Λιθουανία. Ναὶ ἢ ὄχι;

4. Τὸ ἀπόφθεγμα «Μηδὲν ἄγαν» ἐλέγχθη ἀπὸ τὸν σοφὸν νομοθέτην τῶν Ἀθηνῶν Σόλωνα. Ναὶ ἢ ὄχι;

5. Ἡ ραπτομηχανὴ ἐφευρέθη τὸ 1830 ἀπὸ τὸν Γάλλον Μπαρθελεμὶ Θιμονιέ, ράπτῃν. Ναὶ ἢ ὄχι;

8. Μπάχ: Εἶναι ὄρος τοῦ ποδοσφαίρου, Ἀγγλὸς ἀρχιστράτηγος κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον, ποταμὸς ἢ μουσουργός;

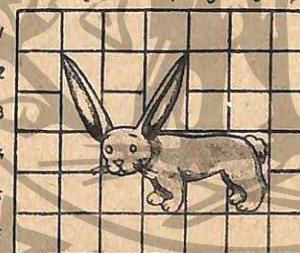
Αἱ λύσεις τοῦ 45ου φύλλου

Σταυρολέγον: Ὁ ρίζοντις: 1 σμήνη, 2 ἰασις, 3 σά-χι, 4 Χάμ-Ἰνα-ἔσω, 5 Μαρία-Συρία, 6 Κέα-νέα-σέρ-μην, 7 ἄνι-Κῶς-Θήρα, 8 νι-Θεσσαλονίκη-οἱ, 9 ἄμην-ἔρις, 10 ἄν-ἀφ-ρίε, 11 ἄς-ἰα, 12 ἀεῖ, 13 ἐκ-ἀν, 14 Αἶψα. Καθέτως: 1 Κάν, 2 πενία, 3 αἰ-μά, 4 Σάμ-Α-θήνα, 5 ἄμην-ἕνας, 6 Ρέ-ας, 7 σι-ἰα-Ε.Α., 8 μανία-Καλαμάκι, 9 ἦς-Πῶλ, 10 νιφάς-Σουηδία, 11 ἦς-ὤς-νά, 12 ρέει, 13 χεῖρ-κερί, 14 ἰσα-θηρία, 15 μὴ-ἰς, 16 μῆρος, 17 ναί.

Μαγικὴ εἰκὼν: Τὸ κοριτσάκι φαίνεται ἂν ἀναποδογυρίσῃ τὴν εἰκόνα, στὸν κορμὸ τοῦ δένδρου (στὸ ἀνοιγμὰ τῶν δύο κλαδιῶν εἶναι τὸ φουστάνι της).

Ἀπρόοπτα: Τὰ πέταλα — Μετρία — Ἐχουν καὶ τὰ δυὸ καρδιά — Ὅταν προκόπη — Ὁ ταύρος.

Ναὶ ἢ ὄχι: 1, 2 ὄχι, 3, 4, 5, 6 ναί.

Παιδικὸν πνεῦμα
— Τί εἶναι ὁ σάλος;
— Ἐπίθετον.
— Μπα; Καὶ πῶς κάνουν τὰ τρία γένη;
— Ὁ σάλος, ἡ σάλα, τὸ σάλι.

Ὁ Κωστάκης βγαίνει πρώτη φορὰ μὲ ποδήλατο. — Πρόσεξε μὴν πατήσης κανένα ἄνθρωπο! τοῦ συνιστᾷ ἕνας φίλος του. Κι' ἐκεῖνος: — Εἶσαι κουτός! Πῶς θὰ πατήσῃ ἄνθρωπο, ἀφοῦ τὰ πόδια μου ἀκουμποῦν στὸ ποδήλατο;

Ὁ κυνηγός:
— Μικρὲ, εἶδες κανένα λαγὸ νὰ περάσῃ ἀπὸ δῶ;
— Μάλιστα, κύριε!
— Πότε; Λέγε γρήγορα!
— Μὰ πέρσι, θαρρῶ...

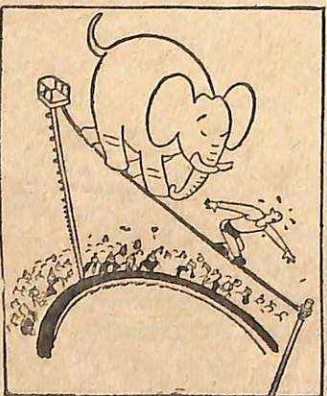
Προσέβαλε τὰ ζῶα

— Κύριε πόλισμαν, αὐτὸς μὲ εἶπε χίνα, γάλο, γάι-δαρο, γκαμήλα.
— Μοῦ εἶναι τελείως ἀδιάφορο! Ἀποταθῆτε στὴν ἑταιρεία προστασίας ζῶων.

Παρεξήγησις

* Ὁ γιατρός.— Τί πίνετε συνήθως;
Ὁ πελάτης.— Εἶσθε πολὺ εὐγενικός, γιατρέ μου! Ἀφοῦ ἐπιμένετε, φέρτε μου ἕνα οὐζάκι...

ΑΝ ΗΤΑΝ ΔΥΝΑΤΟΝ...

Ὁ σχοινοβάτης, στὸν ἐλ-φάντα: — Δὲ σοῦ ἔχω ἀπαγορεύσει, Ζοῦμπο, νὰ μὲ ἀκολουθεῖς ὅπου πηγαίνω;...

Η ΘΕΡΙΝΗ ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

ΝΕΟΣ ΑΘΛΗΤ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Η Κεντρική Διοίκηση της Έθνικης Οργανώσεως Νεολαίας προκηρύσσει τον δεύτερον ημερήσιον άθλητικόν διαγωνισμόν διά τόν 3ον δεκαήμερον του μηνός Σεπτεμβρίου.

Ο ημερήσιος οδτος διαγωνισμός θα διεξαχθί μεταξύ όλων των Περιφερειακών Διοικήσεων.

ΟΙ ΑΥΡΙΑΝΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Σήμερον και αύριον Κυριακήν θα διεξαχθούν εις τόν Παλ. Φάληρον, τόν Βόλον και τας Πάτρας οί κολυμβητικοί άγώνες διά τας περιφερειακά πρωταθλήματα Ε.Ο.Ν.

Οι νικηταί των άγώνων τούτων θα μετάσχουν των Πανελληνίων κολυμβητικών άγώνων της 9ης και 10ης Σεπτεμβρίου.

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΟΥ (Άθηνών)

Με έξαιρετικήν έπιτυχίαν διεξήχθησαν οί μεγάλοι έσωτερικοί άθλητικοί άγώνες του 16ου Υποτομέως Περιστερίου.

Εις τούς άγώνας τούτους πρέπει νά σημειωθί ιδιαίτερος ή τάξις και ή πειθαρχία ή οποία έπεδείχθη κατά την διάρκειάν των υπό των άθλητών.

Τά τεχνικά άποτελέσματα των έν λόγω άγώνων, τούς οποίους παρηκολούθησε και ό Διευθυντής της Σωματικής Άγωγής της Κεντρικής Διοικήσεως Ε.Ο.Ν., έχουν ως εξής:

Δρόμος 100 μ.: 1) Δημητριάδης Δημ. 11.8, 2) Κουνέλης Γεώργ. 11.9, 3) Άντωνάκος Γεώργ. 12.1.

Δρόμος 400 μ.: 1) Άποστολίδης Άθαν. 1.2'', 2) Τομαζίνος Δημ. 1.3'', Δρόσος Έλευθ. 1.4''.

Δρόμος 1500 μ.: 1) Άντωνάκος Δ. 4' 52'', 2) Βελώνης Ίωάν. 4' 55'', 3) Λεώνης Λέων 4' 58''.

Σφαιροβολία: 1) Πετρίδης Μιχαήλ, 15.89, 2) Άποστολίδης Άθαν. 13.70, 3) Άλαφούζος Γεώργ. 13.

Έλευθέρα Δισκοβολία: 1) Πετρίδης Μιχ. 39.70, 2) Δημητριάδης Δ. 32, 3) Άποστολίδης Άθαν. 31.50.

Άλμα άπλοδν: 1) Κουνέλης Γ. 5.83, 2) Πετρίδης Μ. 5.82, 3) Δημητριάδης Δημ. 5.62.

Άλμα εις ύψος: 1) Κουνέλης Γ. 1.50, 2) Χατζηϊωάννου Έλευθ. 1.45, 4) Δημητριάδης Δημ. 1.40.

Μετά τόν πέρας των άγώνων άπενεμήθησαν εις τούς νικητάς Φαλαγγίτας τά κύπελλα και τά διπλώματα, άτινα ήθλοθετήθησαν υπό του κ. Δημάρχου Περιστερίου.

ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Συνεχίζονται με τόν αυτόν πάντοτε έθουσιασμόν οί κολυμβητικοί άγώνες εις τας διαφόρους Περιφερειακάς Διοικήσεις της Έθνικης Οργανώσεως Νεολαίας.

Οί άγώνες οδοί προκηρύχθησαν, ως γνωστόν, υπό της Κεντρικής Διοικήσεως και έχουν λάβει χαρακτήρα άθλητικού διαγωνισμού μεταξύ των Διοικήσεων. Ήδη άνεκοινώθησαν τά άποτελέσματα των Περιφερειακών Διοικήσεων Θεσσαλονίκης, Μυτιλήνης και Άργολιδοκορινθίας.

Κατά τούς άγώνας της Θεσσαλονίκης έπετεύχθησαν αξιόλογοι έπιδόσεις. Εις αυτούς έλαβον μέρος άθληταί Φαλαγγίται και άθλήτρια Φαλαγγίτισσαι της Περιφερειακής Διοικήσεως Θεσσαλονίκης.

Οί άγώνες έσημείωσαν έξαιρετικήν έπιτυχίαν από άπόψεως συμμετοχής κολυμβητών, τάξεως και συρροής θεατών.

Υπέρ τούς έβδομήκοντα Φαλαγγίται και τριάκοντα Φαλαγγίτισσαι μετέσχον των άγώνων.

Τούς άγώνας έτίμησε διά της παρουσίας του ό Γενικός Έπόπτης της Ε.Ο.Ν. Μακεδονίας Υπουργός Γενικός Διοικήτης κ. Γ. Κυρίμης.

Έπίσης τούς άγώνας παρηκολούθησαν άπαντα οι Άρχαί της πόλεως και πλήθος κόσμου.

Τά τεχνικά άποτελέσματα των έν λόγω άγώνων έχουν ως ούτω:

Κολύμβησις 100 μέτρων έλευθέως. Α' κατηγορίας: 1) Δημητριάδης, 2) Σαμαράς.

Κολύμβησις 100 μέτρων έλευθέως. Β' κατηγορίας: 1) Γκότσης, 2) Χαριτίδης.

Κολύμβησις 400 μέτρων έλευθέως. Α' κατηγορίας: 1) Σαμαράς, 2) Νάνος.

Κολύμβησις 50 μέτρων Φαλαγγιστών 1η) Κοσμάτου, 2α) Κουφούδη.

Κολύμβησις 100 μέτρων Α' κατηγορίας όπτιώς: 1) Σαμαράς, 2) Παπαθεοδώρου.

Κολύμβησις 200 μέτρων έλευθέως. Β' κατηγορίας: 1) Άσπρούλης, 2) Υδραγωγός.

Κολύμβησις 1000 μέτρων: 1) Τσαντίλας, 2) Παπαθεοδώρου.

ΚΑΒΑΛΛΑ.—Τήν Κυριακήν της παρελθούσης έβδομάδος έτελέσθησαν υπό της Περιφερειακής Διοικήσεως Καβάλλας μεγάλοι άθλητικοί άγώνες στίβου μεταξύ των διαφόρων Σχηματισμών και των Τμημάτων της Διοικήσεως. Οί άγώνες οδοί έσημείωσαν έξαιρετικήν έπιτυχίαν τόσο από άπόψεως διοργανώσεως όσον και έπιδόσεων. Τούτους παρηκολούθησαν πολλοί έπίσημοι, άνώτεροι βαθμοφό-

ροι της Οργανώσεως και πλήθος κόσμου. Αξίζει ιδιαίτερος νά σημειωθί ή τάξις με την οποίαν ήγωνίσθησαν οί άθληταί Φαλαγγίται εις όλα γενικώς τά άγωνίσματα. Έξαιρετικά έπιδόσεις έσημειώθησαν εις τό άλμα άπλοδν υπό των Φαλαγγιτών Πελαργίδη και Σιμποπούλου. Έξ αυτών ό μέν πρώτος έπέτυχεν άλμα 5.92, ό δε δεύτερος 5.77.

Έπίσης καλή έπίδοσις έσημειώθη και εις τό άλμα εις ύψος, εις τό όποιον ό άθλητής Φαλαγγίτης Φιλίππιδης Γ. υπερέβη τό ύψος 1.68.

Αί λοιπαί έπίδοσεις των άθλητών, έν λάθη κανεί ύπ' ύψιν του τας συνθήκας υπό τας όποιās έπετεύχθησαν, ήσαν γενικώς πολύ καλαί.

Ούτω εις τόν δρόμον των 100 μέτρων οί δύο πρώτοι άθληταί Σιμποπούλος και Μενάγιας έπέτυχον χρόνον 12'' 6 ό πρώτος και 12'' 7 ό δεύτερος.

Έπίσης εις την σφαιροβολίαν ό άθλητής Στεφανάκης έφθασε τά 14 02 μέτρα.

Μετά τό πέρας των άγώνων άπενεμήθησαν τά σχετικά διπλώματα και τά έπαθλα πρός τούς άθλητάς.

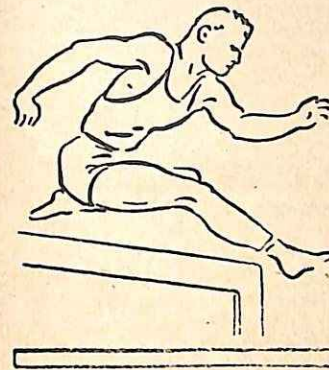
ΜΥΤΙΛΗΝΗ.—Οί άθλητικοί κολυμβητικοί άγώνες της Μυτιλήνης, οίτινες έτελέσθησαν την τελευταίαν Κυριακήν του παρελθόντος μηνός έσημείωσαν έξαιρετικήν έπιτυχίαν.

Τά τεχνικά άποτελέσματα: Α' κατηγορία Φαλαγγιτών 100 μέτρων 1) Ταμβάκης, 2) Τριανταφυλλίδης. 400 μέτρ. έλευθέως: 1) Έμμανουήλ, 2) Τριανταφυλλίδης. 1000 μέτρων έλευθέως: 1) Έμμανουήλ. Σκυταλοδρομία 4 Χ 100: Κατ' αυτήν την πρώτην νίκην κατέλαβεν ή όμάς, ήτις άποτελείτο έκ των έξής Φαλαγγιτών: 1) Ταμβάκης, 2) Τριανταφυλλίδης, 3) Πεσματζόγλου, 4) Μαλλίδης.

Άγωνίσματα Β' κατηγορίας. 100 μέτρων έλευθέως: 1) Κυριάκος, 2) Χωριατέλης, 3) Πρωτογυρέλης. 200 μέτρων έλευθέως: 1) Τριανταφυλλίδης, 2) Πρωτογυρέλης.

Εις την σκυταλοδρομίαν 4 Χ 50 την πρώτην θέσιν κατέλαβεν ή όμάς ή άποτελούμένη έκ των: 1) Γαληνός, 2) Κυριάκου, 3) Χωριατέλης και 4) Πρωτογυρέλης.

ΚΕΡΚΥΡΑ.—Τήν παρελθούσαν Κυριακήν έτελέσθησαν εις την παραλίαν Γαρίτσας έσωτερικοί κολυμβητικοί άγώνες της Ε.Ο.Ν. Κερκύρας. Εις τούς άγώνας παρευρέθη ό Περιφερει-

ακός Διοικήτης Κερκύρας, άνώτεροι βαθμοφόροι και πλήθος κόσμου.

ΔΡΑΜΑ.—Η άντιπροσωπευτική άθλητική όμάς της Περι. Διοικήσεως Δράμας, ή οποία είχε μεταβί εις Κομοτινήν την 3ην Αυγούστου διά τούς Α' ημερησίους άθλητικούς άγώνας μεταξύ των Περιφερειακών Διοικήσεων Θράκης, έπανήλθε.

Η ως άνω όμάς έπέτυχε τας ακόλουθους νίκας:

Πρώτην εις τά 100 μ., δευτέραν εις την σφαιροβολίαν, τρίτην εις τά 60 μ. Φαλαγγιστών, τρίτην εις τόν δρόμον 400 μ. όπλιτου, τέταρτην εις τό άλμα τριπλοδν, πέμπτην εις τό ίδιον άγώνισμα και πέμπτην εις τόν δρόμον 100μ.

ΠΑΤΡΑΙ.—Έτελέσθησαν εις τας Πάτρας οί προαναγγελθέντες άθλητικοί άγώνες της Περιφ. Διοικήσεως Άχαΐας, εις τό Γυμναστήριον της Παναχαϊκής, έσημείωσαν δε έξαιρετικήν έπιτυχίαν από πάσης άπόψεως.

Εις τούς άγώνας έλαβον μέρος Φαλαγγίται των Περιφ. Διοικήσεων Αιτωλνίας, Ζακύνθου, Ήλείας και Άχαΐας.

Τούς άγώνας παρηκολούθησαν ό Στρατηγός Διοικήτης ΙΙΙ Μεραρχίας κ. Παπαδόπουλος, ό Δήμαρχος Πατρέων κ. Β. Δημητρόπουλος, τά μέλη της Δημαρχιακής Έπιτροπής, οί Έπιθεωρηταί Μέσης και Δημοτ. Εκπαιδεύσεως, τά μέλη της Νομαρχιακής Έπιτροπής, Ε.Ο.Ν. Άχαΐας, Πρόεδροι έξαγωνικού και εισαγωνικού Συλλόγου, Πρόεδροι των Έπιμελητηρίων, Πρόεδρος του Ίατρικού Συλλόγου, Πρόεδροι των Ένώσεων Π. Πολεμιστών, οί Διευθυνταί των Τραπεζών, οί Διευθυνταί των έφημερίδων, ως και πλήθος κόσμου.

Εις όλα τά άγωνίσματα ό συναγωνισμός υπήρξεν ένδιαφέρον.

Εις τούς νικητάς άπενεμήθησαν υπό του Στρατηγού Διοικητού ΙΙΙ Μεραρχίας βαρύτιμα έπαθλα, άθλοθετηθέντα υπό διαφόρων Οργανισμών και φιλάθλων, έξ ών έξαιρετικά υπήρξαν τά έπαθλα του Δήμου Πατρέων, του κ. Β. Μαραγκοπούλου και του κ. Ε. Γ. Λαδοπούλου.

Τήν έσπέραν παρετέθη δείπνον πρός τούς άθλητάς των μετασχουσών Περι. Διοικήσεων, κατά τό όποιον παρέστησαν και τινες των έπισήμων, ήγέρθησαν δε προπόσεις έκ μέρους των έπί κεφαλής των Περιφ. Διοικήσεων. Πρός τούς όμιλήσαντας άπήντησε διά θερμού λόγου ό Διοικήτης Περιφ. Διοικήσεως Άχαΐας. Τούς λόγους των

διαφόρων όμιλητών διεδέχοντο θερμαί και ειλικρινείς έκδηλώσεις υπέρ του Έθνους, του Βασιλέως, του Γενικού Έπιθεωρητού κ. Ι. Μεταξά, της Έθνικης Οργανώσεως Νεολαίας και του Έλληνικού Άθλητισμού.

Οί άθληταί των ξένων Περιφ. Διοικήσεων άνεχώρησαν την έπομένην ήμέραν, προπεμφθέντες υπό των ξεναγών των.

Τά άποτελέσματα των διεξαχθέντων άγωνισμάτων έχουν ως εξής:

Δρόμος 60 μ. Φαλαγγιστών: 1) Κοκουροπούλου (Άχαΐας), 2) Παναγοπούλου (Άχαΐας), 3) Σπαγκοπούλου (Αιτωλνίας). Δρόμος 100 μ.: 1) Μανωλάτος Ίωάν. (Αιτωλοακαρνανίας), 2) Άρώνης Κων. (Άχαΐας), 3) Κεφαλληνός Τολ. (Ζακύνθου). Δρόμος 400 μ.: 1) Άρώνης Κων. (Άχαΐας), 2) Κεφαλληνός Τολ. (Ζακύνθου), 3) Μανωλάτος Ίωάν. (Αιτωλοακαρνανίας). Δρόμος 800 μ.: 1) Δεληγιάννης Κ. (Άχαΐας), 2) Λάσδας Γεώργ. (Άχαΐας), 3) Μοναστηριώτης Δ. (Ζακύνθου). Δρόμος 3000 μ.: 1) Κατραβάς Κων. 10.47' 1)5 (Άχαΐας), 2) Κωνσταντάρας Διον. 10.49' 1)5 (Αιτωλνίας), 3) Παπαδόπουλος Άνδρ. 11.37' (Ζακύνθου). Σκυταλοδρομία 6Χ150 μ.: 1) Όμάς Περιφ. Διοικήσεως Άχαΐας, 2) Όμάς Περιφ. Διοικήσεως Αιτωλοακαρνανίας, 3) Όμάς Ζακύνθου. 7) Άλμα εις ύψος Φαλαγγιστών: 1) Παπαγιαννοπούλου 1.20 μ. (Άχαΐας), 2) Στεργιοπούλου Β. (Ήλείας), 3) Θεοδώροπούλου Μ. (Ήλείας). Άλμα εις ύψος: 1) Παπαγιαννόπουλος Ν. (Άχαΐας), 2) Άθανασίου Γεώργ. (Αιτωλοακαρνανίας), 3) Παπαγιαννόπουλος Σ. (Άχαΐας). Άλμα εις μήκος: 1) Κασιόβελος Νικ. (Άχαΐας), 2) Σοός Ευστ. (Ήλείας), 3) Άθανασίου Γ. (Αιτωλοακαρνανίας). Άλμα τριπλοδν: 1) Άθανασίου Γ. (Αιτωλο-

ακαρνανίας), 2) Παπαγιαννόπουλος Γ. (Άχαΐας), 3) Κασιόβελος Ν. (Άχαΐας). Σφαιροβολία: 1) Μενούνος Παν. (Άχαΐας), 2) Ζάσος Κων. (Ήλείας), 3) Πολιτόπουλος Κων. (Αιτωλοακαρνανίας). Άκοντισμός: 1. Ρούβαλης Παν. (Άχαΐας), 2) Μενούνος Παν. (Άχαΐας), 3) Σταματόπουλος Άθαν. (Αιτωλοακαρνανίας). Έλευθέρα Δισκοβολία: 1) Καραμήτσος (Αιτωλοακαρνανίας), 2) Μενούνος Παν. (Άχαΐας), 3) Άθανασίου Γ. (Αιτωλνίας).

Γενική βαθμολογία: Περιφ. Διοικήσεις Άχαΐας βαθμοί 66. Περιφ. Διοικήσεις Αιτωλοακαρνανίας βαθμοί 35. Περιφ. Διοικήσεις Ζακύνθου βαθμοί 13. Περιφ. Διοικήσεις Ήλείας βαθμοί 11.

ΚΟΜΟΤΙΝΗ.—Τήν 4ην Αυγούστου διεξήχθησαν μεγάλοι άθλητικοί άγώνες εις την Κομοτινήν.

Εις τούς άγώνας έλαβον μέρος άθληταί Φαλαγγίται των Περιφ. Διοικήσεων Σερρών, Καβάλλας, Δράμας, Ροδόπης και Έβρου.

Τά άποτελέσματα των άγώνων έχουν ως εξής: Δρόμος 100 μ.: 1) Ταφλανίδης Θεμ. (Δράμας), 2) Δρακόπουλος Έμμ. (Έβρου), 3) Μηνάγιας Ίωάν. (Καβάλλας). Δρόμος 800 μ.: 1) Άσιατίδης Χαράλ. (Έβρου), 2) Σταυρίδης Έλευθ. (Έβρου), 3) Παπαγιάννου Τριαντ. (Καβάλλας). Άλμα εις ύψος Θηλέων: 1) Πολίτου Κατίνα (Καβάλλας) 2) Χρηστίδου Έλένη (Καβάλλας), 3) Πεταλούδη (Σερρών). Δρόμος 60 μ. Θηλέων: 1) Παναζίδου Χρυσάνθη (Έβρου), 2) Σισμάνη Άναστασία (Έβρου), 2) Πεταλούδη Έλένη (Καβάλλας). Δρόμος Όπλιτου 400 μ.: 1) Κωνσταντινίδης Νικ. (Έβρου), 2) Βασιλειάδης Περικλ. (Ροδόπης), 3) Ζαγοράκης Θεόδ. (Δράμας). Σκυταλοδρομία 5Χ325 μ.: 1) Έβρου, 2) Καβάλλας, 3) Ροδόπης. Άλμα εις ύψος: 1) Φιλίππιδης Γεώργ. (Καβάλλας), 2) Νότας Κων. (Σερρών), 3) Δρακόπουλος Έμμαν. (Έβρου). Άλμα τριπλοδν: 1) Μπρωκούμης Παρμενίων (Ροδόπης), 2) Δρακόπουλος (Έβρου), 3) Ψαλτέτης Νικ. (Έβρου). Σφαιροβολία: 1) Στεφανάκης Νικ. (Καβάλλας), 2) Κουγιουμτζής Άθαν. (Δράμας), 3) Έμμανουηλίδης Νικ. (Ροδόπης). Έλληνικός Άκοντισμός: 1) Έμμανουηλίδης Νικ. (Ροδόπης), 2) Μακρυγιάννης Εύάγγ. (Ροδόπης), 3) Σιμόπουλος Τάκης (Καβάλλας). Έλευθέρα Δισκοβολία: 1) Στεφανάκης Νικ. (Καβάλλας), 2) Περγαλίδης Άπόστ. (Καβάλλας), 3) Έμμανουηλίδης (Ροδόπης). Άλμα τριπλοδν: 1) Μπρωκούμης Παρμενίων (Ροδόπης), 2) Μακρυγιάννης Εύάγγ. (Ροδόπης), 3) Άλεξανδρόπουλος Σάκης (Ροδόπης).

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΥ
«ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ» ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Την πρωΐαν της παρελθούσης Κυριακής ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κ. Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου Ε. Ο. Ν., μετέβη εἰς Ἅγιον Ἀνδρέαν καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς διαμένοντας εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς» Φαλαγγίτας τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Αἰγύπτου. Ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως ταύτης ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἀπεκόμισε τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων.

Ἀκολουθῶν ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλέξανδρος Ν. Κανελλόπουλος μετέβη εἰς Πάτρας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπασιπτοῦ τοῦ, ὅπου παρὰ τὴν θέσιν «Λαμπρή» ἐνεκαίνισσε τὸ Στρατόπεδον τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀχαΐας.

Τὸν κ. Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον ὑπεδέχθη ὁ κ. Νομάρχης.

Μετὰ τὸ πέραν τοῦ ἁγιασμοῦ ὁ κ. Νομάρχης ἐκάλεσε τὸν κ. Κανελλόπουλον νὰ κηρύξη τὴν ἐναρξιν τῆς λειτουργίας τοῦ Στρατοπέδου.

Ὁ κ. Ἐπίτροπος ἐκήρυξεν ἐν ὀνόματι τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως τὴν ἐναρξιν τῆς λειτουργίας τοῦ Στρατοπέδου, τονίσας δι' ὀλίγων τὴν σημασίαν τῶν Στρατοπέδων καὶ τὴν χρησιμότητά αὐτῶν.

ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

Τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἀνεχώρησε σιδηροδρομικῶς εἰς τετραήμερον ἐκδρομὴν ἀνὰ τὰς ἀρχαιοτάτας τῆς Πελοποννήσου ἡ ἀντιπροσωπεία τῶν Φαλαγγιτῶν Αἰγύπτου. Οἱ Φαλαγγίται μετέβησαν πρῶτον εἰς Πάτρας, ὅπου τοῖς ἐπεφυλάχθη θερμὴ ὑποδοχὴ ὑπὸ τοῦ Νομάρχου κ. Πέπα καὶ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως. Ἐκεῖ παρέμειναν φιλοξενοῦμενοι ὑπὸ τοῦ κ. Νομάρχου ἐπὶ διήμερον, τὸ δὲ Σάββατον τὸ ἐσπέρας παρετέθη γεῦμα ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας. Τὴν Κυριακὴν μετέβησαν εἰς Ὀλυμπίαν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ ἀρχαιοτήτων καὶ ἀκολουθῶν εἰς Πύργον ὅπου καὶ διενυκτέρευσαν, τὴν ἐπομένην δὲ ἐπέστρεψαν εἰς Ἀθήνας. Τοὺς ἐκδρομεῖς συνοδεύουν ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας Ἀλεξάνδριος κ. Μαριόρης μετὰ τὸν Διευθυντὸν τῆς Διευθύνσεως Ψυχγωγίας τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως Νεολαίας.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΗΜΑΡΧΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΝ Κ. Ε. Ν.

κ. ΑΛΕΞ. Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΝ

Ὁ Δήμαρχος Καισαριανῆς κ. Στρατηγὸς ἀπέστειλε τὸ κάτωθι ἔγγραφον πρὸς τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον Ε. Ο. Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλον:

«Κύριε Κυβερνητικὲ Ἐπίτροπε,

Ἐπὶ τῇ λήξει τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Τρίτης Ἐπετείου τῆς Ἐθνικῆς Ἑξομήςσεως τῆς 4ης Αὐγούστου, θεωροῦμεν ἐπιβαλλόμενον καθήκον, τοῦτο μὲν νὰ εὐχαριστήσωμεν ὑμᾶς θερμῶτα διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸν πανηγυρισμὸν ἐν τῷ καθ' ἡμᾶς Δήμῳ τῆς δυναμείας Ε. Ο. Ν. καὶ Καισαριανῆς, τοῦτο δὲ νὰ παρακαλέσωμεν ὅπως εὐαρεστηθῆτε νὰ δεχθῆτε τὰ πλέον ἐγκάρδια συγχαρητήριά μας διὰ τὸ ἐν γένει ἐξαιρέτων παρὰ τὴν ἑξαιρετικὴν ἀντιμετώπισιν καὶ τὴν πενιχρίαν, πού ὑπῆρξαν τὰ χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν, ὑπὸ τὴν μεγαλόπνοον δὲ Ἐθνικὴν ἡγεσίαν τοῦ Μεγάλου μας καὶ ἱστορικοῦ Ἀρχηγοῦ, καὶ τὴν ὑμετέραν λαμπρὰν ἐν πάσι Διοίκησιν, ὁ τεράστιος ἠθικός καὶ ἐθνικός ὄγκος τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας, ὁ πρῶτος νὰ γίνῃ καὶ ὁ ἀγρυπνὸς φρουρὸς τῆς Ἐθνικῆς παρακαταθήκης, ἀλλὰ καὶ ὁ οἰκοδόμος τοῦ νέου μεγαλοπρεποῦς Ἐθνικοῦ οἰκοδομήματος, τοῦ 3ου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ.

Με συγκίνησιν ὅθεν, ἐπαναλαμβάνομεν, ἀλλὰ καὶ με ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν παρακολουθοῦμεν ὅλοι τὸν μεγαλειώδη Ἐθνικὸν ὑπὲρ τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας ἀγῶνα Σας, καὶ θεωροῦμεν περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι αἱ ἀσθενεῖς δυνάμεις μας εἶναι πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν Σας, εἰς πᾶν ὅ,τι νομιστῇ χρῆσιμον τὴν συμβολήν μας».

ΓΕΥΜΑ ΤΟΥ Κ. Ε. Ν. κ. ΑΛΕΞ. Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Τὴν προπαρελθούσαν Δευτέραν 14ην τρέχ. ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος παρέθεσε δεῖπνον εἰς τὴν ταράτσαν τοῦ «Ἀκροπόλ» εἰς ὅλα τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. τὰ ὁποῖα ἔλαβον μέρος εἰς τὴν πα-

ράσασιν τῆς «Πενθεσιλείας» καθὼς καὶ εἰς ἐκείνους ὁποῖοι συνετέλεσαν ὁπωσδήποτε διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἔργου. Ἡ ἀτμόσφαιρα καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου ἦτο θερμότητι.

Μὲ λόγια θερμὰ ὁ κ. Ἐπίτροπος ἀνέπτυξε τοὺς μεγάλους Ἐθνικοὺς σκοποὺς πού ἐπιδιώκει ἡ Ε. Ο. Ν., τονίσας ὅτι πρέπει νὰ αἰσθάνωνται ὑπερηφάνειαν μεγάλην οἱ ἀνήκοντες εἰς τὰς τάξεις τῆς.

Ἀνεγνώσθησαν κατόπιν αἱ εὐαρέσκεται τὰς ὁποίας ἀπένειμεν ὁ Ἀρχηγὸς εἰς τοὺς μετασχόντας εἰς τὴν «Πενθεσιλείαν».

Δόκιμος λοχίτης τῆς Υ. Θ. Β. ἀπήγγειλε ποίημα συνεργατίας τῆς Π. Δ. Θ. Π. ἀπευθυνόμενον πρὸς τὸν Κ. Ε. Ν.

Ἐχορεύθησαν Ἑλληνικοὶ χοροὶ καὶ τὸ δείπνον ἐτελείωσε μὲ τοὺς ὕμνους μας καὶ οὐρανομήκεις ζητωκραυγὰς διὰ τὸν Ἀρχηγόν, τὸν Κ. Ε. Ν., τὴν Διοικήτριαν τῆς Π. Δ. Θ. Π.

Ἀπὸ τῆς 21ης τρέχοντος ἔκλεισαν ἅπαντα τὰ Γραφεῖα τῆς Διοικήσεως καὶ τῶν Ὑποδιοικήσεων διὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς, θὰ παραμείνῃ δὲ μόνον μία ἀξιωματικὸς ὀρισμένης ὥρας διὰ τὴν παροχὴν πληροφοριῶν.

ΘΕΑΤΡΙΚΑΙ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΙΣ

Τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα μετέβη εἰς τὸ Στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς» παρὰ τὸν Ἅγιον Ἀνδρέαν τὸ θεατρικὸν Τμήμα τῆς Διευθύνσεως Ψυχγωγίας τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης, ἔνθα ἐπαίξε τὸ δράμα «Πατρικὸ Σπίτι» τοῦ κ. Στεφ. Δάφνη καὶ τὴν κομωδίαν «Ζητείται Ὑπηρέτης».

«ΠΕΝΘΕΣΙΛΕΙΑ». ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΙΔΕ ΜΙΑ ΒΑΘΜΟΥΧΟΣ ΜΑΣ

Κάποτε σὲ πολὺ μακρινὰ χρόνια —ἐδημιουργήθη τοὺς μικροὺς οἱ μεγάλοι— ζούσαν σὲ μίαν χώρα πού συνεδιάζετο ἡ ὁμορφία μὲ τὴν ἀγριότητα, καὶ πεντάμορφες κόρες πού τις ἔλεγαν ἀμαζόνες. Ἡ τὸλμη καὶ ἡ ἀνδρεία τους ἦταν ὀνομαστὴ καὶ σὲ κάθε πόλεμον πού ἔκαναν ἐναντίον διαφόρων λαῶν, αὐτὲς πάντα ἦσαν οἱ νικήτριες.

Καὶ οἱ μικροὶ σὲ ἄκουσμα τῶν ὁραίων αὐτῶν ἱστοριῶν ταξίδευαν μετὰ τὴν φαντασίαν τους σὲ παραμυθένιους τόπους. Μὰ ἕνα βράδυ μαγικὸ οἱ ὀνειροπολήσεις ἔλαβον μορφήν σ' ἕνα ὑπόγεον τῶν Ἀθηνῶν τοπιοῦ, καὶ κάτω ἀπὸ μιά νυκτερινὴ ἀτμόσφαιρα πού τὴν ἐθάρυνε τῶν ἀρχαίων μύθων ἡ αἴγλη, φανερώθηκαν ζωντανεμένες στὰ ἀρμονικὰ τῶν κοριτσιῶν τῆς Ε. Ο. Ν. κορμὰ οἱ ἀμαζόνες τῶν παραμυθιῶν καὶ τοῦ θρύλου.

Στὸ ἐπιθλητικὸ φυσικὸ θέατρο τοῦ Λυκαθητοῦ Φαλαγγίτες καὶ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπανεῖς καὶ οἱ Σκαπανίσσες περίεμαν μὲ ἀγῶνα τὴν ἐμφάνισιν ἐκείνου, πού θὰ παρακαθῆσθαι μαζί τους γιὰ νὰ δῇ κοντὰ τοὺς τὸ ξαναγεννιέμενα τῶν παραμυθιῶν... Κι' ἐξαίφνα γαλήνιος παρὰ τὴν ἀρχαία τῆς αἰγλή καὶ ὅλα τὰ χεῖλη, μίαν μόνον λέξι ἀφήνουν νὰ ἀκούσθῃ σὲ ἄπειρον δονίζοντας ὅλες τὶς καρδιές: «ΠΑΤΕΡΑ!» Κι' εἰ μὴ πράγματι Πατέρας κάθε ὠραῖου, κάθε ὠπλοῦ κι' εὐγενικοῦ, Πατέρας τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας.

Ἐνα τραγοῦδι ἀκούγεται ἀπὸ τὰ παιδικὰ στόματα γιὰ τὸν Ἀρχηγὸ γιὰ νὰ δονῇ τὸν ἀέρα καὶ ἄλλο σὲ ἀντίκρουμα τοῦ Διοδικτικοῦ ζεύγους, πού τόσοι ἐλπίδες συμβολίζει...

Τὸ σάπλισμα τῶν Κηρύκων πάνω στὶς ψηλότερες τῶν βράχων κορυφές δίδει τὸ σύνθημα τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἔργου.

Μακριὰ, ἐκεῖ πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους πού κρύβουν τοὺς κάμους τοὺς καταφύτους, ἔξω ἀπὸ τῆς Τροίας τὰ τεῖχη οἱ ἀμαζόνες μὲ τὴν βασιλιάσαν τους Πενθεσίλεια συναντοῦν τοὺς Ἕλληνες πού χρονιά ολόκληρα πολεμοῦν τοὺς Τρώας νὰ νικήσουν, καὶ τοὺς ἐπιτίθενται...

Κάποιος πανάρχαιος νόμος θεϊκὸς τὶς ὑποχρεώνει ν' ἀφήνουν κάθε τόσο τὴν χώρα τους καὶ νὰ πολεμοῦν μὲ μίαν γενιά πού ἔχει διαλεχθῇ ἀπὸ τὴν Θεὰ τὴν Ἀρτεμι. Στὴ μάχη αὕτη πρέπει νὰ πιάσουν αἰχμὰς λώτους πού στὴν γιορτὴ τῶν ρόδων θὰ παντρευθοῦν κι' ἀργότερα θὰ ξαναστεύουν μὲ δῶρα στὴν πατρίδα τους.

Ὁ ἀγὼν ἐξαπλῶ μετὰ τὴν ἀντίληψιν καὶ σ' αὐτὸν ἐπάνω ὁ ἥρωϊκὸς Ἀχιλλεὺς συναντᾷ τὴν ἀγέρωχὴ Πενθεσίλεια καὶ ἕνα δυνατό αἶσθημα τοὺς ἐκνέει. Ὁ πόλεμος κλίνει ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ Βασιλίσα τῶν ἀμαζόνων βρίσκεται ἀναίσθητη στὰ χεῖρα τοῦ Ἀχιλλεῦς. Ὅταν συνέρχειται τὴν ἀφήνουν νὰ πιστεύσῃ πὼς ἐκείνους εἶναι αἰχμάλωτοι τῆς κι' αὕτη μ' ἀλλαγμοὺς χαρὰς γιορτάζει τὴν νίκη τῆς.

Ἐν τῷ μεταξύ οἱ ἄλλες ἀμαζόνες συντρέφουσιν πιστὰς ὀπίκους τῆς βασιλιάσας, προσπαθώντας ἀπεγνωσμένα νὰ ἐλευθερώσουν τὴν Πενθεσίλεια ἀναγκάζοντες τοὺς Ἕλληνες ἐμπρὸς στὴν ὀργή τους νὰ ὀπισθοχωρήσουν καὶ τὸν Ἀχιλλεῦς ν' ἀφήσῃ ἐλευθέρῳ τὴν Βασιλίσα. Πληγὴν εἰς τὸν ἐγωισμὸν τῆς γιὰ τὴν στάσι τοῦ Ἀχιλλεῦς πού τὴν ἐγέλεσε, καὶ θέλοντας νὰ ὀδηγήσῃ πάλιν εἰς τὴν πατρίδα τῆς νικήτριες τὶς ἀμαζόνες πού τὴν θεωροῦσαν ὑπαίτιο τῆς ἥττας τους, ὅρμᾳ ἔξαλλος μὲ τὸν στρατὸν τῆς ἐπάνω στοὺς Ἕλληνες, ἐτοιμὴ νὰ κτυπήσῃ μὲ τὸν Ἀχιλλεῦς πού τὴν προσκάλεσε σ' ἀγῶνα: «Μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ πῶς ἐμπρὸς τῆς, ὁ παλαδὸς ἀπὸ τὰ λαμπρὰ τῆς νεῖατα συγκληνέμενος», ἔρχεται ἀπλοῦς καὶ μὲ σκοπὸν νὰ πῶς αἰχμάλωτος τῆς γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν νυμφεῖθ σύμφωνα μὲ τὸν νόμο τῶν ἀμαζόνων, στὴ γιορτὴ τῶν ρόδων. Μὰ ἡ Πενθεσίλεια ἔχοντας μαζί της καὶ τὰ σκυλιὰ ὁρμᾷ κατ' ἐ-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

πάνω του. Τυφλωμένη ἀπὸ τὸ ἄγριον πάθος τῆς χάνει κάθε τί ἀνθρώπινο καὶ ἀφοῦ τὸν κτυπήσῃ μὲ τὸ ἴδιο τῆς τὸ τόξο, καὶ ἀφοῦ ἀφήσῃ τὰ σκυλιὰ νὰ τὸν σπαράξουν, χάνει κι' ἡ ἴδια τὰ δόντια τῆς σὲ ἄσπρο τοῦ σπέρματος.

Κι' ὅταν τελειώσῃ τὸ φριχτὸ τῆς ἔργου καὶ ἀντίκρουσιν τὸ ἔγκλημα τῆς, τότε συνέρχειται, καὶ βλέποντας νεκρὸ τὸν Ἀχιλλεῦς ἀψηφώντας τὸν νόμο τῶν ἀμαζόνων ἀκολουθεῖ στὸν τάφο του τὸ παλληκάρι, κτυπημένη μὲ τὸ ἴδιο τῆς τὸ χεῖρι: Ἡ Πενθεσίλεια πεθαίνει, ἡ καθάρσις ἐπέρχεται, τὸ δράμα τελειώνει.

Κάθε μιά τοῦ ἔργου σκηνὴ παρουσιάζεται στὰ μάτια τοῦ ἐκπληκτοῦ θεατοῦ ζωντανεμένη, καὶ μὲ μεγαλύτερο μυστήριον καὶ μεγαλεῖο πού τὸ χαρίζουν ἡ νυχτιά καὶ τὸ ὠραῖο τοπίο. Οἱ ἄγριοι βράχοι συμπληρῶνουν τὸ φαντασμαγορικὸ θέαμα τῶν παρθένων καὶ τῶν νέων πολεμιστῶν, πού μέσα στοῦ φωτός τοὺς συνδυασμοὺς ἐμοίζαν νεράιδες κι' ἡμίθεοι.

Ὅλοι χειροκροτοῦν: Ὁ Ἀρχηγὸς φαίνεται ὑπὸ τὰς ἐπαινετικῆς τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος...

ΑΙΚΑΤ. Σ. Σθορώνου

Δ.Ο.Υ.Θ.Α.Σ.

Δημοδιδασκάλισσα

Ο ΞΕΝΟΣ ΤΥΠΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗΝ

ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ»

Ἡ ἐφημερίς «Ἀδὰ Πατρί» τοῦ Καίρου εἰς τελευταῖον φύλλον τῆς δημοσίευσεν ἄρθρον ὑπογεγραμμένον ὑπὸ τοῦ κ. Μοκέα, σχετικὸν μὲ τὴν ἀποστολὴν καὶ τὸ ἔργον τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας.

Ὁ ἀρθρογράφος, μετὰ τῶν ἄλλων ἐθνιστικῶν κρίσεων του, γράφει καὶ τὰ ἑξῆς χαρακτηριστικὰ:

«Ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος διαδραματίζει ὁλόν καὶ σημαντικώτερον ρόλον εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ἑλληνικὴν κίνησιν. Μὲ τὸν ἐνθουσιασμὸν τῆς νεότητος καὶ τὴν πίστιν ἐπὶ τὸ μέλλον τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ἡ νέα γενεὰ ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῇ τὴν μαθητιώσαν νεότητα σχηματίζεται καὶ προπαρασκευάζεται διὰ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν εὐρείαν καὶ λαμπρὰν λεωφόρον, τὴν ὁποῖαν χαράσσει ἀπὸ δύο ἑκτῶν μὲ τὴν βοήθειαν ολόκληρου τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις. Μὲ ἀρχηγὸν τὸν τὸν Διάδοχον Παῦλον, οἱ ἐφηβοὶ τῆς Νέας Ἑλλάδος ἐξασκούνται εἰς τὸν ἀθλητισμὸν μαγεύοντες συγχρόνως τὴν ὁμοιοσύνην, τὴν πειθαρχίαν, τὴν αἰσιοδοξίαν, τὴν ἐμπιστοσύνην εἰς ἑαυτοὺς καὶ εἰς τὴν ἰδέαν τῆς θύρας διὰ τὴν Πατρίδα.

Ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία, ὅπως εἶπεν εἰς ἕνα λόγον του μίαν ἀπὸ τὰς πλέον ἐξεχούσας φυσιογνωμίας τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου, ὁ Ὑπουργὸς κ. Νικολαΐδης, δὲν ἴσταται πλέον ἐναντίον τοῦ Κράτους ὑπέρκουσα εἰς τὰς διαταγὰς καὶ τὰς ὑποκρίσεις ἑξένων. Ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία ἀποτελεῖ μίαν ἀληθινὴν Ἐθνικὴν δύναμιν, ἕνα πραγματικὸν στήριγμα τῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς τάξεως καὶ εὐρυψυχίας.

Ἡ Ἑλληνικὴ Νεολαία μετὰ τὰς θλίβερας Ἐθνικὰς περιπετείας εὐρὴν ἐγκατελελειμμένη μεσφ' ὧν κρίσεων, αἱ ὁποῖαι ἐπηκολούθησαν. Καὶ χωρὶς ἰδεώδη καὶ χωρὶς Ἀρχηγὸ ἀπέσπῃ ἡ λεῖα τῶν ἀναρρηκτικῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα ἐξεμεταλλεύοντο τὴν ἀσάθεϊαν καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῆς Κυβερνήσεως.

Τὰ ἀρχεῖα τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀποκαλύπτουν τὴν κομμουνιστικὴν δράσιν σχετικῶς μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Νεολαίαν. Τὰ ἔγγραφα τῶν ἀρχείων τούτων εἶναι πολλὰ ὅσον καὶ ἀσθεντικά. Πᾶσα ἔρευνα, πᾶσα καταδίωξις, πᾶσα σύλληψις εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα ὀγκώδη λέλειαν εἰς τὰ ἔγγραφα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον κατέστη δυνατόν ἡ ἀνασύνταξις τοῦ προγράμματος τῆς δράσεως, ἡ ὁποία θὰ ἀντιπροσέτω παραλλήλως εἰς τὰ δύο ἄκρα τῆς Δρασεως. Ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ ἐν Ἑλλάδι. Ἡ Νεολαία ἐγένετο ἀντικείμενον ἰδιαίτερας προσοχῆς. Ἐν ὅλῳ τῳ ἔργῳ τῆς, παιδικὸν κέντρον, ἀθλητικὴ ἑνώσις, ἐκδρομικὸς ὁμιλος ἡ ποδοσφαιρικὸς ποίητος, Μουσικὸς Σχολογὸς κ.λ.π. εἰς τὸν ὅποιον ἡ Ὀμοσπονδία τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος καὶ μὴν εἶχε ἐξασκῶσαι τὰ δικτῶα τῆς. Ἡ ἀνεκτικότης τὴν ὁποῖαν συνήγα ἀπὸ μέρους τοῦ μεγαλειτέρου τμήματος τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ διηκούλυε τὸ ἔργον τῆς.

Ἡ ἀμεσὸς αὕτη προπαγάνδα συνεπληροῦτο δι' ἀναριθμήτων ἐντύπων, τὰ ὁποῖα ἐκυκλοφόρουν δωρεάν. 163 ἐφημερίδες καὶ ἐπιθεωρήσεις ἐξεδίδοντο ὡς καὶ ἑκατοντάδες ἔργα, σχετικῶς μὲ τὴν Ἐθνικὴν διαμόρφωσιν τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας.

Πάντα δὲν ἀποτελοῦν βεβαίως τίποτε τοῦ νέου σχετικῶς μὲ τὰς κομμουνιστικὰς ἀρχάς, ἀλλὰ μὰς καταδείκνουν ὅτι τίποτε ἀπὸ τὰς ἀρχὰς αὐτὰς δὲν παρελείφθη ἐναντί τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας. Ἡ ἐξέγερσις ἐναντίον τοῦ θεομοῦ τῆς οἰκονομίας ἀπετέλει τὴν προπαρασκευὴν τῆς ἐξεγέρσεως ἐναντίον τοῦ Κράτους καὶ τῆς κοινωνικῆς τάξεως. Συνέπειαι τούτων ἦσαν αἱ διαδηλώσεις εἰς τοὺς δρόμους, αἱ ἀπεργαίαι κλπ.

Δὲν λησμονοῦμεν τὸ θέαμα, τὸ ὁποῖον παρουσίαζε τὸ Πανεπιστήμιον πρὸ τριῶν μόλις ἔτων. Οἱ φοιτηταὶ διετύπωναν αἰτήσεις εἰς ὕψος τελεσγραμμάτων, θεωρητικῶς διαδιδάσκοντες διαγρᾶνον ἐναντίον τοῦ Πρωταρχοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ τὸν καθηγητῶν, οἱ ὁποῖοι ἀντεῖπνον εἰς τὰς ἀξιώσεις των. Ἐπηκολούθει ἡ ἀνάμιξις τῆς Ἀστυνομίας, συλλήψεις καὶ τέλος τὸ κλείσιμον τοῦ Πανεπιστημίου ἐπὶ ἐξομιάδας.

Ἡ Ἑλλάς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦτο γεμάτη ἀπὸ νέους διεθνιστάς, οἱ ὁποῖοι ἐβγαζαν λόγους ὑπὲρ τῆς ἀδελφότητος τῶν λαῶν καὶ εἶχον ἐτοιμὴν τὴν δαδὰ διὰ νὰ ἀνάψουν πυρκαϊὰν εἰς τὴν χώραν.

Σήμερον ἡ ἴδια αὕτη Νεότης ἔχει καταταχθῇ εἰς τὰς Φάλαγγας τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας ἐπανευρούσα τὰ ἰδεώδη ἐκείνα, τὰ ὁποῖα καθοδηγούν τὰς προηγουμένας γενεάς. Μία σύγκρισις μετὰ τῆς Νεολαίας τῆς πρὸ τῆς 4ης Αὐγούστου, ἡ ὁποία εἶχε ἐγκαταλειφθῇ βορὰ τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ τῆς Νεολαίας, τῆς μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου μᾶς δίδει ζωηρὰν τὴν εἰκόνα τῆς καταστάσεως.

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Τὴν Κυριακὴν λόχος Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως ΗΕΝΥ ἐξεδράμεν εἰς τὴν ὠραίαν ἐξοχὴν τοῦ Σουνίου.

Οἱ ἐκδρομεῖς ἐπισκέφθησαν τὸν ἱστορικὸν ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος ἐπὶ ἀκρωτηρίου, ὅπου συμφώνως πρὸς τὸ πρόγραμμα ὁ Διευθυντὴς τοῦ ΙΙΙ Γραφείου τῆς Δ.Α.Σ. ὠμίλησε δι' ὀλίγων πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας.

Κατ' ἀρχὰς ἐτοποθέτησεν ἱστορικῶς καὶ ἀρχιτεκτονικῶς τὸ οἰκοδόμημα. Ἐν συνεχείᾳ, ἐτόνισεν ὅτι τὸ κτίσμα συμπεριλαμβανέται μετὰ τῶν ἄλλων ἐκείνων τῶν ἀγλαϊσμάτων, ἐν οἷς καὶ τὰ τῆς Ἀκροπόλεως, τῶν φιλοτεχνηθέντων ὑπὸ τῶν ἐφημεροῦντων Ἀθηναίων ὅτε ἐκυβέρνησαν τὴν Ἀθηναϊκὴν πολιτείαν συνετῶς εἰς καὶ μόνον ἀνήρ.

Ἐπιχειρήσας ἐν τέλει σύγκρισιν μετὰ τῆς τότε καὶ τῆς συγχρόνου ἐποχῆς καὶ καταδείξας τὰς ὁμοιότητας καὶ τὰ κοινὰ, κατέληξε:

«Ἐάν εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος κυβερνῶμενον ὑπὸ ἐνὸς νέου Περικλέους δὲν ἔχη νὰ ἐπιδείξῃ ναοὺς λαμπροῦς, καλλιμαρμάρους, οἱ ὅποιοι ὁπωσδήποτε θὰ ὑποστοῦν τὴν φθορὰν τοῦ χρόνου, ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ναοὺς συνθετιμένους ἀπὸ φλόγα ψυχῆς καὶ πίστεως, ὡς ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν λατρεύονται πλέον οἱ Ὀλύμπιοι, ἀλλὰ ἡ πατρίς.

»Καὶ ὅπως διὰ νὰ εἶναι ἕνα κτίσμα τεχνικὸ καὶ καλὸν δέον ἡ πειθαρχία καὶ ἡ συμμετρία νὰ διέπῃ τὰ συνθετικά του, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἡ πειθαρχία δέον νὰ διέπῃ τοὺς Φαλαγγίτας πρὸς τὸν σκοπὸν καὶ τὸν Ἀρχηγόν, διὰ νὰ εἶναι ἡ Ὀργάνωσις μας καλὴ καὶ ὠραία».

συμμετάσχουν ἡ Χορῳδία ὡς καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν τμήμα αὐτῆς, ἰδιαίτερον δὲ ἐντύπων ἢ προκαλέσῃ ἢ προετοιμαζομένη ἐκθεσίς ἔργων μηχανικῆς.

Κατὰ τὴν τελετὴν τῆς περιφορᾶς τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας εἰς Ἀμαρούσιον ἢ Ὑποδιοικήσις Βορρᾶ διέθεσεν ἱκανὴν δύναμιν Φαλαγγιτῶν, τὸσον διὰ τὴν ἀπόδοσιν τιμῶν ὅσον καὶ διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως.

Μετὰ τὴν περιφορὰν τῆς εἰκόνης ἐπηκολούθησε λαμπαδηφορία καὶ παρέλασις τῆς δυνάμεως τοῦ Ὑποτομέως Ἀμαρουσίου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ. — Πρωτοβουλία τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ τῆς συμμετοχῆς ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν Σωματείων καὶ τῆς Ἑλληνικῆς παροικίας ἐγένετο τὴν Κυριακὴν 8ην Αὐγούστου ἐπίσημος δοξολογία εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, χοροστατοῦντος τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας τῆς Α. Θ. Μ. Χριστοφόρου Β', ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς 4ης Αὐγούστου.

Παρέστησαν εἰς τὴν δοξολογίαν ἡ Α. Ε. ὁ φιλέλληνας διοικητὴς τῆς πόλεως Ἀλεξανδρείας, ἀντιπρόσωποι τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ἀστυνομίας καὶ τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Δημαρχίας, σύσσωμον τὸ διπλωματικὸν καὶ προξενικὸν Σῶμα, οἱ ἐφεδρικοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ παλαιοὶ πολεμισταί, ὡς καὶ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Κοινότητος Ἰερουσαλὴμ, τὰ προεδρεῖα ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν Σωματείων, Συλλόγων καὶ Ἀδελφοτήτων καὶ οἱ διευθυνταὶ τῶν σχολείων.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἐπηκολούθησε δεξίωσις εἰς τὸ Κέντρον τῆς Ε. Ο. Ν. κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Περιφ. Διοικητὴς κ. Δ. Ἐγγλέζος ὤμιλησε καταλλήλως ἐξάρας τὸν Ἑθνικὸν Ἀρχηγὸν Ἰωάννην Μεταξᾶν διὰ τὸ ἱστορικὸν καὶ πατριωτικὸν ἔργον του, τῆς ὁργανώσεως ἐπὶ βάσεων ἠθικῶν καὶ ἐθνικῶν τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας.

Ἐν τῇ ἐκείνῃ ἐτόνισεν ὅτι τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου ἔφερε τὴν ὁμόνοιαν εἰς σύμπαντα τὸν Ἑλληνισμὸν τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἰδιαίτερος τῆς Αἰγύπτου.

ΣΑΜΟΣ. — Δι' ἡμερησίας διαταγῆς τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου Ε. Ο. Ν. Σάμου καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἱστορικῆς ταύτης ἡμέρας, ἐξαίρεται ἡ ἐπικρατήσασα ἐν γένει κατ' αὐτὸν τάξις, ὡς καὶ ἡ δρᾶσις τοῦ κ. Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ καὶ τῶν βαθμοφόρων τῆς Διοικήσεως ὡς συμβολὴ τῶν εἰς ὑπόθεσιν Ἑθνικὴν, διαδηλοῦται ἡ ἀπόλυτος ἱκανοποίησις του ἐκ τῆς γενομένης παρελάσεως, τὸσον ἀπὸ ἀπόψεως παραστάσεως τῶν τμημάτων, ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἐμφανίσεως τῶν Φαλαγγιτῶν ἰδιαίτερος καὶ τέλος ἐκφράζεται ἡ ἀπόλυτος εὐαρέσκεια τοῦ κ. Γενικοῦ Ἐπόπτου πρὸς τὸν κ. Περιφερειακὸν Διοικητὴν, τοὺς κ. κ. Ἀξιωματικούς, τοὺς βαθμοφόρους καὶ πρὸς ὅλα τὰ συμμετασχόντα τῆς παρελάσεως τμήματα.

Πρὸς τὸν ἴδιον Περιφερειακὸν Διοικητὴν ἀπεστάλη ἐξ ἄλλου ἀπὸ 8ης Αὐγούστου τηλεγράφημα τοῦ κ. Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκφράζονται τὰ θερμώτατα συγχαρητήριά του διὰ τὸν ὁργανωθέντα ἐνθουσιώδη ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΔΡΑΜΑ. — Εἰς ἅπαντας τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως ἐγένοντο αἱ τακτικαὶ συγκεντρώσεις καὶ ὁμιλίαι.

Ἡ ἀντιπροσωπευτικὴ ὁμάς, ἣτις εἶχε μεταβῇ εἰς Ἀθῆνας διὰ τὴν συμμετοχὴν τῆς Δράμας εἰς τὸν ἑορτασμὸν τῆς 4ης Αὐγούστου, ἐπανῆλθε μὲ τὰς ἀρίστους τῶν ἐντυπώσεων.

Ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ ἐν Καλορράχῃ τῆς Θάσου στρατοπέδου «Ἰωάννης Μεταξᾶς» ἡ ἐξ 90 Φαλαγγιτῶν β' ἀποστολή.

— Τὴν 13ην τρέχοντος μηνὸς ἀνεχώρησε διὰ τὸ αὐτὸ ὡς ἄνω στρατοπέδον ὅπου καὶ θὰ παραμείνῃ ἐπὶ εἰκοσαήμερον ἡ γ' ἀποστολή ἐκ Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων.

ΞΑΝΘΗ. — Μὲ πρωτοφανὴ ἐνθουσιασμὸν ἐωρτάσθη ἡ ἐφετεινὴ ἐπέτειος τῆς 4ης Αὐγούστου εἰς τὴν Ξάνθην. Ὁ Σχηματισμὸς Θηλέων, ἀπὸ ἡμερῶν ἐτοιμαζόμενος, ἐνεποίησε τὴν ἀρίστην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς κατοίκους καὶ τὰς

Ἀρχὰς διὰ τὸ ὑπερήφανον καὶ ἀθλητικὸν παράστημα τῶν Φαλαγγιτιστῶν, αἵτινες συντεταγμέναι παρήλασαν διὰ τῶν κεντρικῶν ὁδῶν τῆς πόλεως μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὰς ἀξιοματώχους τῶν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς δοξολογίας, εἰς ἣν ἔλαθε μέρος καὶ ἡ Χορῳδία τῆς Ε. Ο. Ν. ψάλλουσα τὸ «Πολυχρόνιον», ἐπηκολούθησε παρέλασις πρὸ τῶν Ἀρχῶν.

— Τὸ ἑσπέραιον τοῦ ἑορτασμοῦ ἀνεχώρησε διὰ Κομοτινὴν μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὰς ἀξιοματώχους ἢ ἀντιπροσωπευτικὴ ἀθλητικὴ ὁμάς, ἣτις ἔλαθε μέρος εἰς τοὺς Παν-ερακικοὺς ἀθλητικοὺς ἀγῶνας.

ΦΛΩΡΙΝΑ. — Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν. Φλωρίνης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ, καὶ τοῦ ἐπιτελείου του ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν Πολυποτάμου.

Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης ὤμιλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας, τονίσας τὰς ὑψηλὰς ὑποχρεώσεις τῶν ἀπέναντι τῆς ἱστορίας καὶ ἀπέναντι τοῦ Κράτους.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ λόγου ἐπηκολούθησε χορὸς Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν ὑπὸ τοὺς ἡχοὺς τῆς μουσικῆς τοῦ λόγου Σκαπανέων τοῦ Ἑθνικοῦ Ὀρχηστροφείου, ὅστις εἶχεν ἐκδράμει τὴν ἰδίαν ἡμέραν εἰς Πολυπόταμον. Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Νομάρχης ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς τῶν χωρίων Βάμου καὶ Τριανταφυλλιάς. Ἐπίσης ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ κ. Γ. Διοικητοῦ ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς Ἀνω καὶ Κάτω Κλεινῶν.

ΚΕΡΚΥΡΑ. — Ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Κερκύρας Νομάρχης Ναύαρχος κ. Θεοφανόπουλος, συνοδευόμενος καὶ παρὰ τοῦ συνεργάτου τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Σπ. Μινώτου, ἐπεσκέφθη τὴν περιφέρειαν Λευκίμης καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς.

Εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ χωρίου Ἀργυράδες εἶχε παραταχθῇ ὁλόκληρος ἡ δύναμις τοῦ Ὑποτομέως καὶ πλῆθος χωρικῶν, οἵτινες ἐξητῶκραύσαν ἐνθουσιωδῶς τὸν κ. Διοικητὴν καὶ τὴν ἀκολουθίαν του.

Ἐν συνεχείᾳ ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς τῶν χωρίων Ριγκιάδες καὶ Λευκίμης, γένόμενος ἐνθουσιωδῶς δεκτὸς. Ὁ κ. Νομάρχης ἀνέθεσε τὴν καταπολέμησιν τοῦ δάκου εἰς συνεργεία τῆς Ε. Ο. Ν., τὰ ὅποια ἐπεδόθησαν μετὰ ζήλου εἰς τὸ ἔργον τῶν.

ΚΡΟΚΥΛΕΙΟΝ (Δωρίδος). — Ὁ ἐφετεινὸς ἑορτασμὸς τῆς 4ης Αὐγούστου εἰς τὸ Κροκύλειον ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐνθουσιώδης. Χάρις εἰς τὴν συμβολὴν τῆς Ε. Ο. Ν. οἱ Φαλαγγίται τοῦ Σχηματισμοῦ Κροκυλείου ἀπὸ βαθείας πρώας περιῆλθον τὰς ὁδοὺς ἄδοντες διάφορα ἐθνικὰ ἄσματα καὶ ἀκολουθῶς παρετάχθησαν ἐπὶ τῆς πλατείας καὶ πρὸ τοῦ ναοῦ, ὅπου ἐψάλλη δοξολογία. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐξεφώνησεν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Σχηματισμοῦ ἐξάρας τὸ ἔργον τοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΚΑΖΑΒΗΤΙΟΝ. — Μὲ ἀφάνταστον ἐνθουσιασμὸν ἐωρτάσθη ἐφέτος ἡ ἐπέτειος τῆς 4ης Αὐγούστου. Σύσσωμοι οἱ κάτοικοι τῆς Κοινότητος παρηκολούθησαν τὴν τελεσθεῖσαν δοξολογίαν μετὰ τοῦ πέρας τῆς ὁποίας ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ὁ Διευθυντὴς τοῦ δημοτικοῦ σχολείου.

Ἐπηκολούθησε παρέλασις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν ἐν μέσῳ ζωηρῶν ἐκδηλώσεων τῶν κατοίκων καὶ κατόπιν λαϊκὸ γλέντι μὲ ἐθνικὰ τραγούδια καὶ χοροὺς τῶν μελῶν τῆς Ε. Ο. Ν.

ΠΛΑΤΑΝΙΑ (Χανίων). — Μὲ πραγματικὴν χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμὸν ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν Φαλαγγιτῶν τοῦ Σχηματισμοῦ μας ἡ ἐφετεινὴ ἐπέτειος τῆς 4ης Αὐγούστου. Μετὰ τὸ πέρας τῆς δοξολογίας ἡ δύναμις τοῦ Σχηματισμοῦ παρήλασε πρὸ τῶν τοπικῶν Ἀρχῶν καὶ περιῆλθε τὸ χωρίον ἄδουσα πατριωτικὰ ἄσματα καὶ τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας.

ΧΑΝΙΑ. — Μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνθουσιασμὸν ἐωρτάσθη ἐφέτος ἡ ἐπέτειος τῆς 4ης Αὐγούστου χάρις εἰς τὴν συμ-

βολὴν τῆς Ε. Ο. Ν., ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἀκολουθοῦ προγράμματος τὸ ὁποῖον ἐξετελέσθη μετὰ πάσης ἀκριθείας. Οὕτω τὴν 8ην πρωϊνὴν ὁμάς ἐκ 50 ποδηλατιστῶν περιῆλθε τὴν πόλιν ψάλλουσα. Τὴν 8 καὶ 30' ἐγένετο συγκεντρωσις καὶ ὁμιλία ὑπὸ τοῦ τετράρχου κ. Γλαμπεδάκη μὲ θέμα: «Ἀνέτειλεν ἡ 4η Αὐγούστου». Τὴν 9 καὶ 30' π. μ. μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὴν μουσικὴν τῆς φρουρᾶς ἐγένετο παρέλασις ὁλοκλήρου τῆς δυνάμεως ἀρρένων καὶ θηλέων διὰ τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν. Τὴν 10ην π. μ. ἐγένετο παράταξις πρὸ τοῦ Ναοῦ τῆς Μητροπόλεως. Εἰς λόχος Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν ἀπέδωσε τὰς νενομισμένας τιμὰς.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν τὰ τμήματα ὠδηγήθησαν εἰς τὸν χώρον ἐνθα εἶχε συγκεντρωθῇ ὁ λαὸς καὶ παρηκολούθησαν τὰς γενομένας ὁμιλίας, μεθ' ὧν ἐπανῆλθον εἰς τὸ Γυμναστήριον καὶ διελύθησαν.

Τὸ ἀπόγευμα καὶ περὶ ὥραν 6 καὶ 30' μ. μ. ἔλαθε χώραν λαμπρὰ ἑορτὴ εἰς τὸν Δημοτικὸν Κήπον τῆς πόλεως, εἰς ἣν συμμετέσχε καὶ ἡ Ε. Ο. Ν. Χορῳδία ἐκ Θηλέων καὶ ἀρρένων ἔψαλαν τοὺς ὕμνους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ Νεολαίας ὡς καὶ ἄλλα πατριωτικὰ τραγούδια. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἑορτῆς εὐσταλεῖς Φαλαγγίται ἐχόρευσαν διαφόρους Κρητικούς χορούς, χαριτωμένα δὲ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι, ἀλλὰ μὲν φέρουσαι τοπικὴν ἐνδυμασίαν, ἀλλὰ τὴν τῶν εὐζώνων καὶ ἀλλὰ τὴν στολὴν τῶν ἐχόρευσαν διαφόρους ἐθνικοὺς χορούς, καθ' ὃν χρόνον συνεργεῖον Φαλαγγιτῶν ἔκαιε διάφορα πυροτεχνήματα περὶ τῶν χορευτικῶν ὁμάδων. Τὸ πλῆθος παρηκολούθει μὲ ἀκράτητον ἐνθουσιασμὸν, αἰσθανόμενον ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν καὶ ἐξέσπασεν εἰς οὐρανομήκεις ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τῆς Ε. Ο. Ν. Ἑλλάδος καὶ τοῦ Δημοῦ της.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἑορτῆς τὴν 9ην μ. μ. δύναμις ἐκ 250 Φαλαγγιτῶν μὲ πυροσὺς καὶ διάφορα πυροτεχνήματα περιῆλθε τὰς κεντρικὰς ὁδοὺς μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὴν μουσικὴν τῆς φρουρᾶς ψάλλουσα τοὺς ὕμνους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ Νεολαίας καὶ ἄλλα πατριωτικὰ ἄσματα. Χειροκροτήματα καὶ ζωηραὶ ἐπευφημίαι ἐδόνουν τὴν πόλιν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον.

Παρόμοιαι λαμπραὶ ἑορταὶ ἔλαβον χώραν τῇ συμμετοχῇ καὶ τῶν Σχηματισμῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Χανίων εἰς ἅπασαν τὴν ὑπαιθρον.

ΡΕΘΥΜΝΟΝ. — Ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία Θηλέων Ρεθύμνης τῆς Ε. Ο. Ν., συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἐπιτελείου τῆς ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν Προαστείου.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἡ Περιφ. Διοικητρία ὤμιλησε πρὸς τὰς Φαλαγγίτισσας καὶ πρὸς τὸ συγκεντρωθέν πλῆθος διὰ τὴν «Ἑθνικὴν καὶ Κοινωνικὴν ἀποστολὴν τῆς Φαλαγγιστικῆς». Τοὺς λόγους τῆς Διοικητρίας ὑπεδέχθησαν αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ τὸ πλῆθος μὲ χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τῆς Νεολαίας καὶ ὑπὲρ τοῦ Νέου Κράτους.

Ἡ Περιφερειακὴ Διοικητρία ἔμεινεν ἀπολύτως ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴν συντελουμένην ἐργασίαν.

ΚΑΛΑΜΑΙ. — Τὸ πρῶτον Τάγμα τῆς 290ης Φάλαγγος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Μεσσηνίας ἐπεσκέφθη τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα τὸ ἀγρόκτημα τοῦ Α. Σ. Ο.

Οἱ Φαλαγγίται παρηκολούθησαν διάφορα γεωργικὰ μαθήματα χρησιμώτατα, τὰ ὅποια τοὺς ἀνέπτυξεν ὁ γεωπόνος τοῦ ἀγροκτήματος.

ΝΑΥΠΛΙΟΝ. — Ἡ Ὁρεινὴ Φάλαγξ Λυρκείας μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Φαλαγγάρχη τῆς ἐπεσκέφθη πρὸ ἡμερῶν τὸ Ναύπλιον. Τοὺς Φαλαγγίτας Λυρκείας ὑπεδέχθησαν ὁ κ. Νομάρχης, οἱ Περιφ. Διοικητὴ Ἀρρένων καὶ Θηλέων, τμήματα τῆς Ε. Ο. Ν. Ναυπλίου καὶ πλῆθος κόσμου.

Ὁ κ. Νομάρχης Ἀργολιδοκορινθίας ὡς Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν. συνεχάρη θερμῶς τὴν Φάλαγγα διὰ τὴν ἐν γένει ἐμφανισίαν της.

Ὑπὸ τῆς Ε. Ο. Ν. Ναυπλίου ἐγένετο δεξίωσις εἰς τὸ Τουριστικὸν Κέντρον εἰς τὸν Κυβερνήτην καὶ τοὺς Ἀξιω-

Ἡ Ἐπιτροπὴ κρίσεως τοῦ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἀνατάτων Σχολῶν διενεργουμένου διαγωνισμοῦ, καθιερώνει τὴν στήλην αὐτὴν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν διαγωνισθησομένων.

Εἰς τὴν στήλην τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Δ. Α. Σ. θὰ ἀναγράφεται κάθε λεπτομέρεια, ἐπίσης θὰ ἀναφέρονται καὶ αἱ ἐργασίαι αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν, βεβαίως ὅχι διὰ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ ἀποστολέως, ἀλλὰ διὰ τοῦ χαρακτηριστικοῦ ρητοῦ ὡς ὀρίζῃ ἡ προκήρυξις τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ὑπευθυμίζομεν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας μας ὅτι ἡ προθεσμία ἀποστολῆς τῶν ἐργασιῶν τῶν λήγει τὴν 1ην Νοεμβρίου ἐ. ἔ.

Εἰς τὸ προσεχές τεῦχος ἡ Ἐπιτροπὴ θὰ δημοσιεύσῃ πρὸς διευκόλυνσιν τῶν διαγωνισθησομένων πινάκα Βιβλιογραφίας δι' ὁρισμένα ἐκ τῶν θεμάτων τοῦ διαγωνισμοῦ.

Τονίζομεν ἰδιαίτερος ὅτι ἡ συμμετοχὴ εἰς τὸν διαγωνισμὸν εἶναι ἐλευθέρως εἰς πάντα Φαλαγγίτην ἀνεξαρτήτως θέσεως καὶ βαθμοῦ.

Ὑπευθυμίζομεν διὰ μίαν ἀκόμη φοράν ὅτι τὸ ΙΙΙ Γραφεῖον τῆς Δ. Α. Σ. προθυμῶς θὰ παράσχῃ πᾶσαν πληροφориαν ἐπὶ τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ἐλήφθησαν αἱ ἐργασίαι:

«Ὁ Βασιλικὸς θεσμὸς παρ' ἡμῖν»

μὴ χαρακτηριστικὴ, παρατύπως, ὑπὸ οὐδενὸς ρητοῦ.

«Ἡ δύναμις τοῦ Ἑλληνισμοῦ»

χαρακτηριστικὴ ὑπὸ τοῦ ρητοῦ «μολὼν λαβέ».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΑΝ. ΦΥΛΑΚΤΟΝ, ἐνταῦθα. Δὲν ἔχετε δίκαιον. Καθὼς ἐγράψαμε καὶ εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἡ προθεσμία λήγει τὴν 1 Νοεμβρίου 1939 Δ'.

Δ. ΓΚΟΛΦΙΝΟΠΟΥΛΟΝ, Ψηλὰ Ἀλώνια Πάτρας. Σὰς ἀπαντήσαμε δι' ἐπιστολῆς.

(Ἐκ τοῦ ΙΙΙ Γραφείου Δ. Α. Σ.)

ματικὸς τοῦ ἐν τῷ Λιμένι τοῦ Ναυπλίου ὁρμούντος ἀγλικὸ πολεμικοῦ. Εἰς τὴν δεξιῶσιν παρευρέθησαν ὁ κ. Νομάρχης καὶ ἡ Περιφ. Διοικητρία Θηλέων.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 4ης Αὐγούστου ἡ Περιφ. Διοικητρία Ἀρρένων Ἀργολιδοκορινθίας προεκήρυξε φιλολογικὸν διαγωνισμὸν διὰ τὴν συγγραφὴν ποιήματος καὶ διηγήματος.

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον τὴν Α' θέσιν κατέλαβον εἰς μὲν τὸ διήγημα ὁ Λοχίτης Α. Κατσάνης, εἰς δὲ τὸ ποίημα ἡ Ὁμαδάρχης Τασία Κατῆ.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. — Ὁ ἀναπληρωτὴς τοῦ Γεν. Διοικητοῦ Ἡπείρου κ. Φιλοσοφόπουλος ἐπεσκέφθη τοὺς ἀγροτικούς συνοικισμοὺς Νεοκαισαρείας καὶ Μπάφρας καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς αὐτόθι Σχηματισμοὺς τῆς Ε. Ο. Ν.

Οἱ κάτοικοι καὶ τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν. εἶχον στήσει θριαμβευτικὴν ἀψίδα διακοσμημένην μὲ γιρλάντες, ἐνθουσιώδεις ἐπιγραφάς, εἰκόνας τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ ἀειμνήστου Βασιλέως Κωνσταντίνου.

Οἱ κάτοικοι τῶν δύο ἀγροτικῶν συνοικισμῶν πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ κ. Φιλοσοφόπουλος ἀνέπτυξε διὰ μακρῶν τὸ ἔργον τῆς Κυβερνήσεως τῆς 4ης Αὐγούστου, ἐπεφύλαξαν τὴν πλέον ἐνθουσιώδη ὑποδοχὴν εἰς αὐτόν.

Ἀκολουθῶς ἀνεγνώσθη ψήφισμα τῆς Κοινότητος διὰ τοῦ ὁποίου δίδεται εἰς διαφόρους ὁδοὺς καὶ πλατείας τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ ἐντοιχίζεται πινακὶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης εἰς Μπιζάνι, φέρουσα τὸ ὄνομα τοῦ ἀειμνήστου Στρατηλάτου Βασιλέως Κωνσταντίνου.

Ἀκολουθῶς ἐγένετο ἐντοιχισμὸς πινακίδων ἐπὶ τῶν ὁδῶν Βασιλέως Γεωργίου Β', 4ης Αὐγούστου καὶ Ἰωάν. Μεταξᾶ.

